

HISTORY OF TAMIL NADU UPTO 1565AD

Unit: I Geographical features and the Sangam Age:

Geographical features of Tamil Nadu- Sources : Literary , Archaeological- Race, Language and Religion- the Sangam Age:- Main sources- Sangam works- The Age of the Sangam – Political history– Kadal Pirakkottiya Senguttuvan- Karikala Chola- Talayalanganattu Nedumseliyan. Sangam culture- Administration- Economy- Cultural life.

Unit: II The Kalabhras and The Pandyas:

The Kalabhras: Origin of the Kalabhras- Effects of Kalabhra rule on the Tamil country- The first empire of the Pandyas: Sources- Political achievements: Pandya contribution to government, Art and Architecture.

Unit: III The Pallavas and The Cholas:

Origin of the Pallavas- Imperial Pallavas- Mahendravarman I- Narasimhavarman I- Other rulers- The Pandya Pallava conflict– Contribution of Pallavas to Art and Architecture, Culture- Administration, Socio-economic life- Religious condition- The Cholas: The Vijayalaya Line of Cholas: Parantaka I- Rajaraja I - Rajendra I - Chalukya Cholas: Kulottunga I- Kulottunga III- The Chola administration- Contribution to Literature- Art and Architecture- Socio-economic life – Culture- trade- Religious condition.

Unit: IV Pandyas and the Muslim invasions:

Pandyas of the second empire – Political History- Administration and Social life- Contribution to Art and Architecture– Revenue Policy of the later Pandyas- Muslim Invasion of South

Unit: V Foundation of Vijayanagar Empire:

Rise of the Vijayanagar kingdom- Origin- Kumara Kampanna's Southern Expedition- Tamil Country under Vijayanagar Empire- Krishna Devaraya- Battle of Talikota - Impact of the Vijayanagar Rule - Administration – Social and Economic conditions- Contribution to Art and Literature.

Prepared by

Dr. K. PAUL DURAICHI M.A., M.Phil., Ph.D.,

Assistant Professor

PG & Research Department of History

V.O. Chidambaram College

Thoothukudi 628008.

UNIT I

தமிழ்நாட்டின் புவியியல் அம்சங்கள்:

தமிழ்நாடு பல்வேறு பாரம்பரிய மற்றும் கலாச்சார நடைமுறைகளைக் கொண்டுள்ளது. இது நேர்த்தியான காலநிலை மற்றும் தட்பவெப்பநிலையைக் கொண்டுள்ளது, இது மற்ற இந்திய மாநிலங்களில் இருந்து தனித்துவமாக உள்ளது.

தமிழ் நிலத்தில் பல்வேறு வகையான தாவரங்கள் மற்றும் விலங்கினங்கள் உள்ளன, அவை பல்வேறு வகையான தாவரங்கள் மற்றும் விலங்குகள், பல கவர்ச்சியான மலைப்பகுதிகள், பெரிய காடுகள், அழகான நீர்வீழ்ச்சிகள் மற்றும் நீண்ட கடற்கரைகள் மற்றும் மில்லியன் கணக்கான மக்களின் வாழ்வாதாரமாக இருக்கும் கடற்கரை.

தமிழ்நாட்டின் இருப்பிடம் மற்றும் அளவு

தமிழ்நாடு இந்திய தீபகற்பத்தின் தென்கோடியில் அமைந்துள்ளது. இதன் இருப்பிடம் $8^{\circ}4'N$ முதல் $13^{\circ}35'N$ அட்சரேகைகள் மற்றும் $76^{\circ}18'E$ முதல் $80^{\circ}20'E$ வரை தீர்க்கரேகைகள்.

இதன் கிழக்கு எல்லை பாயின்ட் காலிமேர் மற்றும் மேற்கு எல்லை ஆனைமலை மலைகள் ஆகும். இதேபோல், அதன் வடக்கு எல்லை புலிகாட் ஏரியால் குறிக்கப்பட்டுள்ளது மற்றும் அதன் தெற்கே கேப் கொமோரின் ஆகும். இந்தியாவுடன் ஒப்பிடுகையில், தமிழ்நாடு அதன் மொத்த அளவில் 4% உள்ளது.

தமிழ்நாடு அண்டை மாநிலங்கள் மற்றும் எல்லைகள்

தமிழ்நாடு கிழக்கில் வங்காள விரிகுடாவையும், தெற்கில் இந்தியப் பெருங்கடலையும் கொண்டுள்ளது. அவரது அண்டை மாநிலங்கள் மேற்கில் கேரளா மற்றும் வடக்கில் ஆந்திர பிரதேசம் மற்றும் வடகிழக்கில் கர்நாடகா. 1076 கிமீ நீளமுள்ள குஜராத் தைத் தொடர்ந்து இந்தியாவின் இரண்டாவது மிக நீளமான கடற்கரையைக் கொண்டுள்ளது.

இந்திய நிலப்பரப்பின் தென்கோடியில் தமிழ்நாடு இருப்பதால், இலங்கை என்ற மற்றொரு நாட்டில் தனது எல்லையைப் பகிர்ந்து கொள்கிறது.

தமிழகத்தின் இயற்கை அம்சங்கள்

இந்திய தீபகற்ப பீடபூமியில் அமைந்துள்ள தமிழ்நாடு தக்காண பீடபூமி என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இது பண்டைய கோண்ட்வானா நிலத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்தது, இது 135 மில்லியன் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கிரெட்டேசியஸ் காலத்தில் உடைந்தது.

தமிழ்நாடு இயற்கை என்பது மேற்கு தொடர்ச்சி மலைகள், கிழக்கு தொடர்ச்சி மலைகள், பீடபூமிகள், கடலோர மற்றும் உள்நாட்டு சமவெளி என பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. கிழக்கு இயற்கை விளக்கத்தைப் பார்ப்போம். தமிழ்நாட்டின் கிழக்கு, மேற்கு தொடர்ச்சி மலைகள் மற்றும் அதன் மலைகள்

மேற்கு தொடர்ச்சி மலைகள்

மேற்கு தொடர்ச்சி மலை தமிழகத்தின் மேற்கு எல்லையில் கேரளாவை ஒட்டி அமைந்துள்ளது. இது வடக்கே நீலகிரியிலிருந்து தெற்கே கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் உள்ள சுவாமிதோப்பில் உள்ள மருதுவாழ் மலை வரை நீண்டுள்ளது. இதன் உயரம் 2000 முதல் 3000 மீட்டர் வரை மற்றும் சுமார் 2500 சதுர கிமீ பரப்பளவைக் கொண்டுள்ளது. மேற்குத் தொடர்ச்சி மலை தொடர்ச்சியான வரம்பாகும், ஆனால் அதற்கும் சில கடவுகள் உள்ளன.

புவியியலில் தேர்ச்சி

கணவாய்கள் பொதுவாக மலைகள், நிலப்பரப்புகள், மலைகள் போன்றவற்றின் தொடர்ச்சியான வரம்பில் ஒரு இடைவெளி அல்லது உடைப்பு ஆகும். மேற்கு தொடர்ச்சி மலையில் காணப்படும் கணவாய்கள் பால்காட், செங்கோட்டை, ஆரல்வாய்மொழி மற்றும் அச்சன்கோயில் மற்றும் மேற்கு தொடர்ச்சி மலைகளின் முக்கிய மலைகள் நீலகிரி, ஆனைமலை, பழனி மலை, ஏலக்காய் மலை, வருசநாடு, ஆண்டிப்பட்டி மற்றும் அகஸ்தியர் மலைகள் ஆகும்.

நீலகிரி மலைகள்

நீலகிரி மலைகள் தமிழ்நாட்டின் வடமேற்கு பகுதியில் அமைந்துள்ள மேற்கு தொடர்ச்சி மலையின் ஒரு பகுதியாகும். இது 2000 மீட்டருக்கும் அதிகமான உயரம் கொண்ட 24 சிகரங்களைக் கொண்டுள்ளது. இதன் உயரமான சிகரம் தொட்டபெட்டா 2637 மீட்டர் உயரமும் அதைத் தொடர்ந்து 2554 மீட்டர் உயரம் கொண்ட முக்குருத்தி சிகரமும் உள்ளது.

உலகெங்கிலும் மில்லியன் கணக்கான சுற்றுலாப் பயணிகளை ஈர்க்கும் ஒரு மலைவாசஸ்தலம் நீலகிரி மலைப்பகுதிக்கு பிரபலமானது. நீலகிரியில் அமைந்துள்ள முக்கிய மலைவாசஸ்தலம் குன்னூர் மற்றும் ஊட்டி.

நீலகிரி ஒரு இயற்கை அதிசயம், இது 2700 க்கும் மேற்பட்ட வகையான பூக்கும் தாவரங்களை கொண்டுள்ளது. தமிழ்நாட்டின் மாநில விலங்கு நீலகிரி தஹர் இந்த மலைகளில் காணப்படுகிறது.

பல ஆண்டுகளாக அதன் இயற்கையான மலைப் புவியியல்கள் மற்றும் புதர் நிலங்கள் கால்நடை மேய்ச்சல் மற்றும் தேயிலை

தோட்டங்களால் சேதமடைகின்றன அல்லது தொந்தரவு செய்யப்படுகின்றன.

ஆனைமலை

மேற்கு தொடர்ச்சி மலையில் உள்ள ஆனைமலை மலை. ஆனைமலை அல்லது யானை மலைகள் என்பது மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையின் தெற்குப் பகுதியை உருவாக்கும் மலைத்தொடர் ஆகும். இது தமிழ்நாடு மற்றும் கேரள எல்லையான பால்காட் பகுதியில் அமைந்துள்ளது.

ஆனைமலையின் முக்கிய இடங்கள் ஆனைமலை புலிகள் காப்பகம், ஆழியார் காப்புக்காடு, வால்பாறை மலை நிலையம், காடம்பாறை நீர்மின் நிலையம்.

இந்த மலைத்தொடரின் அடிவாரத்தில் ஆழியார் மற்றும் திருமூர்த்தி என்ற இரண்டு அணைகள் அமைந்துள்ளன.

பழனி மலைகள்

மேற்கு தொடர்ச்சி மலையில் பழனி மலைகள்

பழனி மலைகள் மேற்கு தொடர்ச்சி மலையின் கிழக்கு நோக்கிய விரிவாக்கம் ஆகும். இந்த மலைகள் திண்டுக்கல் மாவட்டத்தின் மேற்குப் பகுதியைத் தவிர மற்ற பகுதிகளில் அமைந்துள்ளன.

இதன் மிக உயர்ந்த சிகரம் 2533 மீட்டர் உயரம் கொண்ட வந்தராவு மற்றும் அதன் இரண்டாவது உயரமான சிகரம் 2505 உயரம் கொண்ட வேம்பாடி சோலா ஆகும். கொடைக்கானல் இந்த மலைகளில் இருக்கும் புகழ்பெற்ற மலைவாசஸ்தலம். இதன் உயரம் 2150 மீட்டர் மற்றும் இந்த வரம்பின் தென்-மத்திய பகுதியில் அமைந்துள்ளது.

ஏலக்காய் மலைகள்

மேற்கு தொடர்ச்சி மலையில் ஏலக்காய் மலைகள்

ஏல மலையும் ஏல மலைதான். இது தமிழ்நாட்டின் தென்மேற்குப் பகுதியில் அமைந்துள்ளது. ஏல மலைக்கு அதன் பெயர் ஏலக்காய் எனப் பெயர் பெற்றது, இது பொதுவாக இங்கு விளைகிறது, மேலும் மிளகு மற்றும் காபி இங்கு பயிரிடப்படுகிறது. ஏலக்காய் மலைகள் வடமேற்கில் ஆனைமலை மலையையும், வடகிழக்கில் பழனி மலையையும், தென்கிழக்கில் வருசநாடு மற்றும் ஆண்டிப்பட்டி மலைகளையும் சந்திக்கின்றன.

வருசநாடு மற்றும் ஆண்டிப்பட்டி மலைகள்

வருசநாடு மற்றும் ஆண்டிப்பட்டி மலைகள் மேற்கு தொடர்ச்சி மலையின் மற்ற கிழக்கு நோக்கிய விரிவாக்கங்கள் ஆகும். மேகமலை

(நெடுஞ்சாலை மலை), கழுகுமலை, குரங்கணி மலைப்பகுதி மற்றும் சுருளி மற்றும் கும்பக்கரை நீர்வீழ்ச்சிகள் இந்த மலைகளில் காணப்படுகின்றன.

விருதுநகர் மாவட்டத்தில் உள்ள இந்த மலைகளின் தெற்கு சரிவில் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் கிரிஸ்ல்டு அணில் வனவிலங்கு சரணாலயம் அமைந்துள்ளது. வைகை ஆறு மற்றும் அதன் கிளை நதிகள் இப்பகுதியில் இருந்து உருவாகின்றன.

பொதிகை மலைகள்

பொதிகை மலையின் பெரும்பகுதி திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ளது, அதன் தெற்கு சரிவு கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் உள்ளது. பொதிகை மலைகள் சிவ ஜோதி பர்வதம், அகஸ்தியர் மலைகள், தெற்கு கைலாசம் என வெவ்வேறு பெயர்களில் அழைக்கப்படுகின்றன. பொதிகை பகுதி அதன் பசுமையான காடுகள், பழமையான கோயில்கள் மற்றும் நீர்வீழ்ச்சிகளுக்கு பெயர் பெற்றது. இப்பகுதியில் களக்காடு முண்டந்துறை புலிகள் காப்பகம் உள்ளது.

மகேந்திரகிரி மலைகள்

கன்னியாகுமரி மற்றும் திருநெல்வேலி மாவட்டங்களின் எல்லையில் அமைந்துள்ள மகேந்திரகிரி மலைகள் தொடர்ச்சியான மலைத்தொடராகும். மகேந்திரகிரி மலைகள் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையின் தெற்குத் தொடரின் ஒரு பகுதியாகும் மற்றும் அதன் சராசரி உயரம் 1645 மீட்டர் ஆகும்.

கிழக்குத் தொடர்ச்சி மலை

கிழக்கு தொடர்ச்சி மலைகள் தொடர்ச்சியற்றவை மற்றும் ஒழுங்கற்றவை. இது ஆற்றின் மூலம் பல இடங்களில் பிரிக்கப்பட்டு இந்த ஆறுகள் வங்காள விரிகுடாவில் கலக்கிறது. இந்த வரம்புகளின் உயரம் 1,100 முதல் 1,600 மீட்டர்கள். இந்த மலைகள் சமவெளிகளை பீடபூமிகளிலிருந்து பிரிக்கின்றன.

தமிழ்நாட்டின் கிழக்குத் தொடர்ச்சி மலைகளின் முக்கிய மலைகள் ஜவ்வாது, சேர்வராயன், கல்ராயன், கொல்லிமலை மற்றும் பச்சைமலை. இவை தமிழ்நாட்டின் வட மாவட்டங்களில் அமைந்துள்ளன.

ஜவ்வாது மலைகள்

ஜவ்வாது மலை என்பது வேலூர் மற்றும் திருவண்ணாமலை மாவட்டங்களில் பரவியுள்ள கிழக்கு தொடர்ச்சி மலையின்

விரிவாக்கம் ஆகும். இந்த மலைகள் இந்த இரண்டு மாவட்டங்களையும் பிரிக்கின்றன.

இந்த சிகரங்களின் சராசரி உயரம் 1100-1150 மீட்டர் வரை இருக்கும். இதன் உயரமான சிகரம் மேல்பட்டு. வைனு பாப்பு கண்காணிப்பகம் (VBO) காவலூர் இந்த மலைகளில் அமைந்துள்ளது. இந்த ஆய்வகம் 1967 இல் தனது கண்காணிப்பைத் தொடங்கியது. நீல-சாம்பல் கிரானைட்டுகள் இந்த வரம்பின் பல பகுதிகளை உள்ளடக்கியது. இந்த மலைகள் பழம்தரும் மரங்கள், மருத்துவ மூலிகைகள் மற்றும் சந்தன மரங்களால் சூழப்பட்டுள்ளன. சந்தனம் போன்ற மரங்களை சட்டவிரோதமாக வெட்டுவது இங்கு பெரும் கவலை அளிக்கிறது.

கல்வராயன் மலைகள்

காரலர் என்று அழைக்கப்படும் பழங்கால பழங்குடியினரால் இது அதன் பெயரைப் பெற்றது. தமிழ்நாட்டின் கிழக்குத் தொடர்ச்சி மலைத் தொடர்களில் இதுவும் ஒன்று. இந்த மலைத்தொடர் பச்சைமலை, ஆரல்வாய்மலை, ஜவ்வாது மற்றும் சேர்வராயன் மலைகளுடன் காவிரி மற்றும் பாலாற்றின் ஆற்றுப்படுகைகளை பிரிக்கிறது.

இந்த மலைகளின் உயரம் 600 முதல் 1220 மீட்டர் வரை உள்ளது. கல்வராயன் மலை இரண்டு பிரிவுகளைக் கொண்டது. அவர்கள் வடக்குப் பகுதியில் சின்ன கல்வராயன், தெற்குப் பகுதியில் பெரிய கல்வராயன். சின்ன கல்வராயன் சராசரி உயரம் 825 மீட்டர் மற்றும் பெரிய கல்வராயன் 1,220 மீட்டர்.

சேர்வராயன் மலைகள்

இது சேலம் நகருக்கு அருகில் அமைந்துள்ளது மற்றும் அதன் உயரம் 1200 முதல் 1620 மீட்டர் வரை உள்ளது. இது சேர்வராயன் என்று அழைக்கப்படும் உள்ளூர் தெய்வத்திலிருந்து அதன் பெயரைப் பெற்றது. கிழக்குத் தொடர்ச்சி மலையின் தென் பகுதியில் உள்ள மிக உயரமான சிகரமான சோலைக்கரடு இந்த மலைத்தொடரில் அமைந்துள்ளது.

இதன் உயரம் 1620 மீட்டர். இந்த மலைத்தொடரில்தான் ஏற்காடு என்ற மலைவாசஸ்தலம் அமைந்துள்ளது. ஏற்காடு ஏழை ஊட்டி

என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. சேர்வராயன் கோவில் அதன் மிக உயரமான இடம் (1623 மீட்டர்).

கொல்லிமலை

கொல்லிமலை என்பது நாமக்கல் மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ள ஒரு சிறிய மலைத்தொடர் ஆகும். இது சுமார் 2800 சதுர கிலோமீட்டர் பரப்பளவைக் கொண்டுள்ளது. இதன் சராசரி உயரம் 1300 மீட்டர் வரை இருக்கும்.

இந்த மலைத்தொடர் தென்னிந்தியாவின் கிழக்கு கடற்கரைக்கு கிட்டத்தட்ட இணையாக செல்கிறது. இந்த மலைத்தொடரில் உள்ள முக்கியமான யாத்திரை மையம் அற்புதீஸ்வரர் கோவில்.

கிழக்குத் தொடர்ச்சி மலையின் மற்ற பகுதிகளுடன் ஒப்பிடும்போது கொல்லிமலையானது பசுமையான அல்லது ஷோலா காடுகளின் மிகப்பெரிய பரப்பளவைக் கொண்டுள்ளது. வணிக ரீதியாக பல காபி தோட்டங்கள், பழங்கள், பூக்கள் மற்றும் சில்வர் ஓக் தோட்டங்கள் இப்பகுதியில் காணப்படுகின்றன.

பச்சைமலை

பச்சைமலையானது பெரம்பலூர், திருச்சிராப்பள்ளி மற்றும் சேலம் மாவட்டங்களில் பரவியுள்ள மிகக் குறைந்த மலைத்தொடர் ஆகும். தமிழ் மொழியில் பச்சை என்றால் பச்சை நிறம்.

இப்பகுதியின் மற்ற தாவர உறைகளை விட இப்பகுதியின் தாவர உறை பசுமையாக இருப்பதால் இதற்கு 'பச்சை மலை' என்று பெயரிடப்பட்டது. பலாப்பழம் இந்த மலைகளில் ஒரு பிரபலமான பருவகால விவசாய உற்பத்தியாகும்.

தமிழ்நாட்டின் பீடபூமி

தமிழ்நாட்டின் பீடபூமிகள் மேற்கு மற்றும் கிழக்கு தொடர்ச்சி மலைகளுக்கு இடையில் அமைந்துள்ளன. இது தோராயமாக முக்கோண வடிவில் உள்ளது மற்றும் சுமார் 60000 சதுர கிமீ பரப்பளவைக் கொண்டுள்ளது.

இது கிழக்கிலிருந்து மேற்காக உயரம் அதிகரிக்கிறது மற்றும் அதன் உயரம் 150 முதல் 600 மீட்டர் வரை இருக்கும். இந்த பீடபூமி வடக்கில் அகலமாகவும் தெற்கில் மிகவும் குறுகியதாகவும் உள்ளது. இது பல உட்பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது.

தமிழ்நாட்டில் உள்ள பீடபூமிகளின் பட்டியல்

1.பரமஹால் பீடபூமி

பாரமஹால் பீடபூமி மைசூர் பீடபூமியின் ஒரு பகுதியாகும், இது தமிழ்நாட்டின் வடமேற்கு பகுதியில் அமைந்துள்ளது. இதன் உயரம் 350

முதல் 710 மீட்டர் வரை இருக்கும். இப்பகுதியில் தர்மபுரி மற்றும் கிருஷ்ணகிரி மாவட்டங்கள் உள்ளன.

2.கோயம்புத்தூர் பீடபூமி

இது நீலகிரி மற்றும் தர்மபுரி மாவட்டங்களுக்கு இடையில் அமைந்துள்ளது மற்றும் அதன் உயரம் 150 முதல் 450 மீட்டர் வரை உள்ளது. சேலம், கோவை, ஈரோடு மாவட்டங்கள் இப்பகுதியில் அமைந்துள்ளன. இந்தப் பகுதி சுமார் 2560 சதுர கி.மீ.

3.சிகூர் பீடபூமி

மோயார் ஆறு இந்த பீடபூமியை மைசூர் பீடபூமியிலிருந்து பிரிக்கிறது. மேற்கு தொடர்ச்சி மலையில் இருந்து பவானி, நொய்யல், அமராவதி போன்ற ஆறுகள் இப்பகுதியில் உள்ள பள்ளத்தாக்குகளில் இருந்து உற்பத்தியாகின்றன.

இதன் உயரம் 353 முதல் 710 மீட்டர் வரை மாறுபடும். நீலகிரிப் பகுதியில் பல இடைப்பட்ட பீடபூமிகள் காணப்படுகின்றன.

4.மதுரை பீடபூமி

மதுரை மாவட்டத்தில் காணப்படும் இந்த பீடபூமி மேற்கு தொடர்ச்சி மலை அடிவாரம் வரை பரவியுள்ளது. இந்த மண்டலத்தில் வைகை மற்றும் தாமிரபரணி படுகை அமைந்துள்ளது.

சமவெளிகள்

தமிழ்நாட்டில் உள்ள சமவெளிகள் உள்நாட்டு சமவெளிகள் மற்றும் கடலோர சமவெளிகள் என இரண்டாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. பாலாறு, பொன்னையாறு, காவேரி மற்றும் தாமிரபரணி ஆகியவற்றால் உள்நாட்டு சமவெளிகள் வடிகட்டப்படுகின்றன.

காவேரி சமவெளிகள் மாநிலத்தின் மிகவும் வளமான சமவெளியாகும். சேலம், ஈரோடு, கரூர், திருச்சிராப்பள்ளி, புதுக்கோட்டை, தஞ்சாவூர், திருவாரூர் மற்றும் நாகப்பட்டினம் ஆகிய மாவட்டங்களில் காவிரியின் சமவெளிப் பகுதி காணப்படுகிறது. தமிழ்நாட்டின் கடலோர சமவெளிகள் கோரமண்டல் அல்லது சோழமண்டலம் சமவெளி என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. இது சென்னையிலிருந்து கன்னியாகுமரி வரை நீண்டுள்ளது. இந்த கடற்கரை சமவெளிகள் கிழக்கு நோக்கி பாயும் ஆறுகள் மற்றும் வங்காள விரிகுடாவில் வடிகால் உருவாகின்றன மற்றும் சில இடங்களில் இது 80 கிமீக்கு மேல் அகலம் கொண்டது. தமிழக கடலோர சமவெளிகள் உருவாகி வரும் கடற்கரை, இன்னும் சில பகுதிகள் கடலில் மூழ்கியுள்ளன. ராமநாதபுரம், தூத்துக்குடி மாவட்ட கடற்கரையோரங்களில் உருவாகும் மணல்மேடுகளுக்கு தெறி என்று

பெயர். கிழக்கு கடற்கரை சமவெளியில் மன்னார் வளைகுடாவின் தலைப்பகுதியில் பவளப்பாறைகள் காணப்படுகின்றன.

கடற்கரைகள்

தமிழ்நாட்டில் உள்ள கடற்கரைகள்

வங்காள விரிகுடாவை ஒட்டிய கோரமண்டல் கடற்கரை அழகான மற்றும் கவர்ச்சியான கடற்கரைகளைக் கொண்டுள்ளது. தமிழ்நாட்டு கடற்கரைகளின் தங்க மணல்கள் பனை மற்றும் கேசுவரினாஸ் தோப்புகளால் சிதறிக்கிடக்கின்றன. சென்னையின் மெரினா மற்றும் எலியட் கடற்கரைகள், கோவளம் மற்றும் கன்னியாகுமரியின் சில்வர் பீச் ஆகியவை தமிழ்நாட்டின் புகழ்பெற்ற கடற்கரைகளில் சில. தமிழ்நாட்டின் காடுகளின் பரப்பளவு 2.99 மற்றும் அதன் வகைகள் ஈரமான பசுமையான காடுகள் முதல் புதர்க்காடுகள் வரை வேறுபடுகின்றன.

மாநிலத்தின் மிக நீளமான மலைத்தொடரான மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையானது பல்லுயிர் பெருக்கத்தின் 25 உலகளாவிய ஹாட்ஸ்பாட்களில் ஒன்றாகும் மற்றும் இந்தியாவில் உள்ள மூன்று மெகா சென்டர்களில் ஒன்றாகும்.

ஆரம்பகால தமிழ் சமூகம் பற்றிய ஆய்வுக்கான ஆதாரங்கள்

தொல்காப்பியம், பதினெண் மேல்கணக்கு (18 முக்கியப் படைப்புகள்) மற்றும் பதினெண் கீழ்கணக்கு (18 சிறுகதைகள்) மற்றும் ஐந்து காப்பியங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டது செம்மொழி சங்கத்தின் தொகுப்பு (தொகுப்பு).

பண்டைய தமிழர்களின் வரலாற்றை மறுகட்டமைப்பதற்கான ஆதாரங்கள்:

- செம்மொழி தமிழ் இலக்கியம்
- கல்வெட்டுகள் (கல்வெட்டுகள்)
- தொல்பொருள் அகழ்வாராய்ச்சி மற்றும் பொருள் கலாச்சாரம்
- தமிழ் அல்லாத மற்றும் வெளிநாட்டு இலக்கியம்

செம்மொழி சங்க தமிழ் இலக்கியம்

தொல்காப்பியம், பதினெண் மேல்கணக்கு (18 முக்கியப் படைப்புகள்) மற்றும் பதினெண் கீழ்கணக்கு (18 சிறுகதைகள்) மற்றும்

ஐந்து காப்பியங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டது செம்மொழி சங்கத்தின் தொகுப்பு (தொகுப்பு).

தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியருக்குக் கூறப்படும் தொல்காப்பியம், தமிழ் இலக்கணத்தில் எழுதப்பட்ட ஆரம்பகாலப் படைப்பாகும். இலக்கண விதிகளை விரிவுபடுத்துவது மட்டுமின்றி, தொல்காப்பியத்தின் மூன்றாம் பகுதி, தமிழ் சமூக வாழ்வியல் பற்றிய தகவல்களை வழங்கும் கவிதை மரபுகளையும் விவரிக்கிறது.

பதினென் மேல்கணக்கு நூல்களில் பத்துப்பாட்டு (பத்து நீண்ட பாடல்கள்) மற்றும் எட்டுத்தொகை (எட்டுத் தொகுப்புகள்) ஆகியவை அடங்கும். இந்த நூல்கள் செம்மொழியான தமிழ் நூல்களில் மிகவும் பழமையானவை. பதினென் கீழ்கணக்கு நூல்கள் பிற்காலத்தைச் சேர்ந்தவை.

எட்டுத்தொகை

- நற்றிணை
- குருந்தோகை
- பரிபாடல்
- பதிற்றுப்பத்து
- ஐங்குறுநூறு
- கலித்தொகை
- அகநானூறு
- புறநானூறு

பத்துப்பாட்டுத் தொகுப்பில் பத்து நீண்ட பாடல்கள் உள்ளன

- திருமுருகாற்றுப்படை
- பொருநராற்றுப்படை
- பெரும்பாணாற்றுப்படை
- சிறுபாணாற்றுப்படை
- முல்லைப்பாட்டு
- நெடுநல்வாடை

- மதுரைக்காஞ்சி
- குறிஞ்சிப்பாட்டு
- பட்டினப்பாலை
- மலைபடுகடாம்

பதினென் கீழ்கணக்கு (18 சிறு படைப்புகள்)

பதினெண் கீழ்கணக்கு நெறிமுறைகள் மற்றும் நெறிமுறைகள் பற்றி விரிவாகப் பதினெட்டு நூல்களைக் கொண்டுள்ளது. இவற்றுள் முதன்மையானது திருவள்ளுவர் இயற்றிய திருக்குறள் ஆகும்.

1330 திருக்குறள் ஒழுக்கம், அரசியக்கம் மற்றும் காதல் பற்றிய கேள்விகளைக் கருதுகிறது.

ஐந்து காவியங்கள்

காப்பியங்கள் அல்லது காப்பியங்கள் மிக உயர்ந்த தரம் வாய்ந்த நீண்ட கதை கவிதைகள். அவர்கள்,

- சிலப்பதிகாரம்
- மணிமேகலை
- சீவக சிந்தாமணி
- வளையாபதி
- குண்டலகேசி

எபிகிராபி

எபிகிராபி என்பது கல்வெட்டுகள் பற்றிய ஆய்வு. கல்வெட்டுகள் கல், செப்புத் தகடுகள் மற்றும் நாணயங்கள், மோதிரங்கள் போன்ற பிற ஊடகங்களில் எழுதப்பட்ட ஆவணங்களாகும். ஸ்கிரிப்ட்டின் வளர்ச்சி வரலாற்றுக் காலத்தின் தொடக்கத்தைக் குறிக்கிறது. எழுதப்பட்ட எழுத்துக்களைப் பயன்படுத்துவதற்கு முந்தைய காலம் வரலாற்றுக்கு முந்தைய காலம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. தமிழ்நாட்டில் எழுதுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட முதல் எழுத்துமுறை தமிழ் பிராமி ஆகும். தமிழ்-பிராமி கல்வெட்டுகள் குகைகள் மற்றும் பாறை தங்குமிடங்கள் மற்றும் மட்பாண்டங்கள் மற்றும் பிற பொருட்களில் (காசுகள், மோதிரங்கள் மற்றும் முத்திரைகள்) காணப்படுகின்றன.

தமிழ்-பிராமி கல்வெட்டுகள்

தமிழ்-பிராமி கல்வெட்டுகள் தமிழ்நாட்டில் 30 க்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் பெரும்பாலும் குகை மேற்பரப்புகள் மற்றும் பாறை உறைவிடங்களில் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. இந்த குகைகள் துறவிகள், பெரும்பாலும் சமண துறவிகள் தங்குமிடங்களாக இருந்தன. குகைக்குள் மழை நீர் வராமல் இருக்க சொட்டுநீர் பாதையை வெட்டி இயற்கையான குகைகள் குடியிருப்புகளாக மாற்றப்பட்டன. இத்தகைய சொட்டு வரிகளுக்குக் கீழே கல்வெட்டுகள் அடிக்கடி நிகழ்கின்றன. இத்தலங்களில் எளிய வாழ்க்கை நடத்தி, இந்த தங்குமிடங்களில் வாழ்ந்த துறவிகளுக்காக பாறை மேற்பரப்பில் செதுக்கப்பட்ட மென்மையான கல் படுக்கைகள் உள்ளன. வணிகர்களும் அரசர்களும் இந்த இயற்கை வடிவங்களை உலக வாழ்க்கையைத் துறந்த துறவிகளுக்கு வசிப்பிடமாக மாற்றினர். மாங்குளம், முட்டுப்பட்டி, புகளூர், அரசச்சலூர் மற்றும் கொங்கர்புளியங்குளம் மற்றும் ஜம்பை ஆகியவை தமிழ்-பிராமி கல்வெட்டுகளைக் கொண்ட இத்தகைய குகைகளின் முக்கிய

தளங்களில் சில. மதுரையைச் சுற்றிலும் இதுபோன்ற தமிழ்-பிராமி கல்வெட்டுகள் கொண்ட பல குகைகளை இன்றும் காணலாம். அவற்றில் பல பண்டைய வர்த்தக வழிகளில் அமைந்துள்ளன.

ஹீரோ ஸ்டோன்ஸ்

மாவீரர் கற்கள் என்பது போர்களிலும், கால்நடைத் தாக்குதல்களிலும் உயிரிழந்தவர்களுக்காக எழுப்பப்படும் நினைவுச் சின்னங்களாகும். கால்நடைகள் செல்வத்தின் முக்கிய ஆதாரமாகக் கருதப்பட்டதால், பக்கத்து பழங்குடியினர் மற்றும் குலங்களுக்கு சொந்தமான கால்நடைகளைத் தாக்குவது ஒரு ஆயர் சமூகத்தில் பொதுவான நடைமுறையாக இருந்தது. சங்க காலத்தில், முல்லை நிலப்பரப்பு ஆயர் வாழ்க்கை முறையை பின்பற்றியது. பழங்குடித் தலைவர்கள் தங்கள் கால்நடைகளைப் பாதுகாக்கப் போரிட்ட எதிரிகளின் கால்நடைச் செல்வங்களைக் கொள்ளையடித்தனர். இத்தகைய போர்களில் பல வீரர்கள் இறந்தனர் மற்றும் தியாகிகளாக நினைவுகூரப்பட்டனர். அவர்களின் நினைவாக நினைவு கற்கள் அமைக்கப்பட்டன. சங்க இலக்கியம் இந்தப் போர்களையும் மோதல்களையும் தெளிவாகச் சித்தரிக்கிறது, மேலும் அத்தகைய வீரக் கற்களை வழிபாட்டுப் பொருட்களாக விவரிக்கிறது. தொல்காப்பியம் வீரக் கற்களை அமைப்பதற்கான வழிமுறைகளை விவரிக்கிறது.

தமிழ்-பிராமி

கல்வெட்டுகளுடன் கூடிய சங்க காலத்து வீர கற்கள் தேனி மாவட்டத்தில் உள்ள புலிமான்கோம்பை மற்றும் தாத்தாபட்டி மற்றும் புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் பொற்பனைக்கோட்டை ஆகிய இடங்களில் காணப்படுகின்றன. இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சங்க காலத்து சிற்பங்களோ, சிற்பங்களோ இல்லை. திருவண்ணாமலை மாவட்டத்திற்கு அருகில் உள்ள செங்கம் பகுதியைச் சுற்றியுள்ள மேய்ச்சல் பகுதிகளில் அதிக எண்ணிக்கையில் சங்க காலத்திற்குப் பிந்தைய மற்றும் பல்லவர் காலத்தின் வீரக் கற்கள் காணப்படுகின்றன. இந்த ஹீரோ கற்களில் கல்வெட்டுகள் மற்றும் போர்வீரர்களின் படங்கள் மற்றும் ஹீரோக்களின் பெயர்கள் உள்ளன.

கல்வெட்டுகள்

முற்கால வரலாற்றுக் காலத்தைச் சேர்ந்த மட்பாண்டப் பாத்திரங்களில் தமிழ்-பிராமி எழுத்துக்களில் மக்களின் பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்நாட்டில் அரிக்கமேடு, அழகன்குளம், கொடுமணல், கீழடி மற்றும் பல இடங்களில் பாணை ஓடுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்-பிராமி எழுத்துக்களில் பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்ட மட்பாண்டங்கள் எகிப்தில் உள்ள பெரெனிகே மற்றும்

குசீர் அல் காதிம் மற்றும் ஓமானில் உள்ள கோர் ரோரி ஆகிய இடங்களிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன, இது ஆரம்பகால தமிழர்கள் மேற்கு ஆசியாவிலும் செங்கடல் கடற்கரையிலும் வர்த்தக தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதைக் குறிக்கிறது. உரிமையைக் குறிக்க மக்கள் தங்கள் பெயர்களை மட்பாண்டங்களில் பொறித்தனர். பல பெயர்கள் தமிழில் உள்ளன சில பிராகிருதத்தில் உள்ளன. மௌரியர் காலத்தில் இந்தியாவின் வடபகுதியில் சாதாரண மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்ட மொழி பிராகிருதம்.

தொல்லியல் மற்றும் பொருள் கலாச்சாரம்

தொல்லியல் என்பது பொருள் கலாச்சார எச்சங்களை விளக்குவதன் மூலம் கடந்த காலத்தைப் படிப்பதாகும். தொல்பொருள் தளங்கள் என்று அழைக்கப்படும் பழைய குடியிருப்பு தளங்களை முறையாக அகழ்வாராய்ச்சி செய்வதன் மூலம் இத்தகைய எச்சங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. தொல்பொருள் தளங்களில் மண், மட்பாண்டங்கள், கட்டிடங்கள் மற்றும் கரிம எச்சங்கள் மற்றும் பொருட்களின் குவிப்பு போன்ற மேடுகள் உள்ளன. தமிழகத்தின் பல பகுதிகளில் நட்டம், கோட்டை, மேடு என்று அழைக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய தளங்கள் கடந்த காலத்தில் மக்கள் எப்படி வாழ்ந்தார்கள் என்பதற்கான சான்றுகளை வழங்குகின்றன.

தொல்லியல் தளங்கள்

தொல்பொருள் அகழ்வாராய்ச்சி என்பது கடந்த கால சமூகங்கள் மற்றும் ஆய்வு செய்வதற்கான பொருள் ஆதாரங்களை மீட்டெடுப்பதற்காக ஒரு தளத்தை முறையாக தோண்டுவதைக் குறிக்கிறது.

தொல்லியல் அகழ்வாராய்ச்சிகள்:

ஆரம்பகால வரலாற்று தளங்களில் தொல்லியல் அகழ்வாராய்ச்சிகள் சங்க கால மக்களின் செயல்பாடுகளுக்கு ஆதாரமாக உள்ளன. அரிக்கமேடு, அழகன்குளம், உறையூர், காஞ்சிபுரம் ஆகிய இடங்களில் அகழாய்வுகள் காவேரிபூம்பட்டினம், கொற்கை, வசவசமுத்திரம், கீழடி, தமிழ்நாட்டின் கொடுமணல், கேரளாவில் உள்ள பட்டணம் ஆகிய இடங்கள் இந்தக் காலகட்டத்திற்கான சான்றுகளை நமக்குத் தருகின்றன.

அரிக்கமேடு

புதுச்சேரிக்கு அருகில் உள்ள அரிக்கமேடு, இந்திய தொல்லியல் துறையால் (ASI) அகழ்வாராய்ச்சி செய்யப்பட்ட சங்க காலத் துறைமுகமாகும். பிரிட்டிஷ் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர், ராபர்ட் எரிக் மார்க்விமர் வீலர், பிரெஞ்சு தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர், ஜே.எம். காசல் மற்றும் இந்திய தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள், ஏ. கோஷ் மற்றும் கிருஷ்ணதேவா ஆகியோர் இந்த இடத்தை தோண்டியுள்ளனர். திட்டமிடப்பட்ட நகரம், கிடங்கு, தெருக்கள், தொட்டிகள் மற்றும் ரிங் கிணறுகள் ஆகியவற்றின் ஆதாரங்களை அவர்கள் கண்டுபிடித்தனர்.

இந்திய தொல்பொருள் ஆய்வு மையம் (ASI) என்பது இந்தியாவில் உள்ள தொல்பொருள் தளங்கள் மற்றும் நினைவுச்சின்னங்களை நிர்வகிக்கும் ஒரு மத்திய அரசு நிறுவனமாகும். தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை எனப்படும் தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறையை கொண்டுள்ளது. இந்திய புதையல் சட்டம் (1878), தொல்பொருட்கள் மற்றும் கலை பொக்கிஷங்கள் சட்டம் (1972), பண்டைய நினைவுச்சின்னங்கள் மற்றும் தொல்பொருள் தளங்கள் மற்றும் எச்சங்கள் சட்டம் (1958) ஆகியவை இந்தியாவில் தொல்பொருள் எச்சங்களைப் பாதுகாப்பது தொடர்பான சட்டமாகும்.

பொருள் கலாச்சாரம்

தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் செங்கல் கட்டமைப்புகள் மற்றும் தொழில்துறை நடவடிக்கைகள் மற்றும் இந்த தளங்களில் மணிகள், வளையல்கள், கேமியோக்கள், இண்டாக்லியோஸ் மற்றும் பிற பொருட்கள் போன்ற கலைப்பொருட்களைக் கண்டறிந்துள்ளனர். மட்பாண்டங்கள் மற்றும் நாணயங்களில் தமிழ்-பிராமி கல்வெட்டுகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. பல்வேறு கலைகள், கைவினைப்பொருட்கள் மற்றும் தொழில்களின் சான்றுகள் அக்கால மக்களின் வாழ்க்கை முறையை மறுகட்டமைக்க உதவுகின்றன. இதிலிருந்து அவர்கள் எப்படி வாழ்ந்திருப்பார்கள் என்பதை நாம் அறிந்து கொள்கிறோம்.

கேமியோ

கேமியோ - விலைமதிப்பற்ற கற்களால் செய்யப்பட்ட ஒரு ஆபரணம், அங்கு உருவங்கள் மேற்பரப்பில் செதுக்கப்பட்டுள்ளன.

இண்டாக்லியோ

இண்டாக்லியோ ஒரு ஆபரணம், அதில் படங்கள் மேற்பரப்பிற்கு கீழே இடைவெளியாக செதுக்கப்பட்டுள்ளன.

நாணயங்கள்

நாணயங்கள் பரிமாற்ற ஊடகமாக முதன்முறையாக சங்க காலத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. சேரர்கள், சோழர்கள் மற்றும் பாண்டியர்களின் நாணயங்கள், குத்து நாணயங்கள் மற்றும் ரோமானிய நாணயங்கள் சங்க காலத்திலிருந்து மற்றொரு முக்கிய ஆதாரமாக உள்ளன. கொடுமணல் மற்றும் போடிநாயக்கனூரில் பஞ்ச குறியிடப்பட்ட நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன. ரோமானிய நாணயங்கள் கோயம்புத்தூர் பகுதியில் குவிந்துள்ளன, மேலும் அழகன்குளம், கரூர் மற்றும் மதுரை ஆகிய இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவை தங்களுடைய உலோக மதிப்புக்காகவும், ஆபரணங்களாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டன.

புல்லியன் என்றால் விலைமதிப்பற்ற உலோகம் என்பது இங்காட் வடிவில் கிடைக்கும். பஞ்ச குறியிடப்பட்ட நாணயங்கள் இந்தியாவில் பயன்படுத்தப்பட்ட ஆரம்பகால நாணயங்கள். அவை பெரும்பாலும் வெள்ளியால் செய்யப்பட்டவை மற்றும் அவற்றின் மீது பல சின்னங்கள் குத்தப்பட்டுள்ளன. எனவே, அவை பஞ்ச குறியிடப்பட்ட நாணயங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

தமிழ் அல்லாத ஆதாரங்கள் (வெளிநாட்டு கணக்குகள்)

தமிழ் அல்லாத இலக்கிய ஆதாரங்களும் ஆரம்பகால தமிழ் சமூகம் பற்றிய தகவல்களை வழங்குகின்றன. தமிழ் அல்லாத ஆதாரங்களின் இருப்பு, வெளி உலகத்துடன் ஆரம்பகால தமிழ் சமூகத்தின் விரிவான தொடர்புகள் மற்றும் தொடர்புகளை வெளிப்படுத்துகிறது.

அர்த்தசாஸ்திரம்

மௌரியர் காலத்தில் சாணக்கியரால் எழுதப்பட்ட பொருளாதாரம் மற்றும் அரசமைப்பு பற்றிய உன்னதமான படைப்பான அர்த்தசாஸ்திரம், பாண்டிய கவடகத்தைக் குறிக்கிறது. இது பாண்டிய நாட்டிலிருந்து வந்த முத்து மற்றும் குண்டுகளை குறிக்கலாம்.

மகாவம்சம்

மகாவம்சம், பாலி மொழியில் இயற்றப்பட்ட இலங்கை பௌத்த சரித்திரம், தமிழ்நாடு மற்றும் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வணிகர்கள் மற்றும் குதிரை வியாபாரிகள் பற்றி குறிப்பிடுகிறது. குரோனிகல் என்பது முக்கியமான வரலாற்று நிகழ்வுகளை காலவரிசைப்படி வழங்கும் ஒரு கதை உரை.

எரித்ரியன் கடலின் பெரிப்ளஸ்

எரித்ரியன் கடலின் பெரிப்ளஸ் என்பது ஒரு பண்டைய கிரேக்க உரை, அதன் ஆசிரியர் தெரியவில்லை. பெரிப்ளஸ் என்ற சொல்லுக்கு மாலுமிகள் பயன்படுத்தும் வழிசெலுத்தல் வழிகாட்டி என்று பொருள்.

எரித்ரியன் கடல் என்பது செங்கடலைச் சுற்றியுள்ள நீரைக் குறிக்கிறது. சங்க காலத் துறைமுகங்களான முசிறி, தொண்டி, கொற்கை, குமரி, சேரர், பாண்டியர்களைப் பற்றியும் இது குறிப்பிடுகிறது.

பிளினியின் இயற்கை வரலாறு

பிளினி தி எல்டர், இயற்கை வரலாற்றை எழுதிய ரோமானியர் ஆவார். லத்தீன் மொழியில் எழுதப்பட்ட இது ரோமானியப் பேரரசின் இயற்கைச் செல்வத்தைப் பற்றிய ஒரு உரை. இந்தியாவுடனான மிளகு வர்த்தகம் பற்றி பிளினி பேசுகையில், தென்மேற்கு பருவக்காற்று சாதகமாக இருந்தால், வடகிழக்கு ஆப்ரிக்காவிற்கு அருகிலுள்ள ஓசியாலிஸிலிருந்து இந்தியாவை அடைய 40 நாட்கள் ஆகும் என்று கூறுகிறார். மதுரை பாண்டியர்கள் கேரளக் கடற்கரையில் உள்ள பேகேர் துறைமுகத்தைக் கட்டுப்படுத்தியதாகவும் குறிப்பிடுகிறார். Bacare இன் தற்போதைய பெயர் தெரியவில்லை.

இந்தியாவுடனான ரோமின் மிளகு வணிகத்தின் காரணமாக ரோமானிய செல்வத்தை இழந்ததாக பிளினி புலம்புகிறார் - இது வர்த்தகம் செய்யப்பட்ட மிளகின் மிகப்பெரிய அளவு மற்றும் மதிப்பின் அறிகுறியாகும்.

தாலமியின் புவியியல் என்பது ரோமானிய காலத்தின் வர்த்தமானி மற்றும் அட்லஸ் ஆகும், இது கிபி இரண்டாம் நூற்றாண்டில் ரோமானியப் பேரரசின் புவியியல் விவரங்களை வழங்குகிறது. காவேரிபூம்பட்டினம் (கபேரிஸ் எம்போரியம்), கொற்கை (கொல்கோய்), கன்னியாகுமரி (கொமரியா), முசிறி (முசிரிஸ்) ஆகியவை அவரது புவியியல் நூலில் குறிப்பிடப்பட்ட சில இடங்கள்.

பியூடிங்கேரியன் அட்டவணை

பியூடிங்கேரியன் அட்டவணை என்பது ரோமானிய சாலைகளின் விளக்கப்படம் ஆகும். இது பண்டைய தமிழகம் மற்றும் முசிறிஸ் துறைமுகத்தின் பகுதிகளைக் காட்டுகிறது.

வியன்னா பாப்பிரஸ்

இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கிரேக்க ஆவணமான வியன்னா பாப்பிரஸ், முசிரியின் பழைய நாட்களின் வர்த்தகத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. இது வியன்னா (ஆஸ்திரியா) ஆஸ்திரிய தேசிய நூலகத்துடன் இணைக்கப்பட்ட பாப்பிரஸ் அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது. இது வணிகர்களிடையே எழுதப்பட்ட ஒப்பந்தத்தைக் கொண்டுள்ளது மற்றும் கப்பலின் பெயரைக் குறிப்பிடுகிறது, ஹெர்மாபொலன், மேலும் இந்தியாவிலிருந்து ரோமானியப்

பேரரசுக்கு அனுப்பப்பட்ட மிளகு மற்றும் தந்தம் போன்ற ஏற்றுமதிப் பொருட்களைப் பட்டியலிடுகிறது.

பாப்பிரஸ், பண்டைய எகிப்தில் எழுதும் நோக்கங்களுக்காக பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட பாப்பிரஸ் செடியிலிருந்து தயாரிக்கப்பட்ட காகிதம்.

சங்க காலம்

சங்க காலம் அல்லது ஆரம்பகால வரலாற்று காலம் தென்னிந்திய வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான கட்டமாகும். சங்க இலக்கியங்கள் மற்றும் தமிழ்-பிராமி கல்வெட்டுகள் போன்ற நூல் ஆதாரங்கள் கிடைப்பதால் இந்தக் காலகட்டம் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சங்க உரை என்பது இலக்கியத்தின் ஒரு பெரிய தொகுப்பாகும், இது தொடர்புடைய காலத்தின் மக்கள் மற்றும் சமூகத்தின் ஆய்வுக்கு ஒரு முக்கிய ஆதாரமாக செயல்படுகிறது.

காலவரிசை

சங்க சமுதாயத்தின் வயது மற்றும் காலவரிசை குறித்து அறிஞர்களிடையே கணிசமான விவாதம் உள்ளது. சங்க நூல்கள் பொதுவாக கிமு மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கும் கிபி மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்டவை. கிரேக்க-ரோமன் நூல்கள், தமிழ்-பிராமி கல்வெட்டுகளில் உள்ள குறிப்புகள் மற்றும் அசோகன் கல்வெட்டில் உள்ள சேரர்கள், சோழர்கள் மற்றும் பாண்டியர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் இந்த தேதியை உறுதிப்படுத்துகின்றன. சங்கக் கவிதைகள் வரலாற்றுக் காலத்தின் முற்பகுதியில் இயற்றப்பட்டவை என்பது பொதுவாக ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டாலும், பிற்காலத்தில் அவை தொகுக்கப்பட்டன.

திணை

தொல்காப்பியத்தின் தமிழ் இலக்கணப் படைப்பில் திணையின் கருத்து முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது, மேலும் செம்மொழியான தமிழ் கவிதைகளைப் புரிந்து கொள்ள இந்தக் கருத்து அவசியம். திணை என்பது ஒரு கவிதைத் தீம், இது ஒரு வர்க்கம் அல்லது வகையைக் குறிக்கிறது. சங்கக் கவிதைகள் இந்தக் குறிப்பிட்ட சூழல் மண்டலங்களில் அமைக்கப்பட்டு மனித வாழ்வு இயற்கையோடு ஆழமான உறவைக் கொண்டுள்ளது என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது.

கவிதைகளின் கருப்பொருள்கள் அகம் (உள்) மற்றும் புறம் (வெளிப்புறம்) என பரந்த அளவில் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. அகத்திணை என்பது காதல் மற்றும் குடும்ப வாழ்க்கையின் பல்வேறு சூழ்நிலைகளைக் குறிக்கிறது, அதே சமயம் புறத்திணை

வாழ்க்கையின் மற்ற எல்லா அம்சங்களிலும் அக்கறை கொண்டுள்ளது மற்றும் குறிப்பாக போர் மற்றும் வீரம் ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறது.

ஐந்திணை:

ஐந்து திணைகள் அல்லது நிலப்பரப்புகள்.

தமிழகம் ஐந்து நிலப்பரப்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு பிராந்தியமும் தனித்தனியான குணாதிசயங்களைக் கொண்டிருந்தன - அதன் குறிப்பிட்ட சுற்றுச்சூழல் நிலைமைகளுக்கு ஏற்ப ஒரு தலைமை தெய்வம், தொழில், மக்கள் மற்றும் கலாச்சார வாழ்க்கை. இந்த வகைப்பாடு இந்த நிலப்பரப்புகளில் நிஜ வாழ்க்கை சூழ்நிலைகளை பிரதிபலிக்கும் வகையில் அறிஞர்களால் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

குறுஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாளை ஆகிய ஐந்து நிலப்பரப்புகள்.

- குறுஞ்சி என்பது மலை மற்றும் மலை சார்ந்த பகுதியைக் குறிக்கிறது.
- முல்லை காடு மற்றும் மேய்ச்சல் பகுதி.
- மருதம் வளமான ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்கு.
- நெய்தல் கடலோரப் பகுதி.
- பாலை என்பது மணல் நிறைந்த பாலைவனப் பகுதி.

சங்க கால அரசியல்:

தமிழகத்தின் அரசியல் அதிகாரங்கள்

கிமு மூன்றாம் நூற்றாண்டில், தமிழ் நாட்டின் பெருங்கற்கால மக்கள் சதுப்பு நில டெல்டா பகுதியை மீட்டெடுத்தனர். வட இந்திய கலாச்சார தொடர்புகள் மற்றும் ஈரமான நெல் சாகுபடியின் அறிமுகம் சமூக விலகலை ஏற்படுத்தியது. இவை அனைத்தும், ரோமானியப் பேரரசுடனான செழிப்பான வர்த்தகத்தின் உதவியுடன், சோழர்கள், சேரர்கள் மற்றும் பாண்டியர்கள் ஆகிய மூன்று மாநிலங்களின் உருவாக்கத்திற்கு பங்களித்தன.

மூவேந்தர்

சங்க கால அரசியல் அதிகாரங்களில் சேரர், சோழர்கள் மற்றும் பாண்டியர்கள் முதன்மையான பதவிகளை வகித்தனர். அவர்கள் மூவேந்தர் (மூன்று மன்னர்கள்) என்று அழைக்கப்பட்டனர். சங்க காலத்தின் முக்கிய நகரங்களையும் துறைமுகங்களையும் மூவேந்தர் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தார்.

இரும்புக் காலத்தின் இத்தகைய சமூகங்களில் இருந்து ஆரம்பகால வரலாற்று கால வேந்தர்கள் தோன்றினர் மற்றும் சங்க காலத்தின் வேளிர்கள் தலைவர்களாக இருந்தனர்.

மூன்று பேரரசுகள்:

சேரர்கள்

சங்க காலத்தின் மூன்று 'முடிசூட மன்னர்களில்' ஒருவரான சேரர்கள், வட திருவிதாங்கூர், கொச்சி மற்றும் தெற்கு மலபார் ஆகிய பகுதிகளை உள்ளடக்கிய பகுதியை ஆண்டனர். சோழ இராச்சியத்தின் பாரம்பரிய எல்லைகளில் உள்ள சேலத்தில் உள்ள கொல்லிமலை வரை ஆரம்பகால வெற்றிகளால் சேர ஆட்சி நீட்டிக்கப்பட்டது, இதனால் கொங்குவின் மிகப் பெரிய பகுதி அவர்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தது.

சேர தலைநகரான வஞ்சியின் தளம் சில அறிஞர்களால் முசிறி (கிராங்கனூர்) அருகே அமைந்துள்ளது, மேலும் பலர் கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்தில் அமராவதி ஆற்றின் கரையில் உள்ள உள் நகரமான கரூர் என்று அடையாளப்படுத்துகின்றனர்.

சேரர்கள் அங்குசா (யானை-கோடு) மற்றும் வில் மற்றும் அம்பு ஆகியவற்றை தங்கள் சின்னமாக வைத்திருந்தனர். முசிறி அவர்களின் முக்கிய துறைமுகமாக இருந்தது, ஆனால் பலர் இருந்தனர், எ.கா. தொண்டி (கடலுண்டி), மரந்தை, நரவு (கிரேக்க எழுத்தாளர்களின் நௌரா மற்றும் நைட்ரியாஸ்) மற்றும் பகரே (போர்காட்) போன்றவை.

சேரர்களின் பரம்பரை வரலாறு பற்றிய தகவல்கள் பெரும்பாலும் பதிற்றுப்பத்து (பத்து பத்து)களில் இருந்து வருகின்றன. மூன்று அல்லது நான்கு தலைமுறைகளுக்கு இரண்டு இணைக் கோடுகளின் மரபணுவை அவற்றுக்கிடையே எந்த காலவரிசை உறவுகளும் இல்லாமல் பெறுகிறோம். புறநானூறு மற்றும் சிலப்பதிகாரத்திலிருந்தும் சில பல தகவல்கள் சேகரிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆரம்பகால மற்றும் நன்கு அறியப்பட்ட சேர ஆட்சியாளர்களில் ஒருவர் உதியஞ்சேரல் (130 சிஏடி). வானவரம்பன் 'வானத்தால் எல்லையுடைய ராஜ்ஜியத்தை உடையவன்' அல்லது 'கடலினால் சூழப்பட்டவன்', பெருஞ்சோழன் உதியன் என்ற பட்டங்கள் முடிநாகராயர் என்னும் புலவரால் புரம் இலக்கியத்தில் அவருக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

உதியஞ்சேரல் ஆடம்பரமான விருந்தோம்பலுக்குப் புகழ் பெற்றவர்; மற்றும் அவரது சமையலறை ஆடம்பரமான உணவளிப்பதற்கான ஒரு துணை வார்த்தையாக மாறியது, புறநானூறு வர்ணனையாளர் குருகேத்திரத்தில் போட்டியாளர் படைகளுக்கு உணவு அளித்தார். சிலப்பதிகாரமும் இந்தப் புராணத்தைப் பதிவு செய்கிறது.

இருப்பினும், மன்னன் மகாபாரதப் போரின் ஆண்டு நினைவு நாளில் ஆவிகளுக்கு ஒரு நினைவுப் பிரசாதம் கொடுத்தார், அதில் அவர் வம்சாவளியைச் சேர்ந்த வீரர்கள் இறந்தனர் என்று கவிஞர் மாமூலனார் அஹம் (233) இல் பதிவு செய்கிறார்.

உதயஞ்சேரலின் அரச சமையலறை குழுமூரில் (தாலமியின் கூரல்லூர்) இருந்தது, இது சேரர்களின் அசல் தலைநகராக இருக்கலாம். பிற்காலத்தில் போர்வைக்கோ-பெருநற்கிள்ளி சோழன் என்று அழைக்கப்பட்ட வெளியன் வேண்மனின் மகள் நல்லினியை மணந்தார்.

உதயஞ்சேரலுக்குப் பின் அவனது மகன் நெடுஞ்சேரல் ஆதன் (கி.பி. 155) 'கடம்பு' குலத்தை அடிபணியச் செய்து ஏழு அரசர்களை வென்றதாகக் கூறப்படுகிறது. இமயமலையின் சரிவில் தனது வில்லை அமைத்ததாகவும், அதனால் அவரது சக்தி கேப் கொமோரின் முதல் இமயமலை வரை அறியப்பட்டதாகவும் போற்றப்படுகிறார். இதனால் இமயவரம்பன் என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

மற்றொரு படைப்பில், அவர் பல யவனர்களைக் கைப்பற்றியதாகக் கூறப்படுகிறது, மேலும் அவர் வைரங்கள் மற்றும் சிறந்த வேலைப்பாடு கொண்ட பாத்திரங்கள் வடிவில் பெரும் மீட்கும் தொகையைப் பெறும் வரை அவர்களை விடுவிக்கவில்லை. யவனர்கள் விசித்திரமான முறையில் தண்டிக்கப்பட வேண்டும், அவர்கள் முதுகுக்குப் பின்னால் குத்தப்பட்டு, நெய் (கிளாரில் வெண்ணெய்) தலையில் ஊற்றப்பட்டது.

இந்த கடுமையான சிகிச்சையின் பின்னணியில் உள்ள உண்மை தெரியவில்லை. 58 ஆண்டுகள் ஆண்ட இவருடைய தலைநகரான மாரண்டை என்று அழைக்கப்பட்ட இந்த மன்னரால், 38 ஆண்டுகால வருவாயை உம்பர்க் காடு (யானைக்காடு) யில் உள்ள 500 கிராமங்கள் இலவசமாக பரிசாக அளித்தது பதிற்றுப்பத்து. சமகால சோழ மன்னன் இதில் மன்னர்கள் உயிர் இழந்தனர் மற்றும் அவர்களின் ராணி சதி செய்தார்.

அடுத்த வரிசையில் பால்-யானை செல்கெழு-குட்டு' அல்லது 'பல யானைகளின் குட்டுவன்', ஒரு சகோதரர் நெடுஞ்சேரல் ஆடன். கொற்றவையை வழிபடும் ஒரு உக்கிரமான போர்வீரன் பிராமணியத்தை மாற்றி நெடும்பரதாயனாரை தனது ஆசானாக ஏற்றுக்கொண்டான். பின்னர் தர்மபுத்திரன் என்ற பட்டத்தை பெற்றார்.

குட்டவனுக்குப் பின் அவனது மருமகனான நெடுஞ்சேரல் ஆதன் களங்காய்க் கே: நர்முடிஜெரா (கலங்காய் உற்சவம் மற்றும் நார கிரீடம் கொண்ட சேரன்) ஆதியமாணை வென்றதாகக் கூறப்படுகிறது.

கடல் பிறகோட்டிய செங்குட்டுவன்:

நெடுஞ்சேரல் ஆடன் செங்குட்டுவனின் மற்றொரு மகன், 'நீதிமான் குட்டுவ' (சிஏடி 18(f) அவர் மிகப் பெரிய ஆரம்பகால சேர மன்னன், பிறகோட்டிய செங்குட்டுவன் அல்லது செஞ்சேரா என்றும் அழைக்கப்படுகிறார், மேலும் மாக்களில் ஒருவரான பர்ணரின் சமகாலத்தவர். சங்க காலக் கவிஞர்கள் வாழ்ந்தவர். இவர் பதிற்றுப்பத்தின் ஐந்தாம் தசாப்தத்தின் நாயகன் மற்றும் சேர இளவரசன் இளங்கோ அடிகளால் தமிழ் காவியமான சிலப்பதிகாரத்தின் உண்மையான நாயகன் அவர் தெற்கில் கேப் கொமோரின் முதல் இமயமலை வரை பரந்த பகுதிகளை வென்றதாகக் கூறப்படுகிறது. வடக்கில் 'தெய்வங்கள் வசிக்கும் இடம்'.

இமயமலையில் இருந்து, கண்ணகி தேவியின் சிலையை உருவாக்க ஒரு கல்லை அவர் பெற்றிருக்க வேண்டும். அவரது ஆட்சியின் தொடக்கத்தில், அவர் பாளையன் என்று அழைக்கப்படும் மொகலாயத்தின் தலைவனையும் கொங்கரின் தலைவனையும் அடிபணியச் செய்ததாகக் கூறப்படுகிறது, அவர் ஒரு பெரிய கடற்படை வெற்றியைப் பெற்றார் மற்றும் 'கடல்-பிறக்கோட்டிய' என்ற பட்டத்தைப் பெற்றார், அதாவது கடலின் திறனை அழித்தவர். அடைக்கலமாக.

இந்த கடற்படை வெற்றியின் காரணமாகவே முசிறி பாதுகாப்பான துறைமுகமாக மாறியது மற்றும் குட்டுவன் காலத்தில் யவன கப்பல்கள் அதிக அளவில் வந்தன. மோகூர் தலைவன் நன்னன் பாளையன் சோழ மற்றும் பாண்டிய ஆட்சியாளர்களின் உதவியுடன் மீண்டும் கிளர்ச்சியில் எழுந்தான், அவனுடைய ஆட்சியின் சில காலம் தாமதமானது. செங்குட்டுவன் இந்தக் கிளர்ச்சியை அடக்கி, ஒரு கோப்பையாக, ஏழு ஆளும் இளவரசர்களின் நகைகளைக் கொண்ட கூட்டைத் தன் மார்பில் அணிந்தான்.

அவர் சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் உள்நாட்டு சண்டையில் பங்கேற்று, அவரது மைத்துனராக இருந்த Vzxum-Killis அல்லது Nalam-Aj க்கு உதவியதாகவும், நேரிவாயிலில் போட்டியாளர்களை தோற்கடித்து அவரை அரியணையில் அமர்த்தியதாகவும் கூறப்படுகிறது. வில், மீன் மற்றும் புலி ஆகியவை அவரது அரச ஆணைகள் தாங்கிய அடையாளங்களாகும். சிலப்பதிகாரத்தின் படி, இந்த மன்னன் கற்பு தேவி வழிபாடு தொடர்பான புகழ்பெற்ற பத்தினி வழிபாட்டை நிறுவினார். இந்த விழாவில் இலங்கை மன்னர் கஜபாகு கலந்து

கொண்டார். செங்குட்டுவன் கலைகள் மற்றும் கடிதங்களின் சிறந்த புரவலராக இருந்தார் மற்றும் குறிப்பாக குட்டு அல்லது நடனம் மற்றும் அவர் தாராளமாக ஆதரித்த நாடகம் ஆகியவற்றை விரும்பினார். இந்த மாபெரும் சேர மன்னன் 55 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தான்

சேனகுட்டுவனுக்குப் பிறகு அவனது ஒன்றுவிட்ட சகோதரன் பெருஞ்சேரல் (அல்லது பெரும்சேரல்) ஆதன் (கி.பி. 180) ஆடு-கோட்பட்டு-சேரலாதன் என்று பதிற்றுப்பத்தில் அறியப்பட்டான். இவர் பெரிய சோழ மன்னன் கரிகாலின் சமகாலத்தவர். வெண்ணிப் போரில் சோழர்களை எதிர்த்துப் போரிட்ட பெருஞ்சேரல் ஆதன் முதுகில் காயம் அடைந்து, போர்க்களத்தில் வாள்களைக் கையில் ஏந்தியபடி பட்டினி கிடந்து இழிவைப் போக்கினார் என்பதை புறம், அகம் ஆகிய கவிதைகளிலிருந்து அறிகிறோம்.

மன்னனின் மறைவையும் அதற்கான காரணத்தையும் கேள்விப்பட்ட பல தலைசிறந்த மனிதர்கள் தங்கள் இன்னுயிரை துறந்ததையும் அறிகிறோம். இம்மன்னன் பேசப்படும் ஆறாம் தசாப்தம் நாச்செல்லையாரால் இயற்றப்பட்டு இம்மன்னரை மணந்ததாகவும் தெரிகிறது.

எல்லாம் சேர்ந்து, உதியஞ்சேரல் மரபின் ஏழு மன்னர்கள் பதிற்றுப்பத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர், அதே நேரத்தில் சங்க இலக்கியத்தில் சேரர்களின் மற்றொரு வரிக்கான சான்றுகள் உள்ளன. வடக்கே சேர சாம்ராஜ்யம் விரிவடைந்து, தொண்டியை தலைமையிடமாகக் கொண்டு ஒரு துணைவேந்தரை நியமித்ததன் விளைவாக இந்த வரி நிறுவப்பட்டது. ஒல்வால்-கோ-பெரும்-சேரல் இரும்பொறை கருவூரில் ஆட்சி செய்யச் சென்றதாகக் கோலத்தில் கூறப்பட்டுள்ளதால் இவர்களது துணைவேந்தர்களில் முதன்மையானவராகக் கருதப்படலாம்.

எனினும், பொற் போரில் சோழ மன்னன் பெருநற்கிள்ளியுடன் சேர்ந்து இறந்த அந்துவன் சேரல் இரும்பொறையுடன் அரசாட்சி தொடங்கியதாகத் தெரிகிறது. அந்துவனுக்குப் பின் அவன் மகன் செல்வக்கடுங்கோ வாலி ஆதன் ஆட்சிக்கு வந்தான். இந்த மன்னன் சோழர்கள் மற்றும் பாண்டியர்களின் கூட்டுப் படைகளை வென்றதாக பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

வாலி ஆதனுக்குப் பின் அவனது மகன் பெரும் சேரல் இரும்பொறை என்ற மாபெரும் வீரன் ஆட்சிக்கு வந்தான், அவனைப் புகழ்ந்து அரிசில் கிலர் எட்டாம் பதிற்றுப்பத்தைப் பாடியுள்ளார். தந்தையைப் போலவே இவரும் ஒரு யாகம் செய்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அவர் அதிகமான் தலைவர்களின் அதிகாரத்தின்

இடமான தகடூர் என்ற கோட்டையைத் தூக்கியெறிந்ததற்காக புகழ்பெற்றார்.

கலுவல் என்ற கலகக்கார மேய்ப்பன் தலைவனை அடிபணியச் செய்து அவனது கோட்டையைக் கைப்பற்றியதாகவும் கூறப்படுகிறது. இந்த வம்சத்தின் கடைசி மன்னன் பதிற்றுப்பத்து ஒன்பதாம் தசாப்தத்தின் நாயகனான இளம்-சேரல் இரும்பொறை என்ற இரும்பொறையின் (அல்லது உறவினர்) மகன் ஆவார். அவர் 'இரண்டு பெரிய மன்னர்களுக்கு' (பாண்டிய மற்றும் சோழர்) எதிராகப் போரிட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

யானைக்-கட்-செய் மந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை, அதாவது 'யானை தோற்றத்தின் சே' (கி.பி. 210) என்பது குறிப்பிடத் தக்க மற்றொரு சேர நாட்டு இளவரசன். அவர் தனது பாண்டிய சமகாலத்தவரான நெடுஞ்செழியனால் கைப்பற்றப்பட்டார், ஆனால் வீட்டில் இருந்த அவரது எதிரிகள் அவரை பதவி நீக்கம் செய்வதைத் தடுக்கும் வகையில் அவரது சுதந்திரத்தை மீட்டெடுத்தார்.

மற்றொரு முக்கியமான சேர மன்னன் கணைக்கால் இரும்பொறை ஒரு தலைவனான மூவானை தண்டித்து எச்சரிக்கும் விதமாக தொண்டியில் உள்ள வாயிலில் பற்களை பிடுங்கி பொருத்தினான். இந்த மன்னன் சிறிது காலம் கழித்து சோழ மன்னன் சென்-கணனால் சிறைபிடிக்கப்பட்டான், பின்னர் கவிஞர் பொய்கையாரின் வேண்டுகோளின் பேரில் விடுவிக்கப்பட்டான், ஆனால் சோழ சிறையிலேயே தண்ணீரின்றி இறந்தான்.

பிற்கால சேர ஆட்சியாளர்கள் சோழர்களுடன் தொடர்ந்து போரிட்டு வந்தனர். கி.பி மூன்றாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இந்த வம்சம் வீழ்ச்சியடைந்தது, ஆனால் அதன் புகழ் தமிழ் கவிஞர்களுக்கு தாராளவாத ஆதரவையும் ரோமானியர்களுடன் வர்த்தகத்தை ஊக்குவிப்பதிலும் உள்ளது. புகழ்பெற்ற சேர துறைமுகமான முசிறி அல்லது முசிரிஸ் இந்திய-ரோமானிய வர்த்தகத்தின் சிறந்த மையமாக இருந்தது.

சோழர்கள்:

சோழன் என்ற பெயரின் தோற்றம் குறித்து எங்களிடம் முற்றிலும் உண்மையான தகவல்கள் இல்லை. கர்னல் ஜெரினி இந்த வார்த்தையை சமஸ்கிருத காலா (கருப்பு) மற்றும் கோலாவுடன் இணைத்தார், இது ஆரம்ப நாட்களில் தென்னிந்தியாவின் பொதுவாக ஆரியர்களுக்கு முந்தைய மக்கள்தொகையை இருண்ட நிறத்தில் குறிப்பிட்டது.

பண்டார்கர் அதை சமஸ்கிருத 'சோரா' (திருடன்) உடன் இணைத்தார், அது தமிழில் தினை என்று பொருள்படும் 'கோலம்' உடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. கிள்ளி, வளவன், செம்பியன் என்பன **சோழர்களின் பிற பெயர்கள்.**

சோழர்கள் புலியை தங்கள் கொடியாக ஏற்றுக்கொண்டனர். சோழர்களின் ஆதிக்கம் தொண்டைமண்டலம் அல்லது சோழமண்டலம் என்று அழைக்கப்பட்டது, இது திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தில் உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு, பின்னர் சேர மன்னன் பெருஞ்சேரல் ஆடனின் சமகாலத்தவரான சோழ மன்னன் கரிகாலால் நிறுவப்பட்ட காவேரிப்பூம்பட்டினம் அல்லது புஹாரைத் தலைநகராகக் கொண்டது. கி.மு 2ஆம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் எலாரா என்ற சோழ மன்னன் இலங்கையைக் கைப்பற்றி ஏறக்குறைய 50 ஆண்டுகள் ஆண்டதாகத் தெரிகிறது.

கரிகாலசங்கச் சோழர்களில் முதன்மையானவரான கரிகாலன் இளஞ்செழியின் மகன். கரிகாலன் என்றால் 'கரிந்த காலை உடையவன்' என்று பொருள். அவரது ஆரம்பகால வாழ்க்கையில் அவர் எதிரிகளால் கடத்தப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டார், பின்னர் அவர்கள் சிறைக்கு தீ வைத்தனர்.

அவர் நெருப்பைக் கடந்து செல்லும் போது, அவரது கால் தீயில் சிக்கி கருகியதால், அவர் கரிகாலன் என்று அழைக்கப்படுகிறார். பிற்காலத்தில், சமஸ்கிருத தாக்கத்தின் கீழ், பெயர் மரணம் (காலா) முதல் 'காளி' அல்லது மரணம் ('எதிரிகள்') யானைகள் என விளக்கப்பட்டது.

கரிகால சோழன் மிகவும் திறமையான ஆட்சியாளர் மற்றும் சிறந்த போர்வீரன். அவர் வெண்ணியில் ஒரு பெரிய போரில் ஈடுபட்டார், அதில் பாண்டியர்கள் மற்றும் சேரர்கள் இருவரும் நசுக்கப்பட்ட தோல்விகளை சந்தித்தனர். இந்தப் போரில் பதினொரு சிறு தலைவர்களும் வேரோடு பிடுங்கப்பட்டனர். வாகைப்பரந்தலையில் நடந்த போரில் ஒன்பது சிறு தலைவர்களின் கூட்டமைப்பை மீண்டும் தோற்கடித்தார்.

இந்த வெற்றியின் மூலம் தமிழ் நாடு முழுவதும் தனது பிடையை நிலைநாட்டினார். கரிகலா ஒரு சக்திவாய்ந்த கடற்படையை பராமரித்து, இலங்கையை கைப்பற்ற பயன்படுத்தினார், அங்கிருந்து காவேரிக்கு 160 கிலோமீட்டர் தூரத்திற்கு ஒரு பெரிய அணையை கட்டுவதற்காக அவர் பயன்படுத்திய ஏராளமான போர் கைதிகளை அழைத்து வந்தார்.

இது இலங்கையில் இருந்து சிறைபிடிக்கப்பட்ட 12,000 அடிமைகளைக் கொண்டு கட்டப்பட்டது. அவர் புஹார் அல்லது காவேரிப்பூமாப்பட்டினத்தை முக்கியமான துறைமுகமாகவும் சோழ இராச்சியத்தின் மாற்று தலைநகராகவும் ஆக்கினார். பட்டினப்பாலையின் கவிஞர் \ புகார் துறைமுகம், கரிகாலாவின் கீழ் இந்தி மற்றும் வணிகம் பற்றிய ஒரு கணக்கு, அவர் வன நிலத்தை மீட்டெடுக்கவும் குடியேற்றவும் முன்மொழிந்தார்; பாசனத் தொட்டிகளைப் பெருக்கி நாட்டின் செழுமைக்கு சேர்த்தது. ஒலியர் சமூகத்தை நாடோடிகளிலிருந்து செட்டில் செய்யப்பட்ட வாழ்க்கைக்கு மாற்றிய பெருமையும் அவருக்கு உண்டு.

கரிகாலனின் மரணத்திற்குப் பிறகு, குவிமாடத்தின் விளைவாக அவரது ஆதிக்கம் முற்றிலும் குழப்பத்தில் மூழ்கியது! சோழர் குடும்பத்தில் ஏற்பட்ட கலவரம் இரண்டு வெவ்வேறு தலைநகரங்களில் இருந்து ஆட்சி செய்த கரீல்பின் மகன்கள் இருவரும் - புகாரைச் சேர்ந்த நலங்கிள்ளி மற்றும் உறையூரைச் சேர்ந்த நெடுங்கிள்ளி உள்நாட்டுப் போரின் விளைவாக நெடுங்கிள்ளியின் மரணத்துடன் முடிந்தது. நலங்கிள்ளிக்குப் பிறகு, சேர தலைநகரான கரூரைக் கைப்பற்றிய அரியணை கிள்ளிவளவன் வந்தான். அவர் Pandj படைகளுடனான போரில் இறந்ததாக தெரிகிறது.

மற்றொரு புகழ்பெற்ற சோழ மன்னன் கோப்பெருஞ்சோழனும் உறையூரில் இருந்து ஆட்சி செய்தான்.' முதலாம் கோப்பெருஞ்சோழனுக்கு அவரது இரு மகன்களுக்கு இடையே ஏற்பட்ட கடுமையான சண்டை, இறுதியில் அரசன் தனது நண்பரும் கவிஞருமான ஆண்டாய் என்பவருடன் தற்கொலை செய்து கொண்டார். சேரன் கலந்துகொண்ட ராஜசூய யாகம் செய்யும் சங்க மன்னர்களில் ஒருவரே பெருநற்கிள்ளி சோழ மன்னன். வெங்கோ மற்றும் பாண்டிய உக்ர பெருவழுதி.

அடுத்து சோழ மன்னனாக கோச்செங்கணன் வருகிறார். பொதுவாக சோழ மன்னன் அவனது சமய ஆர்வத்திற்காக அறியப்பட்டவன், செங்கணனிடமிருந்து I கோட்டைகளை (செருப்பாலி மற்றும் பாமுலூர்) கைப்பற்றிய சோழ மன்னன், சோழ மன்னன் I என்ற புராணத்தில் புகழ் பெற்ற சிவ பக்தி, சேர கணைக்கால் இரும்பொறைக்கு எதிரான போரில் வெற்றி பெற்றவன். சேர மன்னன் சிறையில் அடைக்கப்பட்டு பின்னர் விடுவிக்கப்பட்ட செங்கணன் சோழன் 70 சிவன் கோயிலைக் கட்டியதாகக் கூறப்படுகிறது. பல்லவர்களின் எழுச்சியுடன், சோழர் தென்னிந்திய வரலாற்றில் ஒரு சிறிய சக்தியாக மாறினார்.

பாண்டியர்கள்

பாண்டியர்கள் ஒருவேளை சங்க தமிழ் ஆட்சி வம்சங்களில் மிகவும் பழமையானவர்கள். புராணங்களிலும், ஆரம்பகால இலக்கியங்களிலும் வடிம்பலம்பனிற்ற பாண்டியன் என்ற பாண்டிய மன்னனைப் பற்றி கேள்விப்படுகிறோம்.

அவர் புராணங்களால் உக்ரகுமார பாண்டியருடன் சமப்படுத்தப்படுகிறார். நெடியோன் என்றும் அழைக்கப்பட்டார். கடல் கடவுளுக்கு திருவிழா நடத்தினார். கடல் அரிப்பின் போக்கில் காணாமல் போன பத்து மதுரையில் இருந்து ஆட்சி செய்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அவர் பாண்டிய வம்சத்தின் முன்னோடி வரலாற்று மன்னர்களில் மிகவும் புகழ்பெற்ற மற்றும் நினைவுகூரப்பட்டவர்.

தொல்காப்பியம் பற்றிய விளக்கவுரையில் இந்த அரசனை மகிர்த்தி என்று குறிப்பிடுகிறது. இவர் நிலன் தரு திருவில் பாண்டியன் என்றும் அழைக்கப்பட்டதாக தெரிகிறது. அத்தகைய ஆரம்பகால பாண்டியர்களில், முதல் தமிழ் அகாடமியை நிறுவியதாகக் கூறப்படும் கைசினவழுதி ஒருவரையும், அந்தக் கல்விக்கூடத்தை கடைசியாக ஆதரித்த கடுங்கோன் ஒருவரையும் பற்றி கேள்விப்படுகிறோம். இரண்டாவது அகாடமியைப் பற்றிய இதேபோன்ற சூழலில் வேந்தர் செழியன் மற்றும் முடத்திருமாறன் பற்றி நாம் கேள்விப்படுகிறோம். மதுரையில் இருந்து வைகையில் ஆட்சி செய்த பாண்டியர்களில் முதன்மையானவர் பழையகாசாலை முதுகுடுமி பெருவழுதி, அவர் சிறந்த வெற்றிவீரன், கவிஞர்களின் புரவலர் மற்றும் பல வேத யாகங்களைச் செய்தவர்.

அவரைத் தொடர்ந்து ஒரு பாண்டியன் மதிவாணன், ஒரு பொற்கைப் பாண்டியன் மற்றும் ஒரு கடலுள் மைந்த இளம் பெருவழுதி என்ற குறிப்பு உள்ளது. இந்த ஆட்சியாளர்களில் கடைசியாக இருந்தவர் புறநானூற்றில் உள்ள அழகான வசனங்களை உள்ளடக்கிய ஒரு கவிஞர் ஆவார். சங்க கால பாண்டிய ஆட்சியாளர்களில் காவியத்திலும் சரித்திரத்திலும் மிகவும் புகழ் பெற்றவர் ஆரியப்படை கடந்த நெடும் செழியன். அந்த காவியத்தின் நாயகனான கோவலனை தூக்கிலிட்ட சிலப்பதிகாரத்தின் படி அவன் பாண்டிய மன்னன். கொற்கையில் ஆட்சி செய்து வந்த அவருக்கு வெர்ரிவர் செழியன் என்ற ஒரு தம்பி இருந்தான்.

அவர் கற்பு பெண்மணி கண்ணகியின் நினைவாக ஒரு விழாவை நிறுவினார். இவர் செங்குட்டுவனின் சமகாலத்தவர். சித்திரமடத்து துஞ்சிய நானமாறன் என்று அழைக்கப்பட்ட அவர் உருவப்படக் காட்சியகத்தை ஆய்வு செய்யும் போது இறந்தார். நன்மாறன் என்பது மதுரை மன்னன் ஆன பிறகு அவன் பெற்ற பட்டம். சங்க காலத்தின் அனைத்து பாண்டிய ஆட்சியாளர்களிலும் வரலாற்று ரீதியாக

முக்கியமானவர், தலையாலங்காட்டு நெடும் செழியன். அவர் மிகவும் இளமையாக இருந்தபோது அரியணைக்கு வந்தார். சேர மாந்தரன் சேரல் இரும்பொறை, ஒரு சோழன் மற்றும் ஐந்து தலைவர்கள் உட்பட எதிரிகளின் கூட்டமைப்பை தோற்கடிக்க அவர் புறப்பட்டார். இந்த போரில் அவர் முற்றிலும் வெற்றி பெற்றார் மற்றும் சேரர் சிறைபிடிக்கப்பட்டார்.

இந்த வெற்றியின் விளைவாக அவர் தனது ராஜ்யமான வேல் இவ்வியின் மிளலைக்குற்றம் மற்றும் பண்டைய வேளிகளின் மூதூர்க்குற்றம் ஆகியவற்றை இணைத்தார். பாண்டிய நாட்டின் வடகிழக்குப் பகுதியில் உள்ள தலையாலங்கானத்தில் நடந்த இந்தப் போர், சங்க வரலாற்றில் அடிக்கடி குறிப்பிடப்படும் நிகழ்வாக அமைந்தது. பிற்காலத்தில் சின்னமனார், வேள்விக்குடி தகடுகள் குறிப்பிடுகின்றன. மாங்குடி மருதன் என்ற கவிஞன், அவனால் ஆதரிக்கப்பட்ட ஒரு கவிஞன், மதுரைக்காஞ்சியை எழுதினான், அதில் கவிஞர் மதுரை நகரத்தைப் பற்றி விவரிக்கிறார் மற்றும் மன்னருக்கு போர் நடவடிக்கையை விட்டுவிட்டு அமைதியை விரும்புவதற்கான அறிவுரைகளை வழங்கினார். பெரிய கரிகாலன் காலத்தில் மதுரையை ஆண்ட கருங்கை ஒல்வால் பெரும்பெயர் வழிதி.

இணைக்கப்பட்ட கணக்குகள் கிடைக்காத சிறு பாண்டிய ஆட்சியாளர்களில் ஒரு புலவர் நல்வழிதி, புன்னாட்டை வென்ற மாறன் வழிதி மற்றும் குடகரத்தில் இறந்த மற்றொரு மாறன் வழிதி ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். முந்தையவர் நற்றிணை என்ற அஹம் வசனங்களின் தொகுப்பை வழங்கினார். இளவண்டிகைப்பள்ளியில் இறந்த நன்மாறன், குருவழிதி, வள்ளியம்பலத்தில் இறந்த பெருவழிதி, ஒரு நம்பி நெடும் செழியன் ஆகிய சிறு பாண்டிய அரசர்களின் பெயர்களைத் தவிர வேறு எதுவும் நமக்குத் தெரியாது.

ஒல்லையூரைக் கைப்பற்றிய பூத பாண்டியன் கணிசமான கவிஞன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுடைய அரசி பெருங்கோப்பெண்டுவும் கவிதாயினி; பூத பாண்டியன் இறந்த போது அவள் தீக்குளித்து தற்கொலை செய்து கொண்டாள். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவர் இயற்றிய அழகான சிறிய கவிதை, தன் விருப்பத்திலிருந்து விலகிச் செல்ல முடியாத, எதிர்க்கும் ஆனால் அர்ப்பணிப்புள்ள மனைவியின் இயல்பான மனநிலையை வெளிப்படுத்துகிறது.

தலலியலங்கானத்து நெடும் செழியன்

சங்க காலத்தின் கடைசி பெரிய பாண்டிய மன்னன் கானப்பேர்கடந்த உக்கிரப்பெருவழிதி. அவர் கவிஞராகவும்

புரவலராகவும் இருந்தார். அவர் தலலியலங்காட்டு நெடும் செழியனின் மகனா என்பது உறுதியாகத் தெரியவில்லை. வெங்கலி மார்பனை வென்றான்; கானாப் எயிலின் (காட்டுக் கோட்டை) இப்போது காளையார் கோவில் என்று அழைக்கப்படும் ஆட்சியாளர். பேரரசர் யாகம் செய்த பெருநற்கிள்ளியின் சமகாலத்தவர்.

உக்ரப்பெருவழுதி ருத்ரசர்மனால் உருவாக்கப்பட்ட அகநானூறு என்ற தொகுத்துரை வழங்கினார். மூன்றாம் சங்கத்தின் கடைசிப் பாண்டியப் புரவலர் இவரே என்றும், பிற்காலப் பாண்டியர் சங்கப் புரவலர்களைப் பற்றிய எந்தத் தகவலும் இல்லாததால் இது உறுதிப்படுத்தப்பட்டதாக இறையி அகப்பொருளின் விளக்கவுரை கூறுகிறது.

பாண்டியர்களின் நிலப்பிரபுக்களில் மிகப் பெரியவர் பாரியை ஆண்ட பாரி; மற்றும் முடிசூட்டப்பட்ட மன்னர்களைக் கூட மிஞ்சிய அந்த காலத்தின் புரவலர்களில் மிகப் பெரியவர் என்று பாரம்பரியத்தால் கணக்கிடப்படுகிறது. சங்கேஜ், பெஹான், அய், காரி, ஓரி, அடிகன், நல்லி மற்றும் பாரி ஆகிய ஏழு பெரும் புரவலர்கள் இருந்தனர். இவற்றில், கடைசியாகக் கணக்கிடப்பட்டவை மதிப்பிலும் முக்கியத்துவத்திலும் முதன்மையானது.

மகா கவிஞரான கபிலருக்கு அவர் ஆதரவளித்தது பழமொழி, முடிசூட மூன்று மன்னர்கள் பாரி மீது பொறாமை கொண்டு அவரது பறம்பு மீது படையெடுத்தனர், ஆனால் புயலால் அதை எடுக்க முடியாமல், அவரை மாநாட்டிற்கு அழைத்து துரோகமாகக் கொன்றனர்.

சங்கத் தமிழர்களின் வரலாற்றில் சிறு பங்கு வகித்த உள்ளூர் தலைவர்கள் பலர் இருந்தனர். முத்தரையர், அருவளர், ஒலியார், திரையர், கள்வர், தி| பரதவர், கொங்கர், கோசர், ஆயர் போன்றோரும் அந்த யுகத்தின் சக்திகளாக செயல்பட்டனர்.

வேலிகள் / தலைவர்கள்

வேந்தர்களைத் தவிர, மூவேந்தர்களின் ஓரங்களில் உள்ள பகுதிகளை ஆக்கிரமித்த வேளிர்களும் ஏராளமான தலைவர்களும் இருந்தனர். வேளிர்கள் பாரி, காரி, ஓரி, நல்லி, பேகன், ஆய், அதியமான் ஆகிய ஏழு தலைவர்களாவர். சங்கக் கவிதைகள் இந்த வேளிர்களின் பெருந்தன்மையைப் பற்றி விரிவாக எழுதுகின்றன. இந்த தலைவர்கள் தங்கள் காலத்து கவிஞர்களுடன் நெருங்கிய உறவைக் கொண்டிருந்தனர் மற்றும் அவர்களின் பெரிய மனதுக்காக அறியப்பட்டனர். இத்தலைவர்கள் மூவேந்தர்களில் ஒருவருடன் அல்லது வேறு ஒருவருடன் கூட்டணி வைத்து, மற்ற வேந்தர்களுக்கு எதிரான போரில் அவர்களுக்கு உதவினார்கள்.

வீடு அல்லது தமிழ்நாடு சுற்றுலா இடங்கள்

தமிழக வரலாறு

சங்க காலத்தில் நிர்வாகம்

சங்க காலத்தில் இருந்த நிர்வாகம் பற்றிய விவரங்களை சங்க இலக்கியங்கள் வழங்குகின்றன. இக்காலத்தில் அரசாட்சி முறையே அரசாட்சியாக இருந்தது. அரசன் வேந்தன், கோ, ஈரல் என்று அழைக்கப்பட்டான். உள்ளூர் தலைவர்கள் வேளிர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். வாரிசுரிமைச் சட்டம் நடைமுறையில் இருந்தது மற்றும் மூத்த மகன் தன் தந்தைக்குப் பின் வரும் உரிமையை அனுபவித்தான்.

ராஜா மற்றும் அவரது கடமைகள்

சங்க காலத்தில் அரசரின் அதிகாரங்கள் வரம்பற்றதாக இருந்தது. அவர் கடவுளின் பிரதிநிதியாக கருதப்பட்டார். இறை என்ற சொல் இந்தக் கோட்பாட்டைக் குறிக்கிறது. அதே சமயம் மன்னன் மக்களின் நலனுக்கு பொறுப்பானவன். அவர் சட்டத்தின் பாதுகாவலராக இருந்தார். அரசன் தன் அரசவையில் மக்களைச் சந்தித்து அவர்களின் குறைகளைக் கேட்டறிந்து நீதி வழங்கினான். சங்க காலத்து ஆட்சியாளர்கள் கரிகாலனைப் போன்றவர்கள் என்று சங்கப் பாசுரங்கள் கூறுகின்றன. மனுநீதிச் சோழனும் பொற்கைப் பாண்டியனும் நீதி வழங்குவதில் பாரபட்சமின்றி செயல்பட்டவர்கள்.

அதிகாரிகள்

சங்க காலத்தில், மன்னனின் அன்றாட நிர்வாகத்தில் உதவியாக இரண்டு சபைகள் இருந்தன. அவர்கள் ஐம்பெரும்குழு (பெரும் ஐந்து பேரின் குழு) என்றும் எண்பேராயம் (எட்டுப் பெருமக்களின் பேரவை) என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். நிர்வாகத்தை திறம்பட நடத்த மற்ற அதிகாரிகளும் இருந்தனர்.

இராணுவம்

அரசனின் படை நான்கு பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்தது, அதாவது காலாட்படை, குதிரைப்படை, யானைகள் மற்றும் தேர்கள், வாள், ஈட்டிகள், வில் மற்றும் அம்புகள் ஆகியவை வீரர்கள் பயன்படுத்திய சில ஆயுதங்கள். தலைநகரங்களில் உள்ள கோட்டைகள் அகழிகள் மற்றும் அகழிகளால் மிகவும் பாதுகாக்கப்பட்டன.

வருவாய்

நில வருவாய் மற்றும் சங்க வரி ஆகியவை அரசாங்கத்தின் முக்கிய வருமான ஆதாரங்களாக இருந்தன. மொத்த உற்பத்தியில் ஆறில் ஒரு பங்கு நில வரியாக வசூலிக்கப்பட்டது. கட்டணமும் வசூலிக்கப்பட்டது. உள்ளூர் தலைவர்கள் மன்னருக்கு காணிக்கை

மற்றும் பரிசுகளை வழங்கினர் மற்றும் இந்த வருமானம் அரசாங்க வருவாயில் குறிப்பிடத்தக்க பகுதியாக இருந்தது.

உள்ளூர் நிர்வாகம்

சங்க காலத்தில் ஒவ்வொரு அரசும் பல நிர்வாகப் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன. இப்பிரிவுகள் மண்டலம், நாடு, வளநாடு, கூட்டம் என்று அழைக்கப்பட்டன. சங்க காலத்தில் ஊர்களின் நிர்வாகத்தை பெரியோர்கள் சபை கவனித்து வந்தது. இச்சபைகள் மன்றம், பொடியில், அவ்வை, அம்பலம் என அழைக்கப்பட்டன.

இவ்வாறு சங்க நிர்வாகம் திறம்பட ஏற்பாடு செய்திருந்தது. பிற்கால சோழர்களும் பாண்டியர்களும் அதன் சில அம்சங்களைப் பின்பற்றினர்.

சங்க காலத்தின் பொருளாதாரம், மதம் மற்றும் கலாச்சாரம்

தமிழ் நாட்டில் சங்க காலம் தமிழர்களின் சமூக, பொருளாதார, சமய மற்றும் கலாச்சார வாழ்க்கைக்கு குறிப்பிடத்தக்கது மற்றும் தனித்துவமானது. இந்தக் காலக்கட்டத்தில் ஒரு முழு வளர்ச்சி இருந்தது. சங்க இலக்கியங்கள் மற்றும் தொல்லியல் கண்டுபிடிப்புகள் இந்த வளர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துகின்றன.

சமூகப் பிரிவுகள்

சங்க காலத்தில் தமிழ்ச் சமூகம் பல குழுக்களாகப் பிரிந்திருந்தது. சங்க காலத்தின் தொடக்கத்தில், பிராமணர், கூடித்திரியர்கள், சூத்திரர்கள் என்று வேதகால சாதி அமைப்பின் அடிப்படையில் தமிழ் சமூகம் ஒழுங்கமைக்கப்படவில்லை. இருப்பினும், சங்க இலக்கியத்தின் ஆரம்பகால தொல்காப்பியம், சங்கச் சமூகத்தில் நிலவிய அந்தணர், அரசர், வைசிலர், வேளாளர் ஆகிய நான்கு பிரிவுகளைக் குறிக்கிறது, இந்த வகைப்பாடு தோராயமாக சைவ சமூகப் பிரிவுக்கு ஒத்திருக்கிறது என்று கூறலாம்.

மற்றொரு சங்கப் படைப்பான புறநானூறு துடியன், பண்ணன், கடம்பன் போன்ற பழங்காலத் தமிழ்ப் பழங்குடியினரின் பெயர்களைக் குறிப்பிடுகிறது. இந்தப் பிரிவுகள் சங்ககாலத்தில் நிலவிய சிக்கலான சமூகக் கட்டமைப்பைக் குறிக்கின்றன.

உணவு மற்றும் விருந்தோம்பல்

சங்க காலத்தில் அரிசியே பிரதான உணவாக இருந்தது. உணவுப் பழக்கவழக்கங்கள் மக்களிடையே அவர்களின் பொருளாதார நிலைக்கு ஏற்ப மாறுபடும்.

பணக்காரர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் தங்கள் விருந்துகளை வைத்திருந்தனர், ஏழைகள் எளிய உணவை எடுத்துக் கொண்டனர். வெற்றிலையை மெல்லுவது மக்களிடையே அதிகமாக இருந்தது. விருந்தினர்களுக்கு வெற்றிலை வழங்குவது ஒரு சமூக

சம்பிரதாயமாகிவிட்டது. விருந்தோம்பல் என்பது சங்கத் தமிழர்களின் சிறப்புப் பண்பு. விருந்தினர்களை வரவேற்க புரவலர்கள் எப்பொழுதும் காத்திருந்தனர் என்பதை சங்க இலக்கியம் விவரிக்கிறது.

ஆடை மற்றும் ஆபரணங்கள்

சங்கத் தமிழர்கள் தங்கள் உடையில் அதிக கவனம் செலுத்தினர். அது அவரவர் நிலைக்கு ஏற்ப மாறுபடும். பணக்காரர்கள் பட்டு மற்றும் மெல்லிய பருத்தி ஆடைகளை அணிந்தனர். நடுத்தர மக்கள் பொதுவாக பருத்தியால் செய்யப்பட்ட இரண்டு துண்டுகளை அணிவார்கள். பெண்கள் தங்கள் சிகை அலங்காரத்தில் அதிக கவனம் செலுத்தினர். மல்லிகை போன்ற பூக்களை தங்கள் ஜடை மற்றும் கட்டிகளை அலங்கரிக்க பயன்படுத்தினர். ஆண்களும் பெண்களும் சந்தனம் மற்றும் பூக்களால் செய்யப்பட்ட வாசனை திரவியங்களைப் பயன்படுத்தினர். சங்க இலக்கியங்கள் ஆண் பெண் இருபாலரும் அணியும் பலவகையான ஆபரணங்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. அவை தங்கம், வெள்ளி, முத்துக்கள் மற்றும் விலையுயர்ந்த கற்களால் செய்யப்பட்டன. ஏழை மக்கள் குண்டுகள் மற்றும் மணிகளால் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களைப் பயன்படுத்தினர்.

பொருளாதார வாழ்க்கை

பொதுவாக, சங்க காலத்தில் தமிழ் சமூகம் வளமான பொருளாதாரத்தை அனுபவித்து வந்தது. விவசாயம், கைத்தொழில், வணிகம் மற்றும் வணிகம் ஆகியவை சங்கத் தமிழர்களை கிட்டத்தட்ட தன்னிறைவு அடையச் செய்தன. உலகின் பிற பகுதிகளுக்கும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது.

வேளாண்மை

மக்களின் தலையாய தொழில் விவசாயம். நெல் முக்கிய பயிராக இருந்தது. தினை, பருப்பு, கரும்பு போன்றவையும் பயிரிடப்பட்டன. ஆறுகள், குளங்கள் மற்றும் கிணறுகள் மூலம் பாசனம் சாகுபடிக்கு பயன்படுத்தப்பட்டது.

தொழில்

நெசவு மற்றும் நூற்பு ஆகியவை சங்க காலத்தின் மிக முக்கியமான கைவினைகளாகும். உறையூர் மற்றும் மதுரை ஆகியவை பருத்தி துணிகள் தயாரிக்கும் முக்கிய மையங்களாக இருந்தன. நெசவாளர்கள் சிறந்த பருத்தி ஆடைகளை உற்பத்தி செய்து ஏற்றுமதி செய்தனர். கலிங்கம் என்ற சொல் அழகான ஆடைகளைக் குறிக்கிறது. சங்க இலக்கியம் நீராவியை விட மெல்லிய ஆடைகளைக் குறிக்கிறது. தமிழ் நாட்டில் பட்டு ஆடைகளும் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. தச்சர், கொல்லர், பொற்கொல்லர் மற்றும் குயவர் போன்ற பிற கைவினைஞர்களும் அந்தந்த தொழில்களை

மேற்கொண்டனர். இந்த காலகட்டத்தில் மீன்பிடித்தல் மற்றும் வேட்டையாடுதல் ஆகியவை முக்கியமான தொழிலாக இருந்தது.

வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகம்

சங்க காலத்தின் தொடக்கத்தில் பண்டமாற்று முறை கடைபிடிக்கப்பட்டது. பொதுவாக, மக்கள் தங்கள் பொருட்களை அண்டை நாடுகளுடன் பரிமாறிக் கொண்டனர். உதாரணமாக, குறிஞ்சி பகுதி மக்கள் மீன் மற்றும் உப்பு பெறுவதற்காக நெய்தல் பகுதி மக்களுடன் தேனை பரிமாறிக்கொண்டனர். அதேபோல், முல்லை மக்கள் தங்கள் பால் பொருட்களை மருதம் மக்களிடம் இருந்து அரிசி பெற அவர்களுக்கு வழங்கினர்.

பின்னர், அவர்கள் நாணயங்களைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கியபோது, வர்த்தகம் வேகமாக வளர்ந்தது. உள்ளூர் சந்தைகள் வந்தன, அவர்கள் அங்காடிகள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். பகல் சந்தை (நாலங்கடி) மற்றும் ஈவினிங் பஜார் (ஆலங்கடி) ஆகிய இரண்டும் துறைமுக நகரங்களில் இருந்தன. பட்டினப்பாலை அவர்கள் புறாரில் இருந்ததைக் குறிக்கிறது. இந்த சந்தைகளுக்கு தூர இடங்களில் இருந்து பொருட்கள் கொண்டு வரப்பட்டது. வணிகத்தின் விரிவாக்கம் நகரங்களின் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது. மேலும், பிற நாடுகளுக்கு பொருட்கள் ஏற்றுமதியும் அதிகரித்துள்ளது. (அது அடுத்த அத்தியாயத்தில் விவரிக்கப்படும்).

மதம்

ஐந்து வெவ்வேறு பகுதிகளில் வழிபடப்படும் ஐந்து கடவுள்களைப் பற்றி ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளோம். இந்தக் கடவுள்களைத் தவிர, சங்கத் தமிழர்கள் தங்கள் முன்னோர்களை வழிபட்டனர். நடுகல் என்று அழைக்கப்படும் நினைவுக் கற்களை அவர்கள் எழுப்பினர், அவை வீரக்கற்கள் அல்லது வீரக்கல் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய கற்கள் போர்களில் இறந்தவர்களின் நினைவாக அமைக்கப்பட்டன.

சங்க மக்களும் இயற்கை பொருட்களை வழிபட்டனர். உதாரணமாக, சூரியன். சந்திரன்.. பூமி, ஆறுகள் மற்றும் மலைகள் அவர்களின் வழிபாட்டுப் பொருட்களாக மாறியது. வேப்ப மரம் புனிதமாக கருதப்பட்டது.

கலாச்சார வாழ்க்கை

சங்கத் தமிழர்கள் உயர்ந்த பண்பாட்டு வாழ்க்கையை அனுபவித்தனர். கல்வி, இலக்கியம், இசை, நாட்டியம், நாடகம், விழாக்கள் ஆகியவற்றில் அவர்கள் கொண்டிருந்த ஆர்வம் சங்க இலக்கியங்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

கல்வி மற்றும் இலக்கியம்

கல்வி என்பது ஆண், பெண், பணக்காரர், ஏழை, வெவ்வேறு சமூகத்தினர் என அனைவருக்கும் பொதுவானதாக இருந்தது. பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளின் கல்விக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தனர். பிள்ளைகளைப் படிக்க வைப்பது தந்தையின் கடமை என்று புறநானூறு விவரிக்கிறது.

சுமார் 500 புலவர்களால் எழுதப்பட்ட சங்க இலக்கியங்களின் பெரும்பகுதி கல்விக்கு அளிக்கப்பட்ட முக்கியத்துவத்தைக் குறிக்கிறது. சங்க காலப் புலவர்கள் மக்களின் சமூக மற்றும் பண்பாட்டு வாழ்வில் முக்கிய பங்கு வகித்துள்ளனர்.

பொழுதுபோக்கு

சங்கர் காலத்து மக்கள் தங்கள் நேரத்தை சிறந்த பொழுதுபோக்குகளில் கழித்தனர். கவிதை, இசை, நடனம் மற்றும் நாடகம் குறிப்பிடத்தக்கவை. சங்கப் புலவர்கள் அரசர்களையும் மக்களையும் அழகிய செய்யுள்களை வழங்குவதன் மூலம் உருவாக்கினர். பட்டிமன்றங்கள் மன்னரின் அவைகளில் மகிழ்ந்தன. ஆட்சியாளர்களும் பிரபுக்களும் தாராள நன்கொடைகள் மூலம் அவர்களுக்கு ஆதரவளித்தனர். வேட்டையாடுதல் மற்றொரு முக்கியமான பொழுதுபோக்கு. இளைஞர்கள் மற்றும் ஆற்றல் மிக்கவர்கள் இரட்டையர் போட்டிகளில் பங்குகொண்டனர், வயதானவர்கள் பகடை போன்ற உட்புற விளையாட்டுகளை விளையாடினர். பெண்கள் மற்றும் பெண் குழந்தைகள் விளையாடுவதற்கு சொந்த விளையாட்டுகள் மற்றும் நீச்சலில் அதிக ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்தினர்.

நுண்கலைகள்

சங்கத் தமிழர்களும் நுண்கலைகளில் தம் பெருமையை நிலைநாட்டியிருந்தனர். முத்தமிழ் இயல், இசை, நாடகம் என்ற கருத்தை உருவாக்கினர். பாணர்கள் அல்லது பட்டிமன்றங்கள் இசையில் வல்லுநர்கள். மன்னர்கள் மற்றும் உள்ளூர் தலைவர்களைப் புகழ்ந்து பாடியபடி அவர்கள் இடம் விட்டு இடம் பெயர்ந்தனர். பின்னர், தமிழர்கள் இசைக் குறிப்புகள் அல்லது ஸ்வரங்களை உருவாக்கினர். இசை ராகம் பன் என்று அறியப்பட்டது. பல இசைக்கருவிகளும் பயன்படுத்தப்பட்டன. குண்டுகள், டிரம்ஸ், புல்லாங்குழல் மற்றும் வீணைகள் பிரபலமான வாத்தியங்கள். கரிகாலன் ஏழிசை வல்லவன் என்று போற்றப்பட்டான். சங்க காலத்தில் நடனக் கலை ஊக்குவிக்கப்பட்டது. திருவிழாக் காலங்களில் ஆட்டம் மற்றும் கூத்து நடத்தப்பட்டது. தொல்காப்பியம் என்பது நாடகம் அல்லது நாடகத்தைக் குறிக்கிறது. ஓவியக் கலை சங்கத் தமிழர்களுக்கும்

தெரிந்திருந்தது. பல பண்டிகைகளை கொண்டாடினார்கள். கார்த்திகை, ஓணம், இந்திர விழா ஆகியவை அவற்றில் சில. புகாரில் ஆண்டுதோறும் இந்திர விழா கொண்டாடப்பட்டு வந்தது. ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே நடனம் மற்றும் இசை அதன் மத அர்த்தத்தைக் கொண்டிருந்தது.

சங்க காலத்தில் சமூக வாழ்க்கை

சங்க காலத்தில், தமிழ் மக்களுக்கு பொதுவான மொழி மற்றும் கலாச்சாரம் இருந்தது. ஆனால், அவர்கள் ஐந்து வெவ்வேறு இயற்கை நிலப்பரப்புகளில் வாழ்ந்தனர். இந்த இயற்கை நிலப்பரப்புகள் அல்லது புவியியல் பகுதிகள் திணைஸ் என்று அழைக்கப்பட்டன. சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படும் ஐந்து திணைகள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் மற்றும் பாளை, ஒவ்வொரு திணையும் புவியியல் ரீதியாக மற்றொன்றிலிருந்து வேறுபட்டது. மேலும், இந்த பிராந்தியங்கள் ஒவ்வொன்றும் அதன் சொந்த சமூக பண்புகளை பிரதிபலிக்கின்றன.

குறிஞ்சி

குறிஞ்சித் திணை என்பது மலைப் பகுதியைக் குறிக்கிறது. இப்பகுதி மக்கள் வெட்டுவர், குறவர் என அழைக்கப்பட்டனர். வேட்டையாடுவது அவர்களின் முதன்மைத் தொழிலாக இருந்தது. அவர்கள் பழங்கள் மற்றும் காய்கறிகளை பயிரிட்டு தேன் சேகரித்தனர். முருகன் அல்லது சேயோனை வழிபட்டனர்.

முல்லை

இது பசுமையான மேய்ச்சல் நிலங்களைக் கொண்ட காடு. இப்பகுதி மக்கள் கால்நடைகளை வளர்த்து வந்தனர். முல்லை பிரதேச மக்கள் கோவலர் அல்லது ஆயர் என அழைக்கப்பட்டனர். மேய்ப்பவர்களாக இருந்ததால், பால், தயிர், நெய் போன்ற பால் பொருட்களை உற்பத்தி செய்தனர். இவர்களின் முக்கிய தெய்வம் திருமால் அல்லது மாயோன்.

மருதம்

மருதம் என்பது வளமான மற்றும் சாகுபடி நிலங்களைக் குறிக்கிறது. இப்பகுதியில் உள்ள பெரும்பாலான மக்கள் விவசாயம் செய்ததால் வெள்ளாளர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் நெல், கரும்பு மற்றும் மா, வாழை, பலா போன்ற பல வகையான பழங்களை பயிரிட்டனர். நீர்ப்பாசன முறைகளும் அவர்களுக்குத் தெரிந்தன. அவர்களின் பிரதான தெய்வம் இந்திரன் அல்லது மழைக் கடவுள்.

நெய்தல்

நெய்தல் கடலோரப் பகுதியாக இருந்தது. இப்பகுதி மக்கள் பரதவர் அல்லது மீனவர் என அழைக்கப்படுகின்றனர். மீன்பிடித்தல் அவர்களின் இயற்கையான தொழிலாக இருந்தது. அவர்கள் புகழ்பெற்ற மாலுமிகளாகவும் இருந்தனர். இப்பகுதியை சேர்ந்த சிலர் உப்பு உற்பத்தி செய்து விற்பனை செய்து வந்தனர். அவர்கள் உமனார் என்று அழைக்கப்பட்டனர். நெய்தல் பகுதியின் கடவுள் வருணன் அல்லது கடலின் கடவுள்.

பாலை

பாலை என்ற சொல் பாலைவனப் பகுதியைக் குறிக்கிறது. ஆனால், தமிழ் நாட்டில் பாலைவனம் இல்லை. எனவே, மழை பெய்யாததால் வறட்சி ஏற்படும் போதெல்லாம், அந்தப் பகுதி பாளை என்று அழைக்கப்பட்டது என்று கூறலாம். இப்பகுதி மக்கள் மறவர் அல்லது கல்வர் என அழைக்கப்பட்டனர். வறுமையின் காரணமாக கொள்ளையர்களாக வாழ வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். மறவர் வீரத்திற்கும் பெயர் பெற்றவர்கள். இவர்கள் கொற்றவை அல்லது காளி தேவியை வழிபட்டனர்.

தமிழ் நாட்டில் உள்ள முன் சமூகம் பற்றி நாம் ஏற்கனவே ஆய்வு செய்துள்ளோம். சங்க காலம் என்பது வரலாற்றுக்கு முந்தைய காலத்தின் தொடர்ச்சியாகும். வரலாற்றுக்கு முந்தைய காலத்தைப் போலவே, சங்க காலத்திலும் மக்களின் வாழ்க்கை எளிமையாகவும் இயற்கையாகவும் இருந்தது. சங்கத் தமிழர்கள் தங்கள் இயற்கைச் சூழலுக்கு ஏற்றவாறு தொழிலைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். அவர்கள் ஐந்து வெவ்வேறு பகுதிகளில் வாழ்ந்தாலும், அவர்களுக்கு இடையே நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தது. இந்த தொடர்பு தமிழ் நாட்டில் ஒரு பொதுவான மொழி மற்றும் கலாச்சாரத்தின் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது.

பண்டைய தமிழ் நாட்டுடனான கிரேக்க மற்றும் ரோமானிய தொடர்புகள்

தமிழ் நாட்டில் சங்க காலம் தமிழர்களின் சமூக, பொருளாதார, சமய மற்றும் கலாச்சார வாழ்க்கைக்கு குறிப்பிடத்தக்கது மற்றும் தனித்துவமானது. இந்தக் காலக்கட்டத்தில் ஒரு முழு வளர்ச்சி இருந்தது. சங்க இலக்கியங்கள் மற்றும் தொல்லியல் கண்டுபிடிப்புகள் இந்த வளர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கிரேக்கர்களும் ரோமானியர்களும் தமிழ் நாட்டோடு வணிகத் தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தனர். இந்த வணிக உறவுகள் சங்க காலம் முழுவதும் நீடித்தன. சங்க காலத்தில் கடல்சார்

செயல்பாடுகளை ஆய்வு செய்ய நம்மிடம் ஏராளமான ஆதாரங்கள் உள்ளன.

இலக்கிய ஆதாரங்கள்

சங்க இலக்கியங்கள் கிரேக்கர்களையும் ரோமானியர்களையும் யவனர்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றன. சங்கப் பாடல்கள் தமிழ் நாட்டில் கிரேக்க, ரோமானிய வணிகர்களின் வணிகச் செயல்பாடுகளை விவரிக்கின்றன. அவர்கள் முக்கியமான துறைமுகங்கள் மற்றும் ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதிகள் பற்றி குறிப்பிடுகின்றனர். இதேபோல், அக்கால கிரேக்க மற்றும் ரோமானிய எழுத்தாளர்கள் தங்கள் நாடுகளுக்கும் தென்னிந்தியாவிற்கும் இடையிலான வணிக தொடர்புகளின் விவரங்களைக் குறிப்பிடுகின்றனர். குறிப்பாக, எழுத்தாளர்கள் பிளினி, டோலமி போன்றவர்கள். புளுடார்ச்சும் பெரிப்ளஸின் ஆசிரியரும் கி.பி முதல் மற்றும் இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் வர்த்தகத்தின் நிலையை விவரித்துள்ளனர்.

தொல்லியல் ஆதாரங்கள்

தொல்லியல் சான்றுகள் வெளிநாட்டு வணிகம் தொடர்பான இலக்கிய ஆதாரங்களை மேலும் கூடுதலாக வழங்கியுள்ளன, அரிக்கமேடு அகழ்வாராய்ச்சிகள் தமிழ் நாட்டில் இறந்த கிரேக்க மற்றும் ரோமானிய வணிகத்திற்கான முக்கிய ஆதாரமாக உள்ளன. பாண்டிச்சேரிக்கு அருகில் உள்ள அரிக்கமேடு, வாழ்த்துகள் மற்றும் ரோமானியர்களின் முக்கிய வர்த்தக மையமாக இருந்து வந்தது, கிரேக்க எழுத்தாளர்கள் இந்த இடத்தை போடுகே என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர், அரிக்கமேட்டில் ஒரு பெரிய ரோமானிய தொழிற்சாலை இருந்தது. துணிகளுக்கு சாயமிடுவதற்கான நாணயங்கள், பீங்கான்கள், ஜாடிகள் மற்றும் தொட்டிகள் போன்ற பல பொருட்களும் அங்கு கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், தமிழ்நாட்டின் பிற பகுதிகளில் ரோமானிய நாணயங்கள், மட்பாண்டங்கள் மற்றும் பிற பொருட்கள் கிடைத்துள்ளன. புகார், காஞ்சிபுரம், அழகன்குளம், மதுரை, கொடுமணல் போன்ற இடங்களிலும் அகழ்வாராய்ச்சிகள் நடத்தப்பட்டுள்ளன. சங்க காலத்தில் நடந்த அயல்நாட்டு வாணிபத்தை உறுதிப்படுத்தும் கிரேக்க, ரோமானிய நாணயங்களும் பிற பொருட்களும் இந்த இடங்களில் கிடைத்துள்ளன.

நாணயங்கள்

தமிழகம் முழுவதும், குறிப்பாக கடலோரப் பகுதிகளில் ஏராளமான ரோமானிய நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன. இந்த நாணயங்களிலிருந்து அகஸ்டஸ் சீசர், டைபீரியஸ் மற்றும் நீரோ

போன்ற ரோமானியப் பேரரசர்கள் அவற்றை வெளியிட்டுள்ளனர் என்பதை நாம் அறியலாம். கி.பி முதல் மற்றும் இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்ததால், சங்கத் தமிழர்கள் ரோமானியப் பேரரசுடன் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் என்று கூறலாம்.

கிரேக்கர்கள்

கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டில் கிரேக்கர்கள் முதன்முதலில் தமிழ் பகுதியுடன் வர்த்தக தொடர்புகளை மேற்கொண்டனர். தமிழ் நாட்டில் கிடைக்கும் பொருட்களுக்கு கிரேக்கர்கள் பல தமிழ் பெயர்களை ஏற்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். உதாரணமாக, அவர்கள் அன்சி (அரிசி) என்ற தமிழ் வார்த்தையை ஏற்று கிரேக்க மொழியில் ஓரிசா என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். கிரேக்கர்கள் மேற்கு கடற்கரையில் அதிக கவனம் செலுத்தினர். முசிறி துறைமுகம் அவர்களின் முக்கியமான வர்த்தக மையமாக இருந்தது. கிரேக்கர்கள் தமிழ் நாட்டிற்கும் மேற்கிற்கும் இடையே எகிப்து வழியாக ஒரு முக்கியமான இணைப்பை வழங்கினர்.

ரோமர்கள்

கிரேக்கர்களுக்குப் பிறகு ரோமானியர்கள் தமிழ் நாட்டிற்கு வரத் தொடங்கினர். ரோமானிய வாணிபத்தின் பலனை முதலில் பெற்றது பாண்டிய அரசு. ரோமானியர்கள் டார்ன் வணிகர்களை உள்ளூர் சந்தையில் பொருட்களை வாங்கவும் விற்கவும் பணியமர்த்தியுள்ளனர். அவர்கள் பாண்டியப் படையிலும் பணியாற்றியவர்கள். கி.பி முதல் மற்றும் இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில், கிரேக்கர்களும் ரோமானியர்களும் தமிழ் நாட்டில் தங்கள் வணிகத்தை விரிவுபடுத்தினர். அதன் பிறகு, வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தில் படிப்படியாக சரிவு ஏற்பட்டது. ரோமானியப் பேரரசில் ஏற்பட்ட குழப்பமும், கி.பி மூன்றாம் நூற்றாண்டில் சங்க காலத்தின் வீழ்ச்சியும் தமிழ் நாட்டுடனான கிரேக்க மற்றும் ரோமானிய தொடர்புகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தன.

ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதி

சங்க காலத்தில் தமிழ் நாடு கிரீஸ் மற்றும் ரோம் ஆகிய நாடுகளுக்கு பல்வேறு பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்தது. அவற்றில் முக்கியமானது மிளகு, ஏலக்காய், கிராம்பு மற்றும் இஞ்சி போன்ற மசாலாப் பொருட்கள். சந்தனப் பசை, பூக்கள், வாசனைகள், அஹில் போன்ற நறுமண மரம், தந்தம், முத்துக்கள், பவளம், மருத்துவச் செடிகள், வாழைப்பழம் மற்றும் அரிசி ஆகியவை ஏற்றுமதி செய்யப்படும் மற்ற பொருட்களாகும். தமிழ் நாட்டில் உற்பத்தியாகும்

பருத்தி ஆடைகளுக்கு மேற்கிலும் அதிக கிராக்கி இருந்தது. மேலை நாடுகளுக்குச் சிறந்த ஆடைகள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டதாக சங்க இலக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன. மேலும், மணிகள், வைரம், நீலம், புஷ்பராகம், மரகதம், ஆமை ஓடுகள் ரோமானியர்களால் வாங்கப்பட்டன, பாண்டிய இராச்சியத்தின் முத்துக்கள் மற்றும் உறையூர் பருத்தி ஆடைகள் பெருமளவில் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன.

தமிழ் நாட்டிற்கான இறக்குமதிகள் அதன் ஏற்றுமதியை விட கிட்டத்தட்ட குறைவாகவே இருந்தன. இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருட்களில் இனிப்பு ஓயின், தங்க நாணயங்கள் மற்றும் ஆபரணங்கள், கண்ணாடி, செம்பு மற்றும் பிற பொருட்கள் அடங்கும். தென்னிந்தியாவின் பாண்டியன் மற்றும் பிற அரசுகளுக்கான குதிரைகள் வெளிநாடுகளில் இருந்து கப்பல்களில் கொண்டு வரப்பட்டன.

கடல் துறைமுகங்கள்

தமிழ் நாட்டின் கடற்கரையோரங்களில் அமைந்துள்ள துறைமுகங்கள் மூலம் வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தின் வளர்ச்சி எளிதாக்கப்பட்டது. சங்க காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் பல துறைமுகங்கள் இருந்தன. மாமல்லபுரம், பொடுகே, புகழ் பொறையாறு, கொற்கை மற்றும் குமரி ஆகியவை கிழக்குக் கடற்கரையில் மிக முக்கியமான துறைமுகங்கள். சங்க இலக்கியமான பட்டினப்பாலை புகார் துறைமுகம் மற்றும் அதன் செயல்பாடுகள் பற்றிய விவரங்களை வழங்குகிறது. துறைமுக நகரமான கொற்கை அதன் முத்துக்களுக்குப் புகழ் பெற்றது. இது பாண்டிய அரசின் முதன்மை துறைமுகமாக இருந்தது. மேற்கு கடற்கரையில், முசிறி மற்றும் தொண்டி இரண்டு முக்கிய துறைமுகங்கள். பொருட்களை சேமிப்பதற்கான கிடங்குகள் கடற்கரையோரங்களில் கட்டப்பட்டன. தலைமை துறைமுகங்களில் கலங்கரை இளங்கு சுடர் என்று தமிழ் இலக்கியங்களில் அழைக்கப்படும் கலங்கரை விளக்கங்கள் இருந்தன. கப்பல்களை பழுதுபார்ப்பதற்கான வசதிகளும் துறைமுகங்களில் செய்யப்பட்டன. சங்க காலத்தில் வெளிநாட்டு வணிகர்கள் துறைமுக நகரங்களில் வந்து தங்குவது வழக்கம். பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த மக்களும் துறைமுக நகரங்களில் வசித்து வந்தனர், இது இந்த நகரங்களில் காஸ்மோபாலிட்டன் சிவில் அமைப்பின் வளர்ச்சிக்கு வழி வகுத்தது. இவ்வாறு, சங்க காலம் முழுவதும், தமிழ் நாடு கிரீஸ் மற்றும் ரோமுடன் வணிக மற்றும் பிற தொடர்புகளைப் பேணி வந்தது.

UNIT II

களப்பிர வம்சம்

இலங்கை உள்ளிட்ட தென்னிந்திய தீபகற்பத்தின் மீது படையெடுத்து சுமார் 300 ஆண்டுகள் ஆண்ட களப்பிரர்களின் வழித்தோன்றல்களே முத்துராஜா மற்றும் அதன் உட்பிரிவுகள் என்பதை வரலாற்றாசிரியர்கள் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர்.

களப்பிரர்களின் தோற்றம்

முத்தரையர்களும் களப்பிர வம்சமும் 3 ஆம் மற்றும் 6 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடையில் தென்னிந்தியாவில் முழு தமிழ் நாட்டையும் ஆட்சி செய்தனர். களப்பிரஸ் என்ற போர்வீரர் இனம் தென்னிந்தியா முழுவதும் அழிவை ஏற்படுத்தியதாக ஊகிக்கப்படுகிறது. ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பாண்டியர்கள் அவர்களைத் தோற்கடிக்கும் வரை அவர்கள் பல

நூற்றாண்டுகளாக இப்பகுதியை அச்சுறுத்தினர். அவர்கள் பழங்கால சோழ, பாண்டிய மற்றும் சேர வம்சங்களை வென்று அவர்களை மாற்றினர். அவர்களின் தோற்றம் மற்றும் அவர்களின் ஆட்சி பற்றிய விவரங்கள் பற்றி சிறிய தகவல்கள் உள்ளன. அவர்கள் எந்த நினைவுச்சின்னத்தையும் விட்டு வைக்கவில்லை. பௌத்த மற்றும் ஜைன இலக்கியங்களில் மட்டுமே அவை பற்றிய தகவல்கள் உள்ளன.

வடக்கு எல்லையில் இருந்து வந்த களப்பிரர் என்ற பழங்குடியினர் தமிழ் நாட்டின் மத்திய மற்றும் தெற்குப் பகுதிகளை ஆக்கிரமித்து ஆண்டதாகத் தெரிகிறது. வடமொழிகளான பிராகிருதமும், பின்னர் சமஸ்கிருதமும் ஓரளவுக்கு தென்னிந்திய நிலங்களில் நீதிமன்ற மொழிகள் மற்றும் உயர்சாதியினரின் மொழிகளாக மாறியது. போர்க்குணமிக்க குழுக்களின் அணிவகுப்புகள் மற்றும் இடம்பெயர்வுகள் இந்த காலகட்டத்தின் பிற்பகுதியைக் குறிக்கின்றன. களப்பிரர் (அல்லது களப்பலர்) என்று அழைக்கப்படும் ஒரு முக்கிய தற்காப்புக் குழு தமிழ் நாட்டின் மத்திய மற்றும் தெற்குப் பகுதிகளை ஆக்கிரமித்து ஆட்சிசெய்தது ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் சில பாலிப் படைப்புகளிலும் பின்னர் சில பதிவுகளிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பல்லவ மற்றும் பாண்டிய ஆட்சியின் மறுமலர்ச்சியால் அவர்கள் 7 ஆம் நூற்றாண்டில் இடம்பெயர்ந்தனர். 7 மற்றும் 8 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பாண்டியரும் பல்லவரும் மீண்டும் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியபோது எழுதிய இந்து அறிஞர்கள் மற்றும் எழுத்தாளர்கள் தங்கள் நூல்களில் களப்பிரரைப் பற்றி மிகக் குறைவாகவே எழுதியுள்ளனர். ஒருவேளை அதனால் அவர்களின் ஆட்சியின் காலம் 'இருண்ட காலம்' - ஒரு இடைக்காலம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

களப்பிரர்களின் அடையாளம்

களப்பிரர்களை அடையாளம் காண்பது கடினம். மிகவும் திருப்திகரமான கோட்பாடு களப்பிரர்களை காலவருடன் அடையாளப்படுத்துகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இந்தப் பழங்குடியினரின் தலைவர்கள் பவத்திரியைச் சேர்ந்த திரையன் மற்றும் வேங்கடம் அல்லது திருப்பதியைச் சேர்ந்த புல்லி. பிந்தையவர் எல்லையின் கால்நடைகளைத் தூக்கும் கொள்ளையர் தலைவர் என்று விவரிக்கப்படுகிறார். மூன்றாம் நூற்றாண்டின் அரசியல் நிகழ்வுகளால் திருப்பதிக்கு அருகிலுள்ள அவர்களின் வாழ்விடத்திலிருந்து காலவர் வெளியேற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும், அதாவது. சாதவாகனர்களின் வீழ்ச்சியும் பல்லவர்களின் எழுச்சியும் தொண்டைமண்டலத்தில் அரசியல் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியது.

களப்பிரர் => களப்பிரர் => களப்பிரர் => களபர் => கலவர்

கலவர் => கள்வர் => கள்ளர்

இந்தக் காலவர்களும் களப்பிரர்களைப் போலவே இருக்கிறார்கள். சத்வஹனர்கள் அவர்கள் மீது அழுத்தம் கொடுத்தபோது, திருப்பதியைச் சுற்றி ஆண்ட பிராமண எதிர்ப்பு பெளத்த மக்கள் தென்னிந்தியா முழுவதற்கும் குடிபெயர்ந்து, பல நூற்றாண்டுகளாக அதன் பெரும்பகுதியை ஆண்டார்கள், மேலும் இந்த நூற்றாண்டுகள் இப்போது பிராமண வரலாற்றாசிரியர்களால் 'இருண்ட காலம்' என்று அழைக்கப்படுகின்றன. பிராமணிய ஆதாரங்களில் இருந்து மிகக் குறைவான தகவல்கள் கிடைக்கின்றன, ஆனால் அது பிராமணர்களுக்கு எதிரான காலமாகும். அவர்கள் பிராமணர்களால் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்பட்டனர் மற்றும் அவர்களின் வரலாறு அழிக்கப்பட்டது. ஆனால் பெளத்த புத்தகங்கள் இன்னும் தங்கள் வரலாற்றைப் பாதுகாக்கின்றன.

கி.பி எட்டாம் முதல் பதினோராம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கொண்டுபாலாரைச் சேர்ந்த முத்தரையர் வரிசையுடன் அவர்கள் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளனர். மற்றொரு கருத்து என்னவென்றால், களப்பிரர்கள் தமிழ் இலக்கியம் மற்றும் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்படும் வேளாள சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது மற்றொரு கருத்து.

களப்பிர => களப்பிர => களப்பிர => களப்பா => கலப்ப => களப்பாளர்

மதுரையின் மீது ஒரு கர்னாட மன்னனின் ஆட்சியைப் பற்றிய தமிழ் இலக்கியத்தில் உள்ள குறிப்புகளின் வலிமையின் அடிப்படையில் மற்றவர்கள் களப்பிரர்களை கர்நாடாக்கள் என்று கருதுகின்றனர். களப்பிரர் அல்லது களப்பிரர்கள் பூர்வீக கர்நாடகர்கள் மற்றும் சிலர் அவர்கள் தெற்கு மத்தியப்பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றும் கூறுகின்றனர்.

சங்கச் சோழர் காலத்திற்குப் பிறகும், களப்பிரர் ஆட்சியின் போது பூம்புகார் குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப் பிடித்தது. பண்டைய காலங்களில் பூம்புகார் சோழர்களின் துறைமுக தலைநகரமாக இருந்தது, உண்மையில் புஹார் என்றால் "கழிமுகம்" அல்லது "கடல் நதியின் முகப்பு". கரிகால சோழன் ஆட்சியின் போது, பூம்புகார் ஒரு பெரிய நகரமாக மாறியது மற்றும் திருவெங்காட்டில் உள்ள கல்வெட்டுகள் இந்திரன் பிற்கால சோழன் காலத்தில் ஒரு பெரிய திருவிழாவைக் கூறுகின்றன.

தென்னிந்தியாவின் களப்பிரர்கள் மத்திய இந்தியாவின் காலச்சுரிகள் அடிப்படையில் கல்கூரி மன்னர்கள் சமணத்தின் ஆதரவாளர்கள். பல பல்லவ மற்றும் பாண்டிய எழுத்துக்கள் களப்பிரர்கள் தமிழ் நாட்டை தாக்கி சோழர்கள், சேரர்கள் மற்றும் பாண்டியர்களை தோற்கடித்து தங்கள் ராஜ்யத்தை நிறுவியதாக விவரிக்கிறது. பேராசிரியர், ராமசுவாமி ஐயங்கார், இந்த வீரம் மிக்க களப்பிர மன்னர்கள் சமண சமயத்தின் தீவிரப் பின்பற்றுபவர்கள் என்று உறுதியாகக் கூறுகிறார். வேலுக்குடியின் செப்புத் தகடு மற்றும் தமிழ் மொழியின் பைன்யபுராணம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அதை நிரூபித்தார். அவர்கள் தமிழ் நாட்டில் வந்த பிறகு சமணம் செழித்தது. இந்த களப்பிரர்கள் கல்கூரி குலத்தின் ஒரு கிளையினர் என்று ஸ்ரீ ஐயங்கார் கருதுகிறார். கல்கூரி மன்னர்கள் ம.பி. சமண ஆதரவாளர்களை அணிந்திருந்தார். அவர்கள் ராஷ்டிரகூடருடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவர்கள் என்பது இதற்கான சான்று. ராஷ்டிரகூட மன்னர்கள் சமண மதத்தில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். கல்யாணியின் கல்கூரி அரசர்களின் காலத்தில் சமண மதத்தின் செல்வாக்கு உணரக்கூடியதாக இருந்தது. இந்த குலத்தின் முக்கிய மன்னர் விஜ்ஜலா மற்றும் அவரது பல நாட்டுக்காரர்கள் சமண மதத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர். கல்கூரி மாநிலத்தின் அமைச்சர் ரெச்மையா, வ்ரவணபெலகோலாவில் தீர்த்தங்கரர் சாந்திநாதரின் உருவத்தை நிறுவினார்.

பல சோழர்களின் நிலப்பிரபுக்கள் களப்பிரர்களாக இருந்து வந்தனர். பலம் வாய்ந்த அனைத்து கல்பரங்களின் முதுகு எலும்பை உடைக்க ஒரு சண்டை இல்லாததால் அவர்கள் மெல்ல உடைந்து முத்தரையர், சம்புவராயர் போன்றவர்களாக உருவெடுத்தனர் என்பது சில வரலாற்றாசிரியர்களின் கருத்து. .

மீனவர்கள் பரதா அல்லது பரதராஜாக்கள் அல்லது பர்வத ராஜ குலம் (வால்மீகிஸ்?) என்ற இந்தோ-சித்தியன் குலத்துடன் கலந்து வில்லவர் மற்றும் நாடாள்வர் (நாடார்) குலங்களிலிருந்து அந்நியப்பட்டிருக்கலாம். முதிராஜுஸ் அல்லது முத்தரையர் ஒரு காலத்தில் சேர, சோழ மற்றும் பாண்டிய சாம்ராஜ்யங்களை மூவேந்தர்களாக ஆட்சி செய்த களப்பிர பிரபுக்களில் பரதரை தங்கள் சொந்த குலத்தில் ஒருவராக கருதுகின்றனர். பரதராஜா.

களப்பிரர்கள் பௌத்த மற்றும் ஜைன மன்னர்கள்

மணிமேகலை போன்ற தமிழ்ச் சங்க இலக்கியங்கள் தமிழ் நாட்டில் பௌத்தர்கள் இருந்ததையும், பௌத்த மிஷனரிகள் அவர்களது சமயத்தைப் பரப்புவதில் முனைப்புடன் செயல்பட்டதையும் குறிப்பிடுகின்றன. இந்தியத் துணைக் கண்டம்

முழுவதும் பௌத்த தூதுகளை நிறுவி இலங்கைக்கும் சீனாவிற்கும் மிஷனரிகளை அனுப்பிய அசோகர் காலத்தில் பௌத்தம் தென்னிந்தியாவிற்குள் நுழைந்தது.

சில சர்ச்சைக்குரிய வரலாற்றாசிரியர்கள், களப்பிரர்கள் பௌத்த அல்லது ஜைன மதங்களைப் பின்பற்றி, தமிழ்ப் பகுதியின் பெரும்பான்மையான மக்கள்தொகையில் இந்து மற்றும் பிராமண மதங்களுக்கு விரோதமாக இருந்தனர் என்று ஊகிக்கிறார்கள். 'சாதியற்ற சமூகத்தை' அழிக்க வேண்டும்.

களப்பிரர்கள், தமிழ் நாட்டின் மீது படையெடுத்து, நடைமுறையில் இருந்த ஒழுங்கை சீர்குலைத்தனர். பாண்டிய மன்னன் நெடுஞ்சடையனின் (c.765 – c. 815 C.E.) மூன்றாம் ஆட்சியாண்டு வேள்விக்குடி கல்வெட்டுகள் பாண்டிய மன்னன் முதுகுடுமி பெருவழுதி வேள்விக்குடி கிராமத்தை பிரம்மதேயமாக (பிராமணருக்குப் பரிசாக) வழங்கியதாகக் கூறுகின்றன. வெகுநேரம் ரசிக்கப்பட்டது. பின்னர் களப்பிரன் என்ற காளி மன்னன் எண்ணற்ற பெரிய மன்னர்களை விரட்டியடித்து, பரந்த பூமியைக் கைப்பற்றினான்.

களப்பிரர்களின் காலம் பௌத்தம் மற்றும் அனேகமாக சமணத்தின் உயர்வால் குறிக்கப்பட்டது. இது தமிழில் கணிசமான இலக்கியச் செயல்பாடுகளால் வகைப்படுத்தப்பட்டது. 'பதினெட்டு சிறு படைப்புகள்' என்ற தலைப்பின் கீழ் தொகுக்கப்பட்ட பெரும்பாலான படைப்புகள் இந்த காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கலாம், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை மற்றும் பிற படைப்புகள். பல ஆசிரியர்கள் 'மதவெறி' பிரிவுகளைச் சேர்ந்தவர்களாக வகைப்படுத்தப்பட்டனர் (பௌத்தர்கள் மற்றும் ஜைனர்கள் என்று பொருள்).

களப்பிரர்கள் பௌத்தர்கள், ஆனால் அவர்களின் நாணயங்களில் குறிப்பிடத்தக்க விஷயம் சுப்ரமணியர் மற்றும் விநாயகர் போன்ற இந்து மதத்தின் கடவுள்களை பிரபலப்படுத்தியது. களப்பிரர்கள் பிராமண மேலாதிக்கத்திற்கு எதிராகப் போராடினர் மற்றும் அவர்களின் ஆட்சி முடிவடைந்த பின்னர் பிராமண கல்வெட்டிகளால் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்பட்டனர்.

மறைந்த களப்பிரர்கள் சிவன் மற்றும் வைஷ்ணவர்கள் என்று தோன்றுகிறது. அறிஞர் F.E. ஹார்டி அரண்மனை விழாவை களப்பிரர்களின் ஆட்சியில் ஒரு விஷ்ணு அல்லது மாயோன் கோயிலுக்குக் கண்டுபிடித்தார். அவர்கள் சைவ, சமண அல்லது பௌத்தராக இருக்கலாம் என்று அறிஞர் அலைஸ் ஜஸ்டினா தினகரன் எழுதுகிறார்.

பிராமண இலக்கியங்களில், களப்பிரர்கள் "பலரை வேரோடு பிடுங்கி, பிரம்மதேய உரிமைகளை ரத்து செய்த தீய அரசர்களாக (கலி-அரசர்) வட்டமாக உள்ளனர்". இருப்பினும், களப்பிரர்கள் நாகரீகத்திற்கு விரோதிகளோ இல்லை, ஆனால் அவர்கள் மிகவும் நாகரீகமான மக்கள் என்றும், உண்மையில் அவர்களின் ஆட்சியில் சிறந்த தமிழ் கலவையை உருவாக்கியது என்றும் நவீன ஆய்வுகள் காட்டுகின்றன. அவர்கள் ஏன் புறக்கணிக்கப்பட்டார்கள் அல்லது பிராமணர்களால் ஏன் அவர்கள் பௌத்தர்களாக இருந்தார்கள் என்பதற்கான முதன்மைக் காரணம்.

அரிமர்த்தன பாண்டியனின் காலத்தை கி.பி.312 இல் தோராயமாக நிர்ணயித்திருப்பதால் களப்பிரர் படையெடுப்பு யதார்த்தமாகத் தெரிகிறது, மேலும் "திருவிளையாடல்களில் இருந்து நமக்குத் தெரிந்த கி.பி. புராணம்". 3வது சங்க காலத்தில் பௌத்தமும் சமணமும் ஏற்கனவே தமிழகத்தில் ஓரளவு பரவியிருந்தன, ஆனால் களப்பிரர் தமிழ்நாட்டைக் கைப்பற்றிய பிறகுதான் இந்த மன்னனின் ஆதரவுடன் சமணம் இப்பகுதியில் ஒரு மதமாக ஆழமாக வேரூன்றியது.

வேள்விக்குடி மானியம்

இந்த கல்வெட்டுகள் தென்னிந்தியாவில் களப்பிர வம்ச ஆட்சி பற்றிய தகவல்களை வழங்கும் சில ஆதாரங்களில் ஒன்றாகும். பராந்தக நெடுஞ்சடையனின் வேள்விக்குடி மானியம், சமஸ்கிருதம் மற்றும் தமிழ்ப் பகுதிகள் (மற்ற செப்புத் தகடுகளைப் போல) ஆகிய இரண்டு பகுதிகளைக் கொண்டது. பாண்டிய மன்னன் பழையகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி ஒரு யாகத்தை (வேள்வி) முடித்தபோது வேள்விக்குடி கிராமத்தை நற்கொற்றன் (கொற்கைக் கிழன் என்றும் அழைக்கப்படும்) ஒருவனுக்குப் பரிசாக அளித்தார் என்ற முறையீட்டின் விவரங்களுடன் தமிழ் பகுதி நேரடியாகத் தொடங்குகிறது. பல ஆட்சியாளர்களை (ஆதிராஜாக்கள்) தூக்கி எறிந்த களப்பிரர் என்ற காளி மன்னன், செய்தவரின் குடும்பத்தை, கிராமத்தின் இன்பத்தை பறித்தபோது, இந்த கிராமம் நீண்ட காலமாக செய்தவரின் (நிடு புக்தி துய்த்தபின்) வசம் இருந்ததாக கூறப்படுகிறது.

களப்பிரர்கள், தமிழ் நாட்டின் மீது படையெடுத்து, நடைமுறையில் இருந்த ஒழுங்கை சீர்குலைத்தனர். பாண்டிய மன்னன் நெடுஞ்சடையனின் (c.765 – c. 815 C.E.) மூன்றாம் ஆட்சியாண்டின் வேள்விக்குடி கல்வெட்டுகள், பாண்டிய மன்னன் முதுகுடுமி பெருவழுதி வேள்விக்குடி கிராமத்தை பிரம்மதேயமாக (பிராமணருக்குப் பரிசாக) வழங்கியதாகக் கூறுகின்றன. வெகுநேரம் ரசிக்கப்பட்டது. பின்னர் களப்பிரன் என்ற காளி மன்னன் எண்ணற்ற

பெரிய மன்னர்களை விரட்டியடித்து, பரந்த பூமியைக் கைப்பற்றினான். மேலும் மேலே (குறிப்பிட்ட கிராமம்) மீண்டும் தொடங்கியது. அதன் பிறகு... களப்பிரர் ஆக்கிரமிப்பின் கீழ் இருந்த பகுதியை பாண்டியாதிராஜா கொடுங்கோன் மீட்டார்.

செப்பு தகடு மானியம் என்ன சொல்கிறது? : முதுகுடுமி பெருவழுதியால் தன் முன்னோர் ஒருவருக்கு வழங்கப்பட்ட கிராமம், மதுரா மீதான படையெடுப்பின் போது களப்பிரர்களால் கையகப்படுத்தப்பட்டதாகவும், அன்றிலிருந்து அது அரசுச் சொத்தாகவே இருந்து வருவதாகவும் நற்கொற்றன் ஒருவன் ஜட்டிலா வரம பரகண்டனிடம் முறையிட்டான். நற்கொரனால் வழங்கப்பட்ட சான்றுகள் உண்மையானவை என்று திருப்தியடைந்த பிறகு, அரசன் அந்த கிராமத்தை அவனுக்குத் திரும்பக் கொடுத்தான்.

கடுங்கோன் பற்றி அதிகம் தெரியவில்லை. அவரைப் பற்றிய பெரும்பாலான அறிவு பாண்டிய மன்னன் பராந்தக நெடுஞ்சடையனின் (நெடுஞ்சடையன் அல்லது நெடுஞ்செழியன்) வேள்விக்குடி (அல்லது வேள்விக்குட்) கல்வெட்டிலிருந்து வருகிறது. இந்த கல்வெட்டின் படி, கடுங்கோன் பல குட்டி தலைவர்களை தோற்கடித்து, "வளையாத எதிரிகளின் பிரகாசமான நகரங்களை" அழித்தார். களப்பிரர்களிடமிருந்து பாண்டிய நாட்டை விடுவித்தவர் மற்றும் "களப்பிரர்களின் கருமேகங்களில் இருந்து ஒளிரும் சூரியனாக" வெளிப்பட்டவர் என்று அது விவரிக்கிறது. களப்பிரர்களை (சமணர்கள் அல்லது பௌத்தர்களாகக் கருதப்படுபவர்கள்) அவர் தோற்கடித்தது பிராமணியத்தின் வெற்றியாகப் போற்றப்பட்டது.

பெரும்பிடுகு முத்தரையாவின் செந்தலைத் தூண் கல்வெட்டில், "தஞ்சை அரசன் மாறன் (கோ-மாறன்-ரஞ்சை-க்கோன்) மற்றும் கள்வர்-கள்வன், தஞ்சை-நற்-புகழ்-ஆலன், கல்வ குலத்தின் கல்வெட்டு, தஞ்சையின் புகழ்பெற்ற இறைவன்." கள்வர்-கள்வன் என்ற தலைப்பில் களப்பிரர் என்ற பெயரின் தோற்றத்தை நாம் தேட வேண்டியிருக்கும். பெரும்பிடுகு முத்தரையன் வேள்விக்குடித் தகடுகளில் கடுங்கோனுக்கு முன் பாண்டிய நாட்டை அதன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்ததாகக் கூறப்படும் பிற்பட்ட குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவராக இருக்கலாம்.

அச்சுதவிக்ராந்த மன்னன்

உறையூர் சோழர்களின் வரலாறு (திருச்சிராப்பள்ளி) நான்காம் நூற்றாண்டு முதல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை மிகவும் தெளிவற்றதாக உள்ளது, முக்கியமாக களப்பிரர்களால் அவர்களின் நாட்டை ஆக்கிரமித்ததன் காரணமாக. பாலியில் சிறந்த எழுத்தாளர்

புத்தத்தா உறையூரைச் சேர்ந்தவர். ஒரு புத்த எழுத்தாளர் புத்தத்தா அல்லது தேரா புத்தத்தா என்று அழைக்கப்படும் அவர் கோலநாட்டின் கலப்ரா ஆட்சியாளரான அச்சியுதரிக்கந்தாவின் காலத்தில் வாழ்ந்தார். அவர் தனது சமகாலத்தவரான களப்பிரகுல மன்னன் அச்சுதவிக்ராந்தன் காவேரிப்பட்டினத்தில் இருந்து சோழ நாட்டை ஆண்டதாகக் குறிப்பிடுகிறார். அவர் ஒரு பௌத்தர். தமிழ் இலக்கிய மரபு என்பது சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களை சிறைபிடித்து வைத்திருந்த அச்சுதனைக் குறிக்கிறது. புத்தகோஷாவுடன் புத்தத்தாவின் சமகாலத்தின் அடிப்படையில், அச்சுதா ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்கு ஒதுக்கப்படலாம். இவ்வாறு, சங்க காலத்திற்குப் பிறகு, சோழர்கள் களப்பிரர்களால் இருட்டடிப்புக்கு தள்ளப்பட்டனர், அவர்கள் தமிழ் நாட்டின் அமைதியான அரசியல் நிலைமைகளைத் தொந்தரவு செய்தனர். அச்சுதகலாபா கடைசி களப்பிர மன்னராக இருக்கலாம்.

களப்பிரர்களில் மிகவும் பிரபலமானவர், அச்சுத விக்ரந்தா, களப்பிரர் ஆட்சியாளர் மற்றும் மதுரையை வென்றவர், ஸ்டெய்னின் கூற்றுப்படி, அவர் ஒரு பௌத்தராக இருக்கலாம். விவசாய நாகரிகத்துடன் முன்னேறி வந்த கடுமையான சாதி அடிப்படையிலான சமூக-சித்தாந்த சட்டத்தை ஏற்க விரும்பாதவர்களுக்கு சமணமும் பௌத்தமும் நடைமுறை சமத்துவ முக்கியத்துவத்தைக் கொண்டிருந்தன. அச்சுத விக்ராந்தம் அச்சுத களப்பலனாக இருக்கலாம்

தமிழ் நாட்டில் களப்பிரர் ஆட்சி பற்றி எங்களிடம் சிறிய தகவல்கள் உள்ளன. யாப்பெருங்கலம் என்ற தமிழ் இலக்கணமானது களப்பிர மன்னனைக் குறிக்கிறது, அதாவது அச்சுத களப்பலன். உறையூரில் இருந்து தமிழ் நாட்டை ஆண்டான் என்று தோன்றியது. தமிழ்ப் புலவர்களையும் ஆதரித்தவர். அவருடைய ராஜ்ஜியத்தில் புத்தத்தன் என்ற பௌத்த அறிஞர் வாழ்ந்து வந்தார். மரபுகளின்படி, அவர் சேர, சோழ மற்றும் பாண்டிய ஆட்சியாளர்களை சிறையில் அடைத்தார். அவர் பௌத்தம் மற்றும் புத்த மடாலயங்களுக்கு ஆதரவளித்தார்.

அரசர் கூற்றுவ நாயனார்

பெரிய புராணத்தில் களப்பிர மன்னன் (கூற்றுருவ நாயனார்) தீட்சிதர்களிடம் தனக்கு முடிசூட்டும்படி கேட்பதைக் காண்கிறோம். ஆனால் தீட்சிதர்கள் "சோழர்க்கு அன்றி வேறு யாருக்கும் முடி சூடமாட்டோம்" என்று கூறி மறுத்துள்ளனர். மேலும் அவர்கள் களப்பிரருக்கு முடிசூட்ட மறுத்ததால் அவர்கள் பாதுகாப்புக்காக வடக்கு நோக்கி ஓடினர். பல குடும்பங்களுக்கு பின்னால். மேற்கண்ட களப்பிர மன்னர்கள் பற்றிய கூடுதல் விவரங்களுக்கு, வாசகர்கள்

இந்த இணையதளத்தில் "KINGS" என்ற இணையப் பக்கத்தைப் பார்க்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறார்கள்.

மன்னன் கருநாட வேந்தன்

டாக்டர் எம்.இராசமாணிக்கனார் எழுதிய பல்லவர் வரலாறு என்ற நூலிலிருந்து பிரித்தெடுக்கப்பட்ட கே.சி.லாவின் "புத்தகோஷாவின் வாழ்க்கை மற்றும் படைப்புகள்" என்ற உரையின்படி, "கல்லாடம்" என்ற தமிழ் சைவப் படைப்பில் உள்ள பின்வரும் குறிப்பு மூலம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ".....படை நாங்கு உடன் பஞ்சவன் துறந்து மதுரை வாவிய கருநாட வேந்தன் அருகர் சார்ந்து நின்று அருட்பணி அடைப்பா. பஞ்சவன் பாண்டியன் மற்றும் "கருநாட வேந்தன்" களப்பிர மன்னன், மற்றும் "அருஹர்" சமண மதத்தை பின்பற்றுபவர்கள். இந்த வேந்தன் ஒரு வேடன் / வேடன் / வேடன். எனவே தென்னிந்திய தீபகற்பத்தை ஆக்கிரமித்த களப்பேயர்கள் ஆந்திராவின் திருப்பதி - ஸ்ரீகாளஹஸ்தி பகுதியைச் சேர்ந்த வால்மீகிகளாக இருக்கலாம். இந்த வால்மீகிகள் இடைக்காலத்தில் முதிராஜா சமூகத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்தனர், இன்னும் ஆந்திரப் பிரதேசத்தின் சில பகுதிகளில் முதிராஜின் துணை சாதியாக இருந்தனர். தமிழ்நாட்டில் வேடர்கள் / வேடர்கள் / வேடர்கள் / கண்ணப்பகுலர்கள் என்று அழைக்கப்படும் இந்த வால்மீகிகளும் முத்துராஜா சமூகத்தின் ஒரு துணை ஜாதி. தெலுங்கில் வேட்டா என்றால் வேட்டை என்றும் வேடர் என்றால் வேட்டையாடுபவன் என்றும் பொருள்.

வேட => வேடர் => வேடன் => வேதன் => வேந்தன்

மன்னர் குர்ரன்

4 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இருந்து 6 ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசி காலாண்டில், இந்த மாவட்டமும் தமிழ்நாட்டின் பல பகுதிகளைப் போலவே களப்பிரர்களின் கீழ் இருந்தது. இது குர்ரன் மன்னரின் கீழ் வந்திருக்க வேண்டும், இவரின் கல்வெட்டு பொன்னமராவதி அருகே உள்ள பூலாங்குறிச்சியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது.

Dr.R.Nagaswamy: Epigraphy சமீப வருடங்களில் கல்வெட்டுத் துறையில் மிகச் சிறந்த கண்டுபிடிப்பு, செந்தன் (சென்டான்) மன்னர் குர்ரானின் பூலாங்குருச்சி பாறைக் கல்வெட்டு ஆகும், இது தமிழக அரசின் தொல்லியல் துறையால் கிராமம் கிராமமாக ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. கல்வெட்டுகள் மற்றும் தொல்பொருட்கள். திருச்சி மாவட்ட தொல்லியல் துறை அதிகாரி திரு டி.துளசிராமன் மலைச் சரிவுகளில் பொறிக்கப்பட்ட இந்த கல்வெட்டை கண்டுபிடித்தார். கல்வெட்டு பல அம்சங்களில் குறிப்பிடத்தக்கது. இது 15 மீட்டர் (45 அடி)

நீளம் மற்றும் இரண்டு மீட்டர் (6 அடி) உயரம் வரை இயங்கும் இதுவரை கவனிக்கப்பட்ட மிக நீண்ட ஆரம்பகால கல்வெட்டு ஆகும். சிறந்த தமிழில் எழுத்து பிழைகள் இல்லாமல் மிகுந்த கவனத்துடன் பதிவு எழுதப்பட்டுள்ளது. கல்வெட்டு ஆண்டு 192, (நூற்று தொண்ணூற்று இரண்டு) மற்றும் நாள் 36, மற்றும் தை மாதம் தேதியிடப்பட்டது மற்றும் மன்னன் கோ-செந்தன் குர்ரன் ஆட்சியில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

புலம்குறிச்சி / பூலாங்குருச்சி: இது தொடர்பாக, புதுக்கோட்டை மண்டலத்தில் உள்ள புலம்குறிச்சியில் இருந்து ஒரு குறிப்பிடத்தக்க தமிழ் கல்வெட்டு கவனத்திற்குரியது. (1981ல் முதன்முதலாக என்னால் படித்து வெளியிடப்பட்டது). கல்வெட்டு, 3ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது. CE கல்வெட்டுகளில் மூன்று பிரிவுகள் உள்ளன. மையமானது முழுமையாக சேதமடைந்துள்ளது, முதலாவது ஆரம்பத்தில் சேதமடைந்துள்ளது, மூன்றாவது நல்ல நிலையில் உள்ளது. இந்த பதிவு நூற்று தொண்ணூற்று இரண்டு வருடத்தில் தேதியிடப்பட்டுள்ளது, அநேகமாக சாகா சகாப்தம், மற்றும் மன்னன் கோச்செந்தன் குர்ரானால் வெளியிடப்பட்டது.

கிருஷ்ணன் "கோச் செண்டன் மரரைம்பாடு" வாசிக்கிறார். செந்தனுக்குப் பின் வரும் சொல் "மரை" அதாவது 'மற்றும்' என வாசிக்கப்பட்டதன் விளைவாக, கோக் செண்டனின் 30வது ஆட்சியாண்டில் பதிவானது என்று எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. ஆட்சியாளர் மாறவர்மன் ஆவணி சூளாமணியின் மகனும் வாரிசுமான செந்தனுடன் கிருஷ்ணனால் அடையாளம் காணப்படுகிறார். என்னைப் பொறுத்தவரையில் திருத்தப்பட்ட வாசிப்பு "கோச் செந்தன் மாறன் ஐம்பாடு" ஆகும், அதாவது செந்தனின் 50வது ஆட்சி ஆண்டு, அதாவது செந்தனின் மகன் மாறன், செந்தனின் மகன் அல்ல.

களப்பிரர் புண்ட்ராவின் மன்னர்

459-477 இலங்கையின் ததுசேன மன்னரின் மூதாதையர் என்று அறியப்படுவதைத் தவிர, புண்ட்ராவின் இந்த களப்பிர மன்னனைப் பற்றிய விவரங்கள் கிடைக்கவில்லை. மன்னன் ததுசேனாவின் மகன் காஸ்யப (459 - 477 ஏ.சி.) அவனது தந்தை கைது செய்யப்பட்டு கல்லறைக்குள் உயிருடன் சுவரில் அடைக்கப்பட்டான். அரியணைக்கு முறையான வாரிசாக இருந்த அவரது சகோதரர் மொகல்லானா, வெளிநாட்டிற்கு நாடுகடத்தப்பட்டார், மேலும் காஸ்யபா அரசராக நியமிக்கப்பட்டார். மன்னர் ததுசேனா மற்றும் அவரது மகன்கள் பற்றிய கூடுதல் விவரங்களுக்கு, வாசகர்கள் இந்த இணையதளத்தில் "KINGS" என்ற இணையப் பக்கத்தைப் பார்க்கலாம். காஸ்யபா அல்லது

கல்சபா என்பது இன்று தெலுங்கு முதிராஜ் மக்களின் கோத்திரங்களில் ஒன்றாகும்.

அவுகானாவில் உள்ள நிற்கும் புத்தர் சிலை, இலங்கையின் மிக உயரமான ஒன்றாகும், மேலும் இது பண்டைய இலங்கையர்களின் கட்டிடக்கலை அதிசயமாகும், மேலும் இது ஒரு பாறை பாறையில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. அலங்கரிக்கப்பட்ட தாமரை பீடத்திற்கு மேலே 38 அடி 10 அங்குலம் (39') மற்றும் தோள்களின் குறுக்கே 10 அடி உயரமுள்ள பாறையில் வெட்டப்பட்ட சிலை, கலாவெவ என்ற பெரிய நீர்த்தேக்கத்தைக் கட்டிய ததுசேன மன்னனின் (கி.பி. 459-477) காலத்தைச் சேர்ந்தது.

களப்பிரர் வருகையுடன் சங்க காலத்தின் முடிவு

கி.பி மூன்றாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் சங்க காலம் முடிவுக்கு வந்தது. சங்க காலத்தின் இறுதி ஆண்டுகள் சங்கத்திற்குப் பிந்தைய காலம் என்று அழைக்கப்பட்டது. பின்னர் சேர, சோழ, பாண்டிய ஆட்சியாளர்களிடம் இருந்து களப்பிரர்கள் தமிழ் நாட்டைக் கைப்பற்றினர்.

தமிழ் இலக்கியம் மற்றும் கல்வெட்டுகளில் களப்பிரர் என்று குறிப்பிடப்படும் களப்பிரர் படையெடுப்புகளுடன் கி.பி நான்காம் நூற்றாண்டில் கிளாசிக்கல் காலம் முடிவடைந்தது. நாடு களப்பிரர் ஆட்சியின் கீழ் வந்தபோது சங்க காலத்து சேரர்கள் தமிழ் வரலாற்றில் இருந்து தற்காலிகமாக விலகிச் சென்றனர். தமிழ் நாவலர் சரிதை களப்பிரர்களுக்கு சேர சமர்ப்பணம் என்று கூறுகிறது.

சங்க காலத்துக்குப் பிந்தைய காலத்திலும் தமிழ்ச் சமூகத்தில் வீழ்ச்சிப் போக்குகள் இருந்ததற்கான அறிகுறிகள் தென்பட்டன. வட இந்திய மதங்களான பௌத்தம் மற்றும் சமண மதங்கள் தமிழ் பகுதியில் பரவ ஆரம்பித்தன. தமிழ் மக்களின் பாரம்பரிய மத நம்பிக்கைகள் புதிய சமய சிந்தனைகளுக்கு வழிவகுத்தன.

சங்கத்திற்குப் பிந்தைய இலக்கியம் இரட்டைக் காப்பியங்களைக் கொண்டுள்ளது - சிலப்பதிகாரம் மற்றும் மணிமேகலை மற்றும் பதினென் கீழ்கணக்கு. இந்த படைப்புகளின் உந்துதல் சமூகத்தை சீர்திருத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டது. திருக்குறள், இன்னா நற்பது, இனியவை நற்பது, நாலடியார் ஆகிய கவிதைகளில் அரசியல் மற்றும் சமூக வாழ்வில் ஒழுக்கம் கடுமையாக வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இறுதியாக, களப்பிரர் ஆட்சியானது சங்கத்தின் உன்னதமான யுகத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது.

களப்பிரர்களின் பொற்காலம் இருண்ட காலம் (களப்பிரர் இடைக்காலம்) கடைசி சங்கம் கிபி 2 ஆம் நூற்றாண்டில்

வடக்கிலிருந்து களப்பிரர்களின் படையெடுப்புடன் முடிவடைந்தது. இன்டர்ரெக்னம் என்பது மூன்றாம் சங்கத்தின் முடிவிற்குப் பிறகு தொடங்கி, பல்லவர்களின் எழுச்சிக்கு (கி.பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில்) சில சமயங்களில் முடிவடைகிறது, இதன் போது தமிழ் கலாச்சாரத்தின் தொடர்ச்சியில் ஒரு உறுதியான முறிவு ஏற்பட்டது.

களப்பிரர் இடைக்காலம் 'இருண்ட காலம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது, ஏனெனில் இது ஆரம்பகால பல்லவ மற்றும் இடைக்கால பாண்டிய ஆதாரங்களால் அழைக்கப்பட்டது. தமிழ் பிராமி எனப்படும் பழமையான தமிழ் கல்வெட்டுகளில் 95% ஜைன துறவிகளுக்காகவே உள்ளன. இந்தக் கல்வெட்டுகள் மிகக் குறுகியவை, ஒன்று அல்லது இரண்டு வரிகள் மட்டுமே. களப்பிரர் ஆட்சியின் போது, சமண மற்றும் பௌத்த மதங்களும் இலக்கியங்களும் செழித்தோங்கியது. துரதிர்ஷ்டவசமாக, ஜைன மற்றும் பௌத்த இலக்கியங்களைத் தவிர களப்பிரர்களின் வரலாற்றைப் படிக்க எங்களிடம் மிகக் குறைவான ஆதாரங்களே உள்ளன. இந்த காலகட்டத்தை இருண்ட காலம் என்று அழைக்க இதுவும் ஒரு காரணம்.

களப்பிரர் ஜைனர்கள், மேலும் கர்நாடகாவிலிருந்து வந்தவர்கள் என்று தோன்றுகிறது, இது ஒரு ஜெயின் கோட்டை. களப்பிரர் காலத்தில், பிராமணிய மரபுவழிக்கு எதிரான ஹீட்டோரோடாக்ஸி உச்சமாக இருந்தது. பல்லவர்கள் மற்றும் இடைக்கால பாண்டியர்கள், வர்ணாசிரமம் மற்றும் பிராமணிய மரபுவழியை ஏற்றுக்கொண்டனர், களப்பிரர் ஆட்சியாளர்களை விரட்டியடித்தனர் மற்றும் "விரோத" மதங்களை முற்றிலுமாக விரட்டியடித்தனர். பௌத்தமும் சமணமும் நடைமுறையில் அழிந்துவிட்டன. எனவே, இந்த "ஆச்சாரமான" ஆதாரங்கள் களப்பிரர் காலத்தை "இருண்ட காலம்" என்று சித்தரிக்கின்றன.

தென்னிந்திய இலக்கியத்தில் இலக்கிய முன்னேற்றத்துடன் கூடிய முற்போக்கு சங்க காலத்தின் முடிவுடன், வெளிச்சம் மங்கியது மற்றும் கேரளா கிட்டத்தட்ட நான்கு நூற்றாண்டுகளாக நீடித்த ஒரு இருண்ட கட்டத்திற்கு உட்பட்டது. இந்த சகாப்தம் 'களப்ரா இன்டர்ரெக்னம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது மற்றும் கேரள வரலாற்றில் இருண்ட காலம் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இன்றைய கேரளா மற்றும் தமிழ்நாட்டின் ஒரு பகுதியாக இருந்த சேர, சோழ மற்றும் பாண்டிய வம்சங்களின் ஆதிராஜாக்களை தூக்கி எறிந்து, களப்பிர மன்னர்கள் தென்னிந்திய தீபகற்பத்தின் சமூக மற்றும் அரசியல் ஒழுங்கை சீர்குலைத்தனர். இந்த வீரம் மிக்க களப்பிர

மன்னர்கள் கி.பி 300 முதல் கி.பி 600 வரை கிட்டத்தட்ட முந்நூறு ஆண்டுகள் இடைவிடாமல் ஆட்சி செய்தனர். பல்லவர்கள், பாண்டியர்கள், சாளுக்கியர்கள் மற்றும் ராஷ்டிரகூடர்கள் அவர்களை தென்னிந்தியாவில் இருந்து அழித்தபோது தென்னிந்தியாவின் களப்பிரர்களின் ஆட்சி கி.பி 8 ஆம் நூற்றாண்டில் முடிவுக்கு வந்தது.

சங்க யுகத்தின் (கி.பி. 300) முடிவில் இருந்து பாண்டியர்களும் பல்லவர்களும் தமிழ் நாட்டில் ஆதிக்கம் செலுத்திய காலம் வரையிலான மூன்று நூற்றாண்டுகளின் மாறுதல் காலம் பற்றி அதிகம் அறியப்படவில்லை. ஒரு தெளிவற்ற வம்சம், களப்பிரர்கள், தமிழ் நாட்டின் மீது படையெடுத்து, ஏற்கனவே இருந்த ராஜ்யங்களை இடம்பெயர்ந்து, சுமார் மூன்று நூற்றாண்டுகள் ஆட்சி செய்தனர். பின்னர் களப்பிரர்கள் கி.பி ஆறாம் நூற்றாண்டில் பல்லவர்கள் மற்றும் பாண்டியர்களால் இடம்பெயர்ந்தனர்.

கி.பி மூன்றாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து கி.பி ஆறாம் நூற்றாண்டின் இறுதி வரை களப்பிரர்கள் தமிழ் நாட்டை ஆக்கிரமித்துள்ளனர். இக்கால இலக்கிய ஆதாரங்களாக தமிழ் நாவலர் சரிதை, யாப்பெருங்காலம் மற்றும் பெரியபுராணம் ஆகியவை அடங்கும். வேள்விக்குடி, தளவாய்புரம் செப்புத் தகடுகளும் களப்பிரர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. திருப்புகளூர் மற்றும் காஞ்சிபுரத்தில் உள்ள வைகுண்ட பெருமாள் கோவில் கல்வெட்டுகளும் களப்பிரர் ஆட்சியைக் குறிப்பிடுகின்றன.

ஏறக்குறைய 300 ஆண்டுகள் நீடித்த களப்பிரர் ஆட்சியின் போது, காஞ்சியிலும், தொண்டைமண்டலத்தைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும் பௌத்தம் சிறந்து விளங்கியது குறிப்பிடத்தக்கது. குண்டலகேசியின் ஆசிரியர் நாககுட்டனார், (4ஆம் நூற்றாண்டு), புத்ததத்தா, பாலி வர்ணனையாளர், (5ஆம் நூற்றாண்டு), தினாக, சிறந்த தர்க்கவாதி, (5ஆம் நூற்றாண்டு), தம்மபால, மற்றொரு பாலி போன்ற பல பௌத்த துறவிகள் மற்றும் அறிஞர்கள் அங்கு செழித்து வளர்ந்தனர். வர்ணனையாளர், (6 ஆம் நூற்றாண்டு), மற்றும் போதிதர்மா, சிறந்த தியான ஆசிரியர், (6 ஆம் நூற்றாண்டு). புத்ததத்தாவின் சமகாலத்தவரான, மிகப் பெரிய பாலி அறிஞரும், வர்ணனையாளருமான புத்தகோஷாவின் சங்கம், தமிழ் நிலத்தில் களப்பிரர் ஆட்சிக் காலத்தில் பௌத்தத்தின் உயர்வை மேலும் உறுதிப்படுத்துகிறது.

களப்பிரர் ஆட்சியின் போது தமிழ் இலக்கியம் கூட ஏற்றம் பெற்றது மற்றும் இந்த காலம் சிறந்த இலக்கிய செயல்பாடுகளால் குறிக்கப்பட்டது. நீலகண்ட சாஸ்திரி குறிப்பிடுகிறார்: “பௌத்தம் மற்றும் அனேகமாக சமணத்தின் உயர்வால் குறிக்கப்பட்ட இந்த

இருண்ட காலம், தமிழில் சிறந்த இலக்கிய நடவடிக்கைகளால் வகைப்படுத்தப்பட்டது. பதினெட்டு சிறு படைப்புகள் என்ற தலைப்பின் கீழ் தொகுக்கப்பட்ட பெரும்பாலான படைப்புகள் இந்த காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்டவை, சிலப்பதிகாரம், மணிமக்கலை மற்றும் பிற படைப்புகள். ஆசிரியர்களில் பலர் 'மதவெறி' பிரிவுகளின் வாக்காளர்களாக இருந்தனர்.

சங்க காலத்தின் சமூகம் மற்றும் கலாச்சாரத்திற்கும் களப்பிரர் ஆட்சியின் சமூகத்திற்கும் இடையே நிறைய வேறுபாடுகளை நாம் காணலாம். களப்பிரர் ஆட்சியின் போது அரசியல் குழப்பம் ஏற்பட்டது. சங்க காலத்தின் மதச்சார்பற்ற கண்ணோட்டம் களப்பிரர்களின் சமயக் கண்ணோட்டத்திற்கு வழிவகுத்தது. களப்பிரர் காலத்தில் பௌத்தம் மற்றும் சமணம் இரண்டுமே ஆதிக்க மதங்களாக மாறின. குறிப்பாக, சமணத் துறவிகள் தமிழ் நாட்டில் சமண மதத்தைப் போதித்தார்கள். அவர்கள் களப்பிரர் ஆட்சியாளர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டனர். அதே சமயம் சமூகத்தில் உள்ள தீமைகளை அகற்றும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. திருமூலர் போன்ற தமிழ் சித்தர்கள் தங்களின் தத்துவக் கருத்துக்களைப் போதித்துள்ளனர். கல்வி மற்றும் இலக்கியம் மூலம் அறநெறிகளும் நெறிமுறைகளும் போதிக்கப்பட்டன.

தமிழ் நாட்டில் களப்பிரர் ஆட்சியில் கல்வி மற்றும் இலக்கியம் வளர்ச்சி கண்டது. சமஸ்கிருதம் மற்றும் பிராகிருத மொழிகள் தமிழ் பகுதியில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. இதன் விளைவாக வட்டெழுத்து என்ற புதிய ஸ்கிரிப்ட் உருவானது. தமிழ் இலக்கியமும் புதிய வடிவங்களை எடுத்ததுடன், தமிழ் இலக்கணமும் இக்காலத்தில் சில மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகியிருந்தது. இக்காலத்தில் பதினென் கிழக்கின் கீழ் பல படைப்புகள் இயற்றப்பட்டன. சீவக சிந்தாமணி, குண்டலகேசி போன்ற காவியங்கள் எழுதப்பட்டன. களப்பிரர் காலத்தில் நிகண்டுகளும் இயற்றப்பட்டன.

பௌத்த மற்றும் ஜைனத் துறவிகள் கல்வி வளர்ச்சிக்கு பெரும் பங்காற்றியுள்ளனர். பௌத்த கல்வி நிறுவனங்கள் காடிகாக்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன. புத்ததத்தா, புத்தகோஷா, போதிதர்மர் போன்ற அறிஞர்கள் இக்காலத்தில் வாழ்ந்தனர். களப்பிரர் ஆட்சியின் போது ஜெயின் பள்ளிகள் முக்கியமான கல்வி மையங்களாக இருந்தன. இக்காலத்தில் திருப்பாதிரிப்புலியூரில் உள்ள ஜெயின் பள்ளி (பள்ளி) ஒரு முக்கியமான கல்வி மையமாக இருந்தது. சர்வ நந்தி மற்றும் வஜ்ர நந்தி ஆகிய இரு பெரும் சமண அறிஞர்கள் இக்காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள்.

வஜ்ரா என்பது இன்று தெலுங்கு முதிராஜ் மக்களிடையே உள்ள ஒரு கோத்ராவாகும், மேலும் இது சமண அறிஞரான வஜ்ர நந்தியுடன் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ தொடர்பு உள்ளதா என்று சொல்வது கடினம்.

களப்பிரர் ஆட்சியின் முடிவில் சைவ சமயம் பெரிய மதமாக உருவெடுக்கத் தொடங்கியது. களப்பிரர் ஆட்சியாளர்கள் சிலர் சைவ சமயத்தைத் தழுவிருந்தனர். இருப்பினும், களப்பிரர் ஆட்சியின் முடிவுக்குப் பிறகுதான், தமிழ் நாட்டில் பக்தி வழிபாடு செழித்தது, இதன் மூலம் சைவமும் வைணவமும் வளரத் தொடங்கின.

ஏறக்குறைய 300 ஆண்டுகள் நீடித்த களப்பிரர் ஆட்சியின் போது, காஞ்சியிலும், தொண்டைமண்டலத்தைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும் பௌத்தம் சிறந்து விளங்கியது குறிப்பிடத்தக்கது. குண்டலகேசியின் ஆசிரியர் நாககுட்டனார், (4ஆம் நூற்றாண்டு), புத்ததத்தா, பாலி வர்ணனையாளர், (5ஆம் நூற்றாண்டு), தினாக, சிறந்த தர்க்கவாதி, (5ஆம் நூற்றாண்டு), தம்மபால, மற்றொரு பாலி போன்ற பல பௌத்த துறவிகள் மற்றும் அறிஞர்கள் அங்கு செழித்து வளர்ந்தனர். வர்ணனையாளர், (6 ஆம் நூற்றாண்டு), மற்றும் போதிதர்மா, சிறந்த தியான ஆசிரியர், (6 ஆம் நூற்றாண்டு). புத்ததத்தாவின் சமகாலத்தவரான, மிகப் பெரிய பாலி அறிஞரும், வர்ணனையாளருமான புத்தகோஷாவின் சங்கம், தமிழ் நிலத்தில் களப்பிரர் ஆட்சிக் காலத்தில் பௌத்தத்தின் உயர்வை மேலும் உறுதிப்படுத்துகிறது.

களப்பிரர் ஆட்சிக்காலத்தில் (கி.பி. 300 – 575) சோழர்களின் கட்டுப்பாட்டில் வொரையூர் தொடர்ந்து இருந்ததாக இலக்கிய ஆதாரங்களும் உள்ளன. தமிழர் நிலங்களின் பாரம்பரியப் பெயரான தமிழகம், 3ஆம் மற்றும் 6ஆம் நூற்றாண்டுகளில் களப்பிரர் ஆட்சியின் போது அரசியல் ரீதியாக ஒன்றுபட்டது.

களப்பிரர்கள் முப்பெரும் மன்னர்களான தமிழகத்தின் மூவரசர்களை இடப்பெயர்ச்சி செய்து, சமூகம், அரசியல் மற்றும் கலாச்சாரத்தின் பழைய ஒழுங்கை வேரோடு பிடுங்கி எறிந்தார்கள் என்ற இறையனார் அகப்பொருளில் உள்ள கூற்றின் அடிப்படையில் களப்பிரர் இடைநிலை என்ற கருத்து இருந்தது. தெளிவான சான்றுகள் இல்லாத நிலையில், தென்னிந்தியாவில் இந்த அளவு பெரும் அதிர்வு ஏற்பட்டது என்பதை ஏற்றுக்கொள்வது கடினம். மறுபுறம் மூவரசர் அரசியலின் தொடர்ச்சியை பிற்காலத்திலும் காண்கிறோம்.

களப்பிரர் நாணயங்கள்

இந்த வம்சத்தைச் சேர்ந்த சிறிய எண்ணிக்கையிலான நாணயங்கள் சமீபத்தில் மதுரை மற்றும் அதைச் சுற்றியுள்ள

பகுதிகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. களப்பிர நாணயங்களில் ஒன்று ஒரு சிறிய, சதுர மாதிரி, ஒவ்வொரு பக்கமும் 2 செ.மீ. தாமிரத்தால் ஆனது மற்றும் 7.45 கிராம் எடை கொண்டது. முன்புறம் ஒரு பெரிய யானையை அதன் தண்டு கீழ்நோக்கி தொங்கும் மற்றும் உள்நோக்கிய திருப்பத்தில் முடிவடைகிறது. யானைக்கு மேலே தமிழ் மொழி மற்றும் தமிழ்-பிராமி எழுத்துக்களில் ஒரு புராணக்கதை உள்ளது, இது கடிகார திசையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அதில் களப்பிரர் என்று எழுதப்பட்டுள்ளது.

நாணயங்களைப் பற்றி மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க விஷயம் என்னவென்றால், சுப்ரமணியர் மற்றும் விநாயகர் போன்ற இந்து சமய சமய வழிபாட்டு முறைகளை களப்பிரர்கள் பிரபலப்படுத்தியுள்ளனர். பிற்கால கட்டத்தில் களப்பிரர்கள் இந்துவாக மாறியதாகத் தெரிகிறது. களப்பிரர்கள் வைணவர்கள் என்று தெரிகிறது. அறிஞர் F.E. ஹார்டி அரண்மனை விழாவை களப்பிரர்களின் ஆட்சியில் ஒரு விஷ்ணு அல்லது மாயோன் கோயிலுக்குக் கண்டுபிடித்தார். அவர்கள் சைவ, சமண அல்லது பௌத்தராக இருக்கலாம் என்று அறிஞர் அலைஸ் ஜஸ்டினா தினகரன் எழுதுகிறார்

களப்பிரர்கள் உள் கிளர்ச்சியாளர்களாக இருக்கலாம் ஆனால் பௌத்தத்திற்கு ஆதரவாகவும் இந்து மதத்திற்கு எதிராகவும் இருக்கலாம் அவர் தமிழ் மன்னர்கள் (பாண்டியன், சோழன் மற்றும் சேரன்) மௌரியப் பேரரசுடன் நட்புறவு கொண்டிருந்தார். பிராமண சேம்பைன் படிப்படியாக தென்னிந்தியாவிற்கு பரவி சாதியற்ற சனகம் தமிழ் சகாப்தத்தை அழித்தது. தமிழ்நாட்டில் ஜாதியற்ற, சங்க காலம் கி.பி 2 அல்லது 3 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் கலவர்களின் தாக்குதல் அல்லது எழுச்சியுடன் முடிவுக்கு வந்தது. இந்தத் தாக்குதலால் தமிழ்ச் சங்கம் (தமிழைப் பரப்பும் இயக்கம்) நிறுத்தப்பட்டது. கலவரம் என்றால் தமிழில் உயர்வு, புரட்சி, குழப்பம்; காலவர்கள் பின்னர் களப்பிரர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். களப்பிரர்களின் எழுச்சி தென்னிந்திய சமூகத்தில் பெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. (காலவர்கள் / களப்பிரர்கள் யார் என்பது பற்றிய விவரங்கள் இல்லை என்றாலும், திரு.தேவாசிர்வதம் அவர்கள் ஒரு புதிய ஒழுங்கை நிறுவுவதற்காக தமிழ் மன்னர்களுக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்த உள் கிளர்ச்சியாளர்கள் என்று கருதுகிறார்). எனவே, களப்பிரர்கள், பிராமணியத்தை ஆதரிக்காத தமிழ் சாம்ராஜ்ஜியங்களை அழிக்கும் பிராமணப் பிரச்சாரத்தின் ஒரு பகுதியாக இருக்கலாம் அல்லது ஜெயின் கிளர்ச்சியாளர்களாகவோ அல்லது கொள்ளையடிக்கும் பழங்குடியினராகவோ இருக்கலாம். 5ஆம் நூற்றாண்டு கி.பி.

கி.பி 5 ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு மல்லர்களாக இருந்த பல்லவர்களும் பிற்காலச் சோழர்களும் களப்பிரர்களை அழித்து ஆட்சிக்கு வந்தனர், ஆனால் படிப்படியாகவும் பகுதியாகவும் பிராமணியத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர், ஏனெனில் அந்த நேரத்தில் பிராமணியம் தவிர்க்க முடியாத நிகழ்வாக மாறியது.

பூம்புகார் நகரம்

களப்பிரர்கள் சோழர்களின் பூம்புகார் நகரின் மீது படையெடுத்தனர். தற்போது காவேரிபூம்பட்டினம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. புறார் என்றால் கடலில் நதியின் முகத்துவாரம் என்று பொருள். பூம்புகார் நாகப்பட்டினம் மாவட்டத்தில் சீர்காலி தாலுகாவில் அமைந்துள்ளது. செம்பியன், முசுகுந்தன், மனுநீதிச்சோழன் மற்றும் கரிகால் சோழன் போன்ற பண்டைய மன்னர்கள்.

சங்கச் சோழர் காலத்துக்குப் பிறகும், களப்பிரர் ஆட்சியில் பூம்புகார் ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பிடித்தது. ஆறாம் நூற்றாண்டில் களப்பிரர்களுக்குப் பிறகு, பூம்புகார் பல்லவர் ஆட்சியின் கீழ் வந்தது, அப்போது அவர்களால் பல்லவனீசுவரம் கோயில் கட்டப்பட்டது.

உறையூர் நகரம்

அவர் ஆரம்பகால சோழப் பேரரசு கிமு 300 முதல் கிபி 200 வரை நீடித்தது. அதன் முக்கிய நகரங்கள் உறையூர் மற்றும் காவேரிப்பட்டினம் ஆகும், இதன் மூல தலைநகரம் உறையூரில் இருந்தது. கி.பி 200 இல், அவர்கள் களப்பிரர்களால் கைப்பற்றப்பட்டனர்.

உறையூர் சோழர்களின் வரலாறு (திருச்சிராப்பள்ளி) நான்காம் நூற்றாண்டு முதல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை மிகவும் தெளிவற்றதாக உள்ளது, முக்கியமாக களப்பிரர்களால் அவர்களின் நாட்டை ஆக்கிரமித்ததன் காரணமாக. பாலியில் சிறந்த எழுத்தாளர் புத்தத்தா உறையூரைச் சேர்ந்தவர். அவர் தனது சமகாலத்தவரான களப்பிரகுல மன்னன் அச்சுதவிக்ராந்தன் காவேரிப்பட்டினத்தில் இருந்து சோழ நாட்டை ஆண்டதாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

தமிழ்நாட்டின் முதல் பாலி அறிஞர் புத்தத்தா ஆவார். இவர் கி.பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் மாடம் உறையூர் என்ற ஊரகபுரத்தில் இருந்தார். அவர் இலங்கையின் அனுராதபுரத்தில் உள்ள மகாவிஹாரத்தில் பாலி மற்றும் பௌத்தத்தை அழைத்தார்.

புத்தத்தா பெரிய பாலி மற்றும் வர்ணனையாளர் புத்தகோஷாவின் சமகாலத்தவர்.

யாப்பெருங்கலம் என்ற தமிழ் இலக்கணமானது களப்பிர மன்னனைக் குறிக்கிறது, அதாவது அச்சுத களப்பலன். உறையூரில் இருந்து தமிழ் நாட்டை ஆண்டான் என்று தோன்றியது. தமிழ்ப் புலவர்களையும் ஆதரித்தவர். அவருடைய ராஜ்ஜியத்தில் புத்தத்தன் என்ற பெளத்த அறிஞர் வாழ்ந்து வந்தார். மரபுகளின்படி, அவர் சேர, சோழ மற்றும் பாண்டிய ஆட்சியாளர்களை சிறையில் அடைத்தார். அவர் பெளத்தம் மற்றும் புத்த மடாலயங்களுக்கு ஆதரவளித்தார்.

களப்பிர வம்ச ஆட்சியின் முடிவு

பாண்டியர்கள், சாளுக்கியர்கள் மற்றும் பல்லவர்களின் எதிர் படையெடுப்புகளால் தென்னிந்தியாவின் களப்பிரர்களின் ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தது. பல்லவ மற்றும் சாளுக்கிய கல்வெட்டுகளில் களப்பிரர் பற்றிய மற்ற குறிப்புகள் உள்ளன. அவர்கள் பல்லவ சிம்மவிஷ்ணு மற்றும் பாண்டிய கடுங்கோன் ஆகியோரால் கைப்பற்றப்பட்டனர்.

கி.பி ஆறாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பாண்டிய மன்னன் கடுங்கோன் தமிழ் நாட்டின் தென்பகுதியை களப்பிரர்களிடமிருந்து விடுவித்தான். அதே காலகட்டத்தில் பல்லவ மன்னன் சிம்மவிஷ்ணு தொண்டைமண்டலத்தையும் சோழமண்டலத்தையும் களப்பிரர்களிடமிருந்து கைப்பற்றினான். இவ்வாறு பாண்டியர்கள் மற்றும் பல்லவர்களின் ஆதிக்கத்தால் தமிழ் நாட்டில் களப்பிரர் ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தது.

பல்லவர்களின் எழுச்சி சிம்மவிஷ்ணுவுடன் தொடங்கியது, ஆறாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில், அவர் தண்டைமண்டலத்தில் (காஞ்சி மண்டலம்) களப்பிரர் இடைநிலைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார், மேலும் காவேரி டெல்டா வரை தனது ராஜ்யத்தை தெற்கு நோக்கி விரிவுபடுத்தினார்.

இரண்டாம் விக்ரமாதித்யா (733 - 744 CE) மன்னன் விஜயாதித்யாவின் மகன் மற்றும் அவரது தந்தையின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து சாளுக்கிய வம்சத்தின் அரியணை ஏறினார். தமிழ் நாட்டின் மூன்று பாரம்பரிய சாம்ராஜ்ஜியங்களின் ஒட்டுமொத்த சக்தியை அடையாளப்படுத்திய காஞ்சிபுரத்தைக் கைப்பற்றியதன் மூலம் பாண்டியர்கள், சோழர்கள் மற்றும் கேரள அரசுகளின் ஆட்சியாளர்கள் இரண்டாம் விக்ரமாதித்தனின் தயவில் வைக்கப்பட்டனர். பின்னர் அவர் இந்த ராஜ்யங்களைக் கைப்பற்றினார் மற்றும் களப்பிரர் ஆட்சியாளரையும் தோற்கடித்தார்.

இந்த வெற்றிகள் இந்தியப் பெருங்கடலின் கரையில் உள்ள அவரது கல்வெட்டில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

களப்பிரர் ஆட்சியின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு, இந்து மதம் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றது மற்றும் பௌத்தம் மற்றும் சமண மதம் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியது. பாண்டிய மன்னர்கள் வைணவம், சைவம் மற்றும் சமணத்தை ஆதரித்தனர். ஆழ்வார்கள் வைணவத்தைப் போதித்தபோது நாயன்மார்கள் சைவ சமயத்தைப் போதித்தார்கள். பக்தி உணர்வை மக்களிடையே பரப்பினார்கள். பக்தி வழிபாட்டின் பரவலானது மக்களிடையே மத உணர்வுகளையும் சேவை மனப்பான்மையையும் ஏற்படுத்தியது. இந்தப் பண்புகள் தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஆழமாக வேரூன்றியிருந்தன.

பாண்டிய இராச்சியம் என்பது மகாபாரத காலத்தின் பாண்டியர்களைக் குறிக்கிறது, யாரைப் பற்றி பாரம்பரிய இதிகாசங்கள் மற்றும் இதிகாசங்களிலிருந்து மட்டுமே நாம் அறிவோம். இந்த பழங்கால பாண்டிய ராஜ்ஜியத்தில் சாரங்கத்வாஜ் என்று அழைக்கப்படும் ஒரு மன்னன் கைப்பற்றப்பட்டான்

மகாபாரத இதிகாசப் போரில் பங்கு. இந்த பாண்டிய இராச்சியம் மற்றும் அதன் அடையாளங்களான ரிஷப மலை, அகஸ்தியர் மற்றும் வருண தீர்த்தங்கள், குமரி, தாமிரபரணி, கோகர்ணி போன்றவை மகாபாரதத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. மற்ற குறிப்புகள், வரலாற்று ரீதியாக சரியாக இருக்கலாம் அல்லது இல்லாமல் இருக்கலாம், அவற்றை மகாபாரத நிகழ்வுகளுடன் இணைக்கிறது. மகாபாரதத்தில், பாண்டிய மன்னர்கள் பாண்டவர்களின் கூட்டாளிகளாக இருந்தனர்.

இருப்பினும், பாண்டியப் பேரரசு ஒரு வம்சமாக இருந்தது, இது சங்க இலக்கியத்தில் அதன் இடத்தைக் காண்கிறது, மேலும் பிற்கால ஆதாரங்கள் கிபி 15 ஆம் நூற்றாண்டு வரை அவர்களின் ஆட்சியைக் காட்டுகின்றன. இப்பகுதி பாண்டிய நாடு என்றும் அழைக்கப்பட்டது. பாண்டிய மன்னர்கள் மீன் அல்லது ஒரு ஜோடி மீன்களை தங்கள் குடும்ப சின்னமாக ஏற்றுக்கொண்டனர்.

பாண்டிய நாடு, பாரம்பரியத்தின் படி, போடுகோட்டை மாவட்டத்தில் இருந்து தெற்கே கன்னியாகுமரி வரையிலும், கேரளாவின் அச்சன்கோவில் ஆறு (மேற்கு) கிழக்கில் வேகை (மதுரா) வரையிலும் பரவியுள்ளது. இராஜ்ஜியம் பொதுவாக "ஐந்து பாண்டியர்கள்" என்று அழைக்கப்படும் 5 சமஸ்தானங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. பாண்டியர்களின் ஆரம்ப கால தலைநகரம் கொற்கை.

தலைநகரங்கள் மற்றும் முக்கிய நகரங்கள்:

இப்போது தமிழ்நாட்டில் ஒரு முக்கியமற்ற கிராமமாக இருக்கும் கொற்கை, பாண்டிய இராச்சியத்தின் வணிக தலைநகராகவும் முக்கியமான துறைமுகமாகவும் இருந்தது. கொற்கை தென்னிந்திய நாகரிகத்தின் தொட்டில் மற்றும் மரபுகளின்படி உள்ளது; பாண்டிய, சேர மற்றும் சோழ சாம்ராஜ்யங்களை நிறுவியதாகக் கூறப்படும் மூன்று சகோதரர்களின் இல்லமாக இது கருதப்படுகிறது.

கொற்கை முத்து வணிகத்தின் மையமாக இருந்தது, இந்த வணிகம் பாண்டிய மன்னர்களுக்கு செல்வத்தின் முக்கிய ஆதாரமாக இருந்தது. இன்று, கொற்கை கடற்கரையிலிருந்து 6 கிலோமீட்டர் தொலைவில் அமைந்துள்ளது. டெல்டாவின் வண்டல் மண் படிந்ததால், கொற்கையை கப்பல்கள் செல்ல முடியாதபடி மாற்றியது. கொற்கைக்குப் பிறகு, பாண்டியர்களின் வணிகத் தலைநகரான பழைய கயல் நகரின் புதிய துறைமுகத்திற்கு மாற்றப்பட்டது, இது தாம்பரபரணி ஆற்றின் முகப்பில் இருந்து சுமார் ஒன்றரை கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ளது மற்றும் தற்போதைய தின்னவேலி மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ளது.

மார்கோபோலோவின் வருகை

மார்கோபோலோ 13 ஆம் நூற்றாண்டில் பாண்டியப் பேரரசில் (கயல்) தரையிறங்கினார் மற்றும் மன்னர், இளவரசர் மற்றும் மக்கள் ஆகியோரின் செல்வம் மற்றும் மகத்துவத்தால் ஈர்க்கப்பட்டார், அதை இருப்பதில் உள்ள பணக்கார இராச்சியம் என்று குறியிட்டார். இருப்பினும், 14 ஆம் நூற்றாண்டில் அதே மண்ணை அகற்றும் செயல்முறை காயல் கைவிடப்பட்டது, மேலும் போர்த்துகீசியர்கள் தங்கள் வணிகத்தை டெல்டாவின் வண்டல் இல்லாமல் தூத்துக்குடி துறைமுகத்திற்கு மாற்ற வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. பாண்டியர்களின் தலைநகரம் பின்னர் மதுராவுக்கு (இப்போது மதுரை) மாற்றப்பட்டது.

பாண்டியர்களின் பிற்காலத் தலைநகரான மதுரா

பாண்டியர்களின் பிற்காலத் தலைநகரான மதுரா தமிழ்ச் சங்க இலக்கியத்தின் மைய இடமாக இருந்தது. இன்று, தொடர்ந்து மக்கள் வசிக்கும் பழமையான நகரங்களில் மதுரையும் ஒன்றாகும். மதுரா தமிழ்நாட்டில் வைகை ஆற்றின் கரையில் அமைந்திருந்தது. கிமு 3 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், மெகஸ்தனிஸ் மதுரைக்கு விஜயம் செய்து, இந்த நகரத்தை "மெத்தோரா" என்று தனது ஆவணமான இந்திகாவில் மேற்கோள் காட்டினார். சங்க இலக்கியத்தில், மதுரைக் காஞ்சியில், பதினெண்மேல்கணக்குத் தொகுப்பில் தனி இடம் பெறுகிறது. நெடுஞ்செழியன் என்ற பாண்டிய மன்னனைப்

போற்றுகிறது. இதேபோல் மதுராவை பிளினி, டோலமி மற்றும் ஸ்ட்ராபோ ஆகியோர் விவரித்துள்ளனர்.

பாண்டியர்களின் அரசியல் வரலாறு

கிபி 12 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தைய பாண்டிய மன்னர்களின் தொடர்ச்சியான வரலாறு எதுவும் தெளிவாக எழுதப்படவில்லை. மௌரியர் காலத்தில் பாண்டிய அரசு சுதந்திரமாக இருந்தது. பாண்டிய மன்னர்களில் ஒருவர் அகஸ்டஸ் சீசருக்கு தூதரகத்தை அனுப்பியிருந்தார். பாண்டிய இராச்சியம் அதன் முத்து வணிகத்திற்காக கிரேக்கர்களுக்கும் ரோமானியர்களுக்கும் நன்கு தெரிந்திருந்தது. பாண்டியப் பேரரசின் பல இடங்களில் பல ரோமானிய நாணயங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன, இது கி.பி ஆரம்ப நூற்றாண்டுகளில் ரோமானியர்களுக்கும் பாண்டியர்களுக்கும் இடையில் நன்கு வளர்ந்த வர்த்தகத்தின் இருப்பைக் காட்டுகிறது.

முதல் பாண்டிய பேரரசு

சங்க காலத்திற்குப் பிறகு, முதல் பாண்டியப் பேரரசு கி.பி 6 ஆம் நூற்றாண்டில் களப்பிரசை தோற்கடித்த கடுங்கோன் என்ற அரசனால் நிறுவப்பட்டது. கடுங்கோனின் வாரிசுகள் அருகில் இருந்த சேர மற்றும் சோழ மன்னர்களுடன் போரிட்டனர். கிபி 6 ஆம் நூற்றாண்டில் விஜயம் செய்த ஹூயன் சாங் தனது பயணத்தின் தென்கோடியான காஞ்சி வரை பயணித்தார். இந்தப் பகுதி மக்களை மலக்கோட்டை என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மலக்கோட்டை என்பது பாண்டிய அரசைக் குறிக்கலாம். இந்த காரணத்திற்காக மக்கள் கற்றலில் சிறிது அக்கறை காட்டவில்லை என்று Huen Tsang குறிப்பிடுகிறார்; அங்கு புத்த மடாலயங்கள் இருந்தன, அவை கிட்டத்தட்ட இடிந்த நிலையில் இருந்தன.

பெரியபுராணம் அவரை 'நின்றசீர் நெடுமாறன்' என்று போற்றியது. பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தின் மீது படையெடுத்து நெல்வேலியில் பல்லவர்களை தோற்கடித்து 'நெல்வேலி நெடுமாறன்' என்ற பட்டத்தை பெற்றார். இவர் சைவ துறவியான திருஞானசம்பந்தரின் சமகாலத்தவராவார், அவரை சமணத்திலிருந்து சைவத்திற்கு மாற்றினார்.

கோச்சடையான் ரணதீரா (கி.பி. 670 – 710)

'மன்னர் மன்னன்', 'வானவன் செம்பியன்', 'மதுர கருநாடகன்', 'கொங்கர் கோமான்'. சேரர் மற்றும் சோழர்களுக்கு எதிராக ஆக்ரோஷமான போரை நடத்தி அவர்களை தோற்கடித்தார்.

சைவ துறவி சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் மதுரைக்கு விஜயம் செய்தார்.

முதல் பாண்டியப் பேரரசின் முடிவு:

முதல் பாண்டியப் பேரரசின் ஆட்சி கி.பி 10 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரை இருந்தது.

சோழர்களால் பாண்டிய மன்னன் இரண்டாம் இராஜசிம்மன் தோற்கடிக்கப்பட்ட பின்னர் முதல் பாண்டியப் பேரரசின் ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தது. வீரபாண்டியன் (கி.பி. 946 - 966) - கடைசி ஆட்சியாளர் ஆதித்த சோழனால் தோற்கடிக்கப்பட்டு கொல்லப்பட்டான். இது முதல் பாண்டியப் பேரரசின் முடிவு

சமூக வாழ்க்கை :-

சமூகம் பின்வருமாறு பிரிக்கப்பட்டது: பிராமணர்கள், கூடித்ரீயர்கள், வைசியர்கள் மற்றும் சூத்திரர்கள். சாதி அமைப்பு கடுமையாக இருக்கவில்லை. தொழிலின் அடிப்படையில் மக்கள் மதிக்கப்பட்டனர்.

பெண்களின் நிலை:

ஆண்களுக்கு இணையாக பெண்களும் நடத்தப்பட்டனர்.

பெண்களுக்கு சொத்துரிமை உண்டு.

வைணவ துறவி ஆண்டாள் இந்தக் காலத்தில் வாழ்ந்தாள்.

கல்வி:

பாண்டிய மன்னர்கள் கல்விக்கு முக்கியத்துவம் அளித்து, கல்வியை மேம்படுத்த மானியம் வழங்கினர். கோவில்கள் மற்றும் மடங்கள் மாணவர்களுக்கு கற்பிக்க கல்வி மையங்களாக பயன்படுத்தப்பட்டன. பாண்டிய மன்னன் சமஸ்கிருதம் மற்றும் தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளையும் ஆதரித்தவன். உயர்கல்வி நிறுவனம் 'சலாய்ஸ்' எனப்படும். வேதங்கள், இலக்கணம், அரசியல் மற்றும் சட்டம் போன்ற பாடங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன.

தமிழ் மொழி மற்றும் இலக்கியம்:

பாண்டிய மன்னர்கள் தமிழ் மொழி மீது மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர், அவர்களின் தலைநகர் மதுரை 'தமிழ் கூடல்' எனப்படும் தமிழ் இலக்கியத்தின் மையமாக இருந்தது. நம்மாழ்வர், பெரியாழ்வர் மற்றும் ஆண்டாள் - வைஷ்ணவ துறவிகள் விஷ்ணுவைத் துதிப்பதற்காக தமிழுக்கு எதிராக இயற்றினர். சைவ துறவி மாணிக்கவாசகரும் தமிழில் 'திருவாசகம்' இயற்றியுள்ளார்.

மதம், கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை:

மதம்:

வைஷ்ணவம், சைவம் மற்றும் சமணம் ஆகியவை பாண்டிய இராச்சியத்தால் ஆதரிக்கப்பட்டன, மேலும் அவர்கள் மத சகிப்புத்தன்மையைப் பின்பற்றினர். சைவ மகான்கள் - திருஞானசம்பந்தர் மற்றும் மாணிக்கவாசகர் அவர்கள் காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் - சைவத்தை போதித்தார்கள். மேலும் வைணவ துறவிகள் - நம்மாழ்வார், பெரியாழ்வார் மற்றும் ஆண்டாள் வைணவத்தை போதித்தார்கள்.

கலை & கட்டிடக்கலை:

பாறை வெட்டப்பட்ட கோவில்:

50 க்கும் மேற்பட்ட குகைக் கோயில்கள் (சிவன், விஷ்ணு மற்றும் பிரம்மாவுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டவை) பாண்டிய ஆட்சியாளர்களால் பல இடங்களில் செதுக்கப்பட்டன. அவற்றில் புகழ்பெற்றவை மலையடிக்குறிச்சி, ஆனைமலை, திருப்பரங்குன்றம் மற்றும் திருச்சி.

கல் கோவில்:

எளிமையான பாணியிலான கோயில்களும் கற்கள் மற்றும் செங்கற்களைப் பயன்படுத்தி கட்டப்பட்டன.

ஒவ்வொரு கோவிலிலும் கர்ப்பகிரகம், அர்த்தமண்டபம் மற்றும் மகாமண்டபம் உள்ளன. கோவில்பட்டி, திருப்பத்தூர், மதுரை ஆகிய இடங்களில் இந்த வகையான கற்கோயில்கள் உள்ளன.

சிற்பங்கள்:

பாண்டியன் சிற்பங்களின் வளர்ச்சிக்கும் பெயர் பெற்றவர். திருப்பரங்குன்றம் கோவிலில் காணப்படும் அற்புதமான சிற்பங்கள் மற்றும் பாறை வெட்டப்பட்ட கோவிலில் உள்ள சிவன், சுப்ரமணியர், விநாயகர், பிரம்மா மற்றும் துர்க்கை சிற்பங்கள் சிற்பக்கலையில் அவர்களின் வளர்ச்சிக்கு சான்றாகும். வெண்கல வார்ப்பு நுட்பம் தெரியும். கோவில்களில் உற்சவமூர்த்தியாக வெண்கலங்கள் வைக்கப்படுகின்றன.

ஓவியங்கள்:

சித்தன்னவாசல் குகைக் கோயில்களில் பாண்டியர்களின் ஓவியங்கள் காணப்பட்டன. ஃப்ரெஸ்கோ: - இது ஓவியத்தின் நுட்பம் வர்ணம் பூசப்பட்ட உருவங்களைத் தாங்கிய கூரை மற்றும் தூண்.

UNIT III

பல்லவர்கள்

தோற்றம்

பல்லவர்களின் தோற்றம் பற்றிய நம்பகமான தகவல்கள் மிகக் குறைவு. அவர்கள் தெற்கில் ஊடுருவியதாகத் தெரிகிறது. காத்யாயனா (கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டு) பாண்டியர்கள் மற்றும் சோழர்களைக் குறிப்பிடுகிறார், ஆனால் பல்லவர்கள் அல்ல, அசோகர் (கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு) சோழர்கள், பாண்டியர்கள் மற்றும் கேரளர்களைக் குறிக்கிறது, ஆனால் பல்லவர்களைக் குறிப்பிடவில்லை.

பல்லவர்கள் பார்த்தியர்களின் பஹ்லேவின் ஒரு பிரிவாக இருந்தனர் என்பது தந்தை ஹெராஸ் போன்ற சில அறிஞர்களின் கருத்து; ஆனால் தெற்கில் ஃபாலாவா குடியேற்றத்திற்கு சாதகமான சான்றுகள் எதுவும் இல்லை.

ஆந்திரப் பேரரசின் சிதைவுக்குப் பிறகு பல்லவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்த பூர்வீக வம்சத்தினர் என்பது மற்றொரு ஆய்வறிக்கை. அனேகமாக அவர்களின் தலைவர்கள் அவர்களைச் சுற்றி குறும்பர்கள், மொரவர்கள், கொலையாளிகள் மற்றும் பிற கொள்ளையடிக்கும் பழங்குடியினரை ஒரு பெரிய சமூகத்தை உருவாக்குவதற்காக கூடினர். ஸ்ரீனிவாஸ் ஐயங்காரின் கூற்றுப்படி, பல்லவர்கள் பழங்கால நாகா மக்களைச் சேர்ந்தவர்கள், அவர்கள் ஒரு பழமையான நெக்ரி,

ஆஸ்திரேலிய மற்றும் பிற்கால கலப்பு இனத்தின் கூறுகளைக் கொண்டவர்கள். தொடக்கத்தில் அவர்கள் சென்னையைச் சுற்றியுள்ள தொண்டைமண்டலம் மாவட்டங்களில் வாழ்ந்தனர். பின்னர், அவர்கள் தஞ்சை மற்றும் திருச்சி மாவட்டங்களை கைப்பற்றினர். பல்லவர்கள் தங்கள் படைகளை குரும்பஸின் பள்ளிகளின் தற்காப்பு அஞ்சலியில் இருந்து சேர்த்தனர். பல்லவர்கள் தமிழ் மன்னர்களின் பரம்பரை எதிரிகள். இப்போதும் பலவா என்ற சொல்லுக்கு தமிழ் மொழியில் முரடர் என்று பொருள்; சோழ மற்றும் பாண்டிய நாடுகளில் குடியேறிய பல்லவர்களில் ஒரு பகுதியினர் கள்ளர் அல்லது திருடர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் அனைவரும் நாகா இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

மூன்றாவதாக, பல்லவ வம்சம் தோன்றி அதன் தோற்றத்திற்கு சோழ இளவரசன் மற்றும் நாக இளவரசியான மணிபல்லவத்தின் இலங்கைக்கு அருகில் உள்ள நிலப்பகுதியாகும். இந்த கோட்பாட்டின் படி, திருமணத்திலிருந்து பிறந்த மகன் அவரது தந்தையால் தொண்டைமண்டலத்தின் ராஜாவாக ஆக்கப்பட்டார், மேலும் இந்த வம்சத்திற்கு அவரது தாயின் சொந்த நிலத்தின் பெயர் சூட்டப்பட்டது. சங்க கால இலக்கியங்களில் பல்லவர்கள் தொண்டையர் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர் என்றும் அவர்கள் நாகத் தலைவர்களிடமிருந்து வந்தவர்கள் என்றும் ஆனால் சாதவாகன அரசர்களுக்கு விசுவாசமாக இருந்தவர்கள் என்றும் டாக்டர் கிருஷ்ணசுவாமி ஐயங்கார் வாதிடுகிறார். ஆனால் சோழர்களுடன் ஒப்பிடும் போது சோழர்களுடனான அவர்களின் தொடர்ச்சியான சண்டை மற்றும் அவர்களின் வடநாட்டு குணாதிசயங்கள் காரணமாக இந்த கோட்பாடும் சந்தேகத்திற்குரியது.

டாக்டர் கே.பி.ஜெயஸ்வால் பல்லவர்கள் பிராமண வம்சத்தின் வேகாடகத்தின் ஒரு கிளை என்று வாதிடுகிறார். பிராகிருதத்தில் உள்ள அவர்களின் ஆரம்பகால செப்புத்தகடு சாசனங்களைத் தவிர. மற்ற அனைத்து கல்வெட்டு பதிவுகளும் சமஸ்கிருதத்தில் உள்ளன. ஹியூன்-சாங் அவர்களின் மொழி மற்றும் இலக்கியம் வட இந்தியாவிலிருந்து மிகவும் சிறிதளவு வேறுபட்டது என்று கூறுகிறார். இருப்பினும், தலகுண்டா கல்வெட்டு. பல்லவர்கள் கூடித்திரியர்கள் என்று கூறுகிறது.

பல்லவர்களின் வரலாற்றின் ஆதாரங்கள்

பல்லவர்களின் வரலாற்றிற்கான ஆதாரங்களை உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டு ஆதாரங்கள் என வகைப்படுத்தலாம். பூர்வீக ஆதாரங்கள் மேலும் இலக்கிய மற்றும் தொல்பொருள் ஆதாரங்கள் என வகைப்படுத்தலாம்.

பல்லவர்களின் ஆய்வுக்கான இலக்கிய ஆதாரங்களில் தமிழ் மற்றும் சமஸ்கிருத இலக்கியங்கள் உள்ளன. பல்லவர்களைப் பற்றிய பல தகவல்களைத் தருகின்றன.

தமிழ் இலக்கியம்

தமிழ் இலக்கியம் ஆழ்வார்கள் மற்றும் நாயன்மார்கள் இயற்றிய பாடல்களைக் கொண்டது. அவர்கள் பாலையா காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள். ஆழ்வார்களின் பாடல்கள் நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம் எனப்படும். நாயன்மார்களின் பாடல்கள் பன்னிரு திருமுறைகளில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த படைப்புகள் பல்லவர் ஆட்சியின் போது மக்களின் சமூக மற்றும் மத வாழ்க்கையை விவரிக்கின்றன. சேக்கிழார் எழுதிய பெரியபுராணமும் இக்காலகட்டத்தின் மற்றொரு முக்கியமான இலக்கிய ஆதாரமாகும்.

சமஸ்கிருத இலக்கியம்

தண்டினால் எழுதப்பட்ட அவனி சுந்தரி கதை மற்றும் சர்வ நந்தி எழுதிய லோக விபாகம் ஆகிய சமஸ்கிருதப் படைப்புகள் சிம்மவிஷ்ணுவின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றியும், புகழ்பெற்ற பல்லவ மன்னர் முதலாம் மகேந்திரவர்மன் சமஸ்கிருத மொழியில் மத்தவிலாசப் பிரகாசத்தை எழுதிய அவரது ஆட்சியைப் பற்றியும் பல தகவல்களை வழங்குகின்றன. இது பல்லவர் காலத்தின் சமூக மற்றும் மத நிலை பற்றிய தகவல்களை வழங்குகிறது.

தொல்லியல் ஆதாரங்கள்

செப்புத் தகடுகள், கல்வெட்டுகள், நினைவுச் சின்னங்கள் மற்றும் நாணயங்கள் ஆகியவை முக்கியமான தொல்பொருள் ஆதாரங்களாக உள்ளன: பல்லவர்களின் ஆய்வுக்காக. சமுத்திர குப்தாவின் அலகாபாத் தூண் கல்வெட்டு பல்லவ மன்னன் விஷ்ணு கோபைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறது. சாளுக்கிய மன்னன் இரண்டாம் புலகேசினின் ஐஹோல் கல்வெட்டு பல்லவ சாளுக்கிய மோதல் பற்றிய விவரங்களைத் தருகிறது. கீத்திவர்மனின் கெந்தூர் கல் சிற்பமும் பல்லவர் காலத்தைச் சேர்ந்தது. இந்த பிரபலமான கல்வெட்டுகள் தவிர, தென்னிந்தியா முழுவதும் நூற்றுக்கணக்கான பல்லவ கல்வெட்டுகள் உள்ளன. அவை பல்லவ மன்னர்களின் இராணுவ சாதனைகளை சித்தரிக்கின்றன. இக்கல்வெட்டுகள் பல்லவர் காலத்தின் சமூக, பொருளாதார நிலைகளையும் விளக்குகின்றன. பல்லவர் காலத்தின் செப்புத் தகடுகள் பயனுள்ள வரலாற்று ஆதாரங்களாக உள்ளன. பரமேஸ்வரவர்மனால் வெளியிடப்பட்ட கூரம் செப்புத் தகடுகள் மற்றும் மூன்றாம் நந்திவர்மனின் வேலூர்பாளையம் செப்புத் தகடுகள் அவர்களின் இராணுவ சாதனைகளைப் பதிவு செய்கின்றன. பல்லவர் காலத்தின் கோயில்கள், சிற்பங்கள் மற்றும்

பிற நினைவுச்சின்னங்கள் மதிப்புமிக்க வரலாற்று தகவல்களை வழங்குகின்றன. பல்லவர் காலத்து நாணயங்கள் இக்காலப் பொருளாதார நிலைகளை ஆய்வு செய்ய முக்கியமான ஆதாரங்களாக உள்ளன.

வெளிநாட்டு ஆதாரங்கள்

பல்லவர் காலத்திற்கான வெளிநாட்டு ஆதாரங்களில் இலங்கையின் தீபவம்சம் மற்றும் மகாவம்சம் ஆகியவை அடங்கும். இந்த நூல்கள் பாலி மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளன. பல்லவ அரசர்களான முதலாம் நரசிம்மவர்மனுக்கும் இலங்கை அரசன் மானவர்மனுக்கும் இடையே இருந்த உறவைப் பற்றி அவை விவரிக்கின்றன. சீனப் பயணி ஹியூன் சாங் பல்லவ ராஜ்ஜியத்திற்குச் சென்றிருந்தார், அவருடைய பயணக் கணக்குகள் சியுகி என்று அழைக்கப்படுகின்றன. பல்லவர்களின் தலைநகரான காஞ்சிபுரத்தைப் பற்றி விரிவாகக் கூறியிருந்தார். காஞ்சியில் உள்ள பெளத்த விகாரைகள் பற்றியும் குறிப்பிட்டு பல்லவ அரசின் சமூக, பொருளாதார நிலைகளை விவரித்தார்.

பல்லவர்களின் அரசியல் வரலாறு

முதல் முக்கியமான ஆட்சியாளர் சிவ ஸ்கந்தவர்மன் அஸ்வமேத மற்றும் பிற வேத யாகங்களைச் செய்தார். அவரது தலைநகரம் காஞ்சி. சமுத்திரகுப்தர், பல்லவ மன்னன் விஷ்ணுகோபாவை, குப்த மேலாதிக்கத்தை ஒப்புக்கொள்ளும்படி கட்டாயப்படுத்தினார். மேலும் 5 மற்றும் 6 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பல்லவர்களின் கதை மிகவும் ஓவியமானது.

ஆறாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பல்லவர்கள் மீண்டும் தோன்றினர். சிம்மவிஷ்ணு (கி.பி. 575 முதல் 600 வரை) சோழர்களின் நிலப்பரப்பைக் கைப்பற்றி, இலங்கை உட்பட தனது அண்டை நாடுகளின் பெருமையைத் தாழ்த்தினார். மாமல்லபுரத்தில் உள்ள வர்ஷா குகையில் சிம்மவிஷ்ணு மற்றும் அவரது இரண்டு துணைவியரைக் குறிக்கும் அற்புதமான புதையல்களால் அவர் ஓவவைஷ்ணவ நம்பிக்கையாக இருந்தார்.

சிம்மவிஷ்ணு (கி.பி. 575-610)

பல்லவ வம்சத்தை நிறுவியவர் சிம்ம விஷ்ணு. அவர் மிகவும் துணிச்சலானவர் மற்றும் பல மன்னர்களுடன் வெற்றி பெற்றார் மற்றும் பல்லவ வம்சத்துடன் நீட்டிக்கப்பட்டார். அவர் தனது ராஜ்யத்தை ஒரு வம்சத்திற்கு நீட்டித்தார். காசாகுடி, வேலூர்பாளையம் மற்றும் குரம் ஆகிய தகடுகளை ஆராய்ந்து ஆய்வு செய்ததில், சிம்மவிஷ்ணு, இடைக்காலப் பல்லவர்களின் கடைசி மன்னராக

இருந்த மூன்றாம் சிம்ம வர்மனின் மகன் என்பதும், அவருக்கு ஒரு தம்பி பீம வர்மன் இருப்பதும் தெரியவந்தது.

கங்கை மன்னன் துர்வினீதன், கிழக்கு சாளுக்கியன் விஷ்ணு வர்தனன், மேற்கு சாளுக்கியர் இரண்டாம் புலிகேசி, பாண்டிய மன்னன் அவனி சூளாமணி ஆகிய மனிதவர்ணம் இவருடைய சமகாலத்தவர்கள் என்று அவந்தி சுந்தரிகாதா மூலம் அறியப்படுகிறது. எனவே சிம்மவிஷ்ணுவின் ஆட்சி கி.பி 575-610 ஆகும்.

சிம்மவிஷ்ணு ஒரு சிறந்த சிப்பாய். அவருக்கு ஆவணி சிம்மன் என்ற பட்டம் இருந்தது. பல்லவ வம்சத்தின் உலகத்தை ஆதரித்த ஒரு மலையாக அவரது மகன் மெஹந்தரவர்மன் அவரைப் புகழ்ந்தார்; எல்லா ஆடம்பரப் பொருட்களையும் கொண்டிருந்தவன்; ஒருவர் பல நாடுகளை வென்றார்; வீரத்தில் இந்திரா பகவானுக்கு நிகரானவர்; செல்வத்தில் குபேரனுக்கு நிகரானவர், மத்தவிலாசப் பிரகாசம் என்னும் நூலில் அரசர்களின் அரசர்.

சோழநாட்டைக் கைப்பற்றியதாக வேலூர் பாளையத்தின் தட்டு கூறுகிறது. சிம்மவிஷ்ணு சிங்கம் போல் உலகில் தோன்றி களப்பிரர், மழவர், சோழர், பாண்டியர் ஆகியோரை வென்றதாக காசாகுடி தகடு கூறுகிறது. கும்பகோணம் அருகே உள்ள கஞ்சனூர் என்ற தட்டுக்கு சிம்மவிஷ்ணு சதுர்வதி மங்கலம் என்று பெயர் உண்டு.

புதுக்கோட்டைக்கு அருகில் உள்ள சித்தன்னவாசல் குகைக்கோயில் முதலாம் மகேந்திரவர்மனுக்கு சொந்தமானது, தென்னிந்தியாவில் அவர் நடத்திய போர்களுக்கான ஆதாரங்கள் எதுவும் இல்லை. எனவே அவரது தந்தை சிம்மவிஷ்ணு ஆட்சிக்காலத்தில் புதுக்கோட்டை வரையிலான சோழநாட்டை வென்றிருக்க வேண்டும்.

ராஜமாணிக்கத்தின் கூற்றுப்படி காஞ்சிபுரம் (பல்லவர்களின் வரலாறு) மட்டுமே இருந்த காற்றவர் கூட்டத்திலிருந்து இறுதிப் பகையை அவர் நீக்கியதாக அவந்தி சுந்தரிகாதையும் காசாகுடியின் தகடுகளும் கூறுகின்றன. சிம்மவிஷ்ணு ஒரு வீரம் மிக்க மன்னராக இருந்ததால், அவரும் அவரது சந்ததிகளும் பெரிய பல்லவர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

சிம்மவிஷ்ணு ஒரு பக்தியுள்ள அரசன். அவர் ஒரு வைணவர் என்பதை அவரது பெயர் குறிப்பிடுகிறது. உதயேந்திரத்தின் தட்டு அவரை "பக்தி ஆராதித விஷ்ணு" என்று குறிப்பிடுகிறது. (விஷ்ணுவை வழிபட்டவர்) கிராதார்ஜுனியம் என்ற காவியத்தை வழங்கிய மாபெரும் காவியக் கவிஞரான பாரவி சில காலம் காஞ்சிபுரத்தில் சிம்மவிஷ்ணுவின் ஆதரவில் இருந்ததாக அவந்தி சுந்தரி கதை கூறுகிறது.

மகேந்திரவர்மன் I- A.D. 600-630

சிம்மவிஷ்ணுவுக்குப் பிறகு அவரது மகன் மகேந்திரவர்மன் முதலாம் ஆனார். அவரது வாழ்க்கையின் தொடக்கத்தில், மகேந்திரவர்மன் முதலாம் சமண மதத்தைப் பின்பற்றியவர், பின்னர், சைவ சமயத் திருநாவுக்கரசரின் தாக்கத்தால் சைவ மதத்தைத் தழுவினார். இதை பெரியபுராணம் சான்றாகக் கூறுகிறது.

திருச்சி ராக்ஃபோர்ட் கோவில் கல்வெட்டுகள் இதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. மகேந்திரவர்மனின் மத்தவிலாசப் பிரகாசம் என்னும் நூலில் இருந்து பெளத்தம், கபாலிகள், பாசுபதம் போன்ற சமயங்கள் அவனது ஆட்சிக் காலத்தில் பின்பற்றப்பட்டதாக அறியப்படுகிறது. திருப்பாதிரிப்புலியூரில் உள்ள சமண பள்ளியை (ஜெயின் பள்ளி) அழித்து, சமணர்களை (ஜெனர்களை) தனது நாட்டிலிருந்து வெளியேற்றினார்.

மகேந்திரவர்மன் சைவ சமயத்தை (சிவா வழிபாட்டாளர்கள்) திருத்தினார். பாறைகளால் செதுக்கப்பட்ட குகைக் கோயில்களின் புதுமையை அறிமுகப்படுத்தினார். அவர் பல்வேறு வடிவங்களில் கலைகளில் தேர்ச்சி பெற்றவர். அவர் தனது நாட்டை அழகுபடுத்தினார் மற்றும் தமிழர்களின் கலாச்சாரத்தை வளர்த்தார். போர்கள்

முதலாம் மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் பல்லவ-சௌக்கிய மோதல் தொடங்கியது. சாளுக்கிய மன்னன் இரண்டாம் புலகேசின் பல்லவர்களுக்கு எதிராக அணிவகுத்து மகேந்திரவர்மனை தோற்கடித்தார், பின்னர், மகேந்திரவர்மா I தனது எதிரியைத் துரத்திச் சென்று சாளுக்கியப் படையை புல்லூரில் தோற்கடித்தார். அவர் மேற்கு கங்கை ஆட்சியாளர் துர்வினிதாவையும் தோற்கடித்தார். புலகேசி II பல்லவ மன்னனைத் தாக்கி, வேங்கியைக் கைப்பற்றி, ஏற்கனவே என்சிக்கை (அசலபுரம்) தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்து வந்த தனது சகோதரன் விஷ்ணுவர்தனை வெங்கியின் அரசனாக்கினான் என்று ஐஹோலேயின் கல்வெட்டு கூறுகிறது. இரண்டாம் புலகேசியின் படைகள் வடக்கிலிருந்து காஞ்சியின் மீது படையெடுத்தபோது, மன்னன் எதிரிகளை எதிர்கொள்ளாமல், கோழையைப் போல காஞ்சி கோட்டைக்குள் ஒளிந்து கொண்டான் என்று இதே கல்வெட்டு கூறுகிறது. ஆனால் மகேந்திரன் புள்ளூரில் எதிரிகளை அழித்ததாக பல்லவர்களின் கசாக்டி தகடு கூறுகிறது.

ராஜாக்கள் தங்கள் தோல்விகளை மறைத்து, வெற்றிகளை மட்டும் பதிவு செய்து சிறப்பித்துக் கொள்வது வழக்கம். கங்க மன்னனான துர்விநேதன் தனது கல்வெட்டுகளில் புல்லூர் போரைக் குறிப்பிடுகிறார். துர்விநேதன் இரண்டாம் புலகேசியுடன் சேர்ந்து

மகேந்திரவர்மனை எதிர்த்துப் போரிட்டான் என்பது புரிகிறது. மகேந்திரன் தனது வடபகுதியை இழந்தாலும், மன்னனாகத் தொடர்ந்து ஆட்சி செய்தான். இவனது பேரரசு வடக்கே வேங்கட மலைகள் முதல் தெற்கே காவிரி வரை பரவியிருந்தது. அவருக்கு கீழ் பல நிலப்பிரபுக்கள் இருந்தனர்.

தலைப்புகள்

முதலாம் மகேந்திரவர்மனுக்கு 26 பட்டங்கள் இருந்தன. சத்ருமல்லன், காளகப்ரியன் என்ற பட்டங்கள் அவருடைய ராணுவ மேதைமையைக் காட்டுகின்றன. குணபார என்ற பட்டத்தில் இருந்தே அவரது பெருந்தன்மை தெரிந்தது. அவனிபஜனன், லலிதாங்குரான், புருஷோத்தமன், சத்தியசாந்தன், விசித்திர சித்திரம், நரேந்திரன், சேத்தகாரி, பொதரையன், மகாபிடுகு, நயபரன், விக்ரமன், மத்தவிலாசன், அனித்யராகன், சங்கீரநாசதி, அலுப்தகமன், நிரபேசன் போன்ற பிற பட்டங்கள் அவர்களில் சில.

கலை மற்றும் இலக்கியம்

முதலாம் மகேந்திரவர்மன் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலையில் அதிக ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். கோவில் கட்டிடக்கலையில் ஒரு புதிய நுட்பத்தை அறிமுகப்படுத்தினார். செங்கற்கள், மரம், சாந்து ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தாமல் பெரிய பாறைகளில் இருந்து கோயில்களை செதுக்கினார். இது தென்னிந்திய கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை துறையில் ஒரு புதுமையாக கருதப்படுகிறது. அதனால் விசித்ரச்சித்தன் என அழைக்கப்பட்டார். இந்தக் கோயில்கள் பாறைக் கோயில்கள் அல்லது குகைக் கோயில்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. தென்னிந்தியாவில் மண்டகப்பட்டு, மாமண்டூர், மகேந்திரவாடி, வல்லம், பல்லாவரம், திருக்கழுக்குன்றம் மற்றும் திருச்சி உள்ளிட்ட பல இடங்களில் அவரது பாறை வெட்டப்பட்ட கோயில்கள் காணப்படுகின்றன.

சித்தன்னவாசையில் பல்லவ ஓவியங்களைக் காணலாம். குடுமியான்மலையில் உள்ள இசைக் கல்வெட்டு மகேந்திரவர்மனின் இசைத் திறமையை வெளிப்படுத்துகிறது. பரிவதினி எனப்படும் வீணை வாசிப்பதில் வல்லவர். முதலாம் மகேந்திரவர்மன் சமஸ்கிருத மொழியிலும் சிறந்த அறிஞர். சமஸ்கிருதத்தில் மத்தவிலாச பிரஹாசனம் என்ற நையாண்டி நாடகத்தை எழுதினார். மண்டகப்பட்டில் உள்ள குகைக் கோயில் பாறைக் கட்டிடக்கலையில் முதன்முதலாக அமைந்தது. தென் ஆற்காட்டில் உள்ள மண்டகப்பட்டு கோவில் கல்வெட்டுகளில், மகேந்திரவர்மன், கல், மரம், உலோகம் மற்றும் சுண்ணாம்பு இல்லாமல் 'என்றென்றும் இல்லாத கடவுளுக்கு' என்றென்றும் கோவில் கட்டினார் என்று கூறுகிறது. மாமண்டூர்,

மகேந்திரவாடி, சிங்கவரம், நாமக்கல் ஆகிய இடங்களில் திருமாலுக்குப் பாறைகளில் குடைவரைக் கோயில்களை வடித்தார்.

சீயமங்கலம், பல்லவர்மா, வாவோம், தளவனூர், திருவதிகை, திருக்கழுகுன்றம், திருச்சிராப்பள்ளி ஆகிய இடங்களில் சிவபெருமானுக்கு குகைக் கோயில்களைக் கட்டினார். மண்டகப்பட்டில் இந்துக் கடவுள்களின் மும்மூர்த்திகளுக்கான குகைக் கோயிலும் அன்னவாசலில் சமணர்களுக்கான (ஜெயின்) கோயிலும். விஜயவாடா, மொகல்ராஜபுரம், உண்டவல்லி, பைரவகொண்டா, கீழ் மாவிலங்கை, மேலச்சேரி ஆகிய இடங்களில் உள்ள குடைவரைக் கோயில்கள் இவரது படைப்புகள் மட்டுமே.

மகேந்திரவர்மன் மாமல்லபுரத்தில் ஆதிவராகர் கோயிலைக் கட்டினார். கோயிலின் வடக்குப் பகுதியில், பல்லவ கிரந்தத்தில் "ஸ்ரீ சிம்மவிஷ்ணு போத்ததி ராஜன்" என்று பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. கல்வெட்டின் அடிப்பகுதியில் சிம்மவிஷ்ணுவின் உருவமும் அவரது இரு மனைவியர் உருவமும் காணப்படுகின்றன.

சற்று எதிரே, மகேந்திரவர்மன் மற்றும் அவனது மனைவிகளின் உருவம் காணப்பட்டு, "ஸ்ரீ மகேந்திர போத்தி ராஜன்" என்ற பெயரும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. மாமல்லபுரத்தில் பல குகைக் கோயில்களை எழுப்பி, தர்மராஜா மண்டபம், கொடிகால் மண்டபம் ஆகியவற்றை எழுப்பிய மகேந்திரவர்மன், பல கோயில்களைக் கட்டியதால், "சேதகாரி" அதாவது கோயில்களைக் கட்டியவர் என்ற பட்டம் பெற்றார். மகேந்திரவாடி போன்ற இடங்களை தன் பெயரில் உருவாக்கினார். மகேந்திரவாடி, மாமதூர், தளவனூர் ஆகிய இடங்களில் ஏரிகளை உருவாக்கி விவசாயத்தை மேம்படுத்தினார். மகேந்திரவர்மன் ஓவியம் மற்றும் சிற்பக்கலையில் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். சித்திரகார புலி என்ற தலைப்பில் இருந்தே அவருடைய ஓவியத் திறமையை நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும். சித்தன்ன வாசல் குகைக் கோயிலின் ஓவியம் அவர் காலத்தைச் சேர்ந்தது.

தாளம் என்ற இசைக்கருவியையும், சங்கீரான சதி என்ற ராகத்தையும் கண்டுபிடித்தார். குடுமியான்மலைக் கல்வெட்டு அவர் காலத்து இசையை விளக்கியது. மகேந்திரவர்மன் சமஸ்கிருத மத்தவிலாச பிரகாசத்தில் ஒரு நையாண்டி மற்றும் நாடகம் பாகவத ஜுகியம் எழுதினார். இசை, நாட்டியம், சிற்பம், ஓவியம், நாடகம் போன்றவற்றில் சிறந்து விளங்கியதால் விசித்திர சித்தன் எனப் போற்றப்பட்டார்.

நரசிம்மவர்மன் I (கி.பி. 630 -668)

முதலாம் நரசிம்மவர்மன் முதலாம் மகேந்திரவர்மனின் மகனும் வாரிசும் ஆவார். அவர் எல்லா வகையிலும் தனது தந்தையை மிஞ்சியிருந்தார். அவரது இராணுவ சாதனைகள் மற்றும் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலைக்கு அவரது பங்களிப்பு பாராட்டத்தக்கது.

முதலாம் நரசிம்மவர்மன் போர்கள்

சேர, சோழ, பாண்டிய மற்றும் களப்பிரர்களை அடிக்கடி தோற்கடித்ததாக கூரத்தின் செப்புத் தகடு கூறுகிறது. அவர் பல போர்களைச் செய்து, பரியாளம், மணிமங்கலம், சூரமரம் போர்களில் இருந்து தப்பி ஓடிய புலிகேசியின் முதுகில் “வெற்றி” என்ற வார்த்தையை எழுதினார்.

வாதாபி கொண்டான்

இந்த காலக்கட்டத்தில் பைலவ-சாளுக்கிய மோதல் தொடர்ந்தது நரசிம்மவர்மன் I சாளுக்கிய ஆட்சியாளர் இரண்டாம் புலகேசியை மணிமங்கலத்தில் தோற்கடித்தார். பிறகு, சாளுக்கிய அரசை நோக்கிப் படையுடன் புறப்பட்டார். பல்லவப் படையின் தளபதியாக இருந்தவர் பரஞ்சோதி. இரண்டாம் புலகேசின் போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டான். சாளுக்கியர்களின் தலைநகரான வாதாபி தீயிட்டு அழிக்கப்பட்டது. இந்த வெற்றிக்குப் பிறகு, முதலாம் நரசிம்மவர்மன் வாதாபி கொண்டான் என்று பட்டம் பெற்றார்.

உதயேந்திரம் மற்றும் வேலூர் பாளையத்தின் செப்புத் தகடுகள் கி.பி. 642 இல் அவர் பாதாமியை வென்றதைக் கூறுகின்றன. திருக்கழுக்குன்றம் கல்வெட்டு அவரை பாதாமியைக் கைப்பற்றியதாகக் கொண்டாடுகிறது. நரசிம்மனின் படைத் தலைவனான பரஞ்சோதி பாதாமியைக் கைப்பற்றி அழித்ததாகப் பெரியபுராணம் கூறுகிறது.

இலங்கைக்கான பயணங்கள்

முதலாம் நரசிம்மவர்மன் இலங்கைக்கு இரண்டு படையெடுப்புகளை அனுப்பியிருந்தான் மற்றும் அவனது நண்பன் மானவர்மனுக்கு அவனது ராஜ்ஜியத்தைத் திரும்பப் பெற உதவினான். இலங்கையின் மகாவம்சம், இலங்கையின் இளவரசரான மானவர்மனை அவனது எதிரியான அட்டத்தத்தனால் விரட்டியடிக்கப்பட்டதாகவும், மானவர்மன் நரசிம்மவர்மனின் கீழ் தஞ்சமடைந்து பாதாமி போரில் அவருக்கு உதவியதாகவும் கூறுகிறது. நரசிம்மவர்மன் தனது படைகளை இலங்கைக்கு அனுப்பி இரண்டாவது முறையாக அட்டத்தனை வென்று மானவர்மனுக்கு முடிசூடினார். காசாகுடியின் செப்புத் தகடு, நரசிம்மனின் இலங்கை வெற்றியை இலங்கையில் ராமரின் வெற்றியுடன் ஒப்பிடுகிறது.

இரண்டாம் புலிகேசியின் மகன் விக்ரமாதித்தன் தனது கர்னூல் செப்புத்தகட்டில் தனது மர எதிரிகளான நரசிம்மன், நெருங்கிய உறவினரும் வட பல்லவண்டவு மன்னன் மானவர்மன் மற்றும் ஹிரண்யவர்மன் ஆகியோரால் தோற்கடிக்கப்பட்டதாகக் கூறுகிறார். பாதாமியை வென்று நரசிம்மனால் பாதாமி கணபதி சிலை கொண்டுவரப்பட்டது. பாதாமியில் உள்ள மல்லிகார்ஜுன தேவர் கோயிலின் பின்புற சுவரில் நரசிம்மனின் வெற்றிக் கல்வெட்டு பாழடைந்த நிலையில் உள்ளது.

பாண்டிய மன்னன் நெடுமாறன், பல்லவ மன்னனான நரசிம்மவர்மனை சங்கரமங்கை என்ற இடத்தில் தோற்கடித்ததாக சின்னமனார் செப்புத்தகட்டு கூறுகிறது. ஆனால் கூரம் தகடுகள் மன்னன் நரசிம்மன் பாண்டிய மன்னனை வென்றதாகக் கூறுகின்றன. பல்லவப் படைகள் பாதாமியின் மீது படையெடுத்தபோது, பாண்டிய மன்னன் பல்லவ மன்னனின் எல்லைப் படைகளை சங்கரமங்கையில் தோற்கடித்திருக்கலாம். ஆனால் நரசிம்மன் தனது படைத் தலைவனான பரஞ்சோதியை பாதாமிக்கு அனுப்பினான், அவன் பெரும் படையுடன் பாண்டிய மன்னன் நெடுமாறனையும் அவனது கூட்டாளிகளையும் வென்றிருக்க வேண்டும்.

இரண்டாம் புலிகேசியின் மகன்களான ஆதித்தவர்மனுக்கும் விக்ரமாதித்தனுக்கும் இடையே அதிகாரத்திற்கான போர் நடந்தது, பிந்தையவர் தனது தாய்வழி தாத்தா கங்கையின் அரசனான துரிவிநேதனின் உதவியை நாடினார். ஆதித்தவர்மன் தனது படையை அனுப்பிய நரசிம்மவர்மனின் உதவியை நாடியதாகவும், அந்த படையை துர்வினேதா தோற்கடித்ததாகவும் தெரிகிறது. காஞ்சியின் ராவணன் என்று அஞ்சப்பட்ட காஞ்சியின் குடுவெட்டியை துர்விநேதன் தோற்கடித்து, தன் மகள் மூலம் தன் பேரன் ஜெயசிம்மவர்மனை சாளுக்கிய நாட்டின் அரசனாக முடிசூட்டிக் கொண்டான் என்று நகரி கல்வெட்டு கூறுகிறது.

நரசிம்மவர்மனின் படைத் தலைவனான பரஞ்சோதி, போரைக் கைவிட்டு, சைவ துறவியாக மாறி, சிறுத்தொண்டர் என்று அழைக்கப்பட்டதாக பெரியபுராணம் கூறுகிறது. சிறுத்தொண்டர் பரமேஸ்வரவர்மனின் சமகாலத்தவர் என்று நீலகண்ட சாஸ்திரியும் டி.வி.மகாலிங்கமும் கூறினாலும் இந்தக் கருத்து ஏற்கத்தக்கதல்ல.

ஹியூன் சாங்கின் வருகை

முதலாம் நரசிம்மவர்மன் காலத்தில், சீனப் பயணியான ஹியூன் சாங், கி.பி. 640-ல் பல்லவத் தலைநகர் காஞ்சிக்கு விஜயம் செய்தபோது, அங்கு சில காலம் தங்கி பௌத்த கடிகையில் பயின்றார். காஞ்சியின் மகத்துவம் குறித்து தனது பயணக் கட்டுரையில்

விரிவாகத் தெரிவித்திருந்தார். காஞ்சி நகரம் கடல் நோக்கி 20 மைல் தொலைவில் பரவியிருந்தது என்று ஹியுயன் சாங் தனது சியுகி காஞ்சி என்ற நூலில் பாராட்டியுள்ளார். பல கப்பல்கள் இலங்கைக்கு பயணித்ததாகவும் அவர் குறிப்பிட்டார்.

அப்பரும் சம்பந்தரும் பல்லவநாட்டின் பஞ்சத்தைக் குறிப்பிடுகின்றனர். ஹுவான்-சுவாங்கின் கூற்றுப்படி, நரசிம்மன் சகிப்புத்தன்மையுடனும் அனைத்துப் பகுதிகளுடனும் சமமாக இருந்தார். காஞ்சிபுரத்தில் பௌத்த மற்றும் சமணர் (ஜைன) மடங்கள் இரண்டும் இருந்ததாகவும் ஆனால் பாண்டியநாட்டில் பௌத்தம் சீர்குலைந்ததாகவும் அதன் வீழ்ச்சியடைந்து வருவதாகவும் அவர் மேலும் கூறினார். நரசிம்மவர்மன் சிவபெருமானுக்கும் திருமாலுக்கும் குகைக்கோயில்களை வடித்தார். முதலாம் நரசிம்மவர்மன் மாமல்லன், ஸ்ரீபரன், ஸ்ரீமோகன், ஸ்ரீநிதி, வாத்திய வித்யாதரன் எனப் பல பட்டங்களைப் பெற்றிருந்தார்.

கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை

முதலாம் நரசிம்மவர்மன் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலைத் துறையில் தனது தந்தையின் பணிகளைத் தொடர்ந்து மேம்படுத்தி வந்தார். மாமல்லபுரத்தில் உள்ள அவரது ஒற்றைக்கல் கோயில்கள், பாறையில் வெட்டப்பட்ட மண்டபங்கள் மற்றும் உருவப்பட சிற்பங்கள் பல்லவ கலை மற்றும் கட்டிடக்கலையின் பெருமையை பறைசாற்றுகின்றன.

நரசிம்மவர்மன், தன் தந்தை மகேந்திரவர்மனைப் போலவே குகைக் கோயில்களைச் செதுக்கினான். அவர் கட்டிய கோவில்கள் தந்தையின் கோவில்களை விட அழகானவை. குடுமியாமலையில் உள்ள குடைவரைக் கோயிலும், புதுக்கோட்டை அருகே திருமயத்தில் உள்ள பெருமாள் கோயிலும் இவரால் செதுக்கப்பட்டவை.

நரசிம்மனுக்கு மாமல்லன் என்ற பட்டம் இருந்தது. கடல்மல்லை அழகுபடுத்தியதால் மாமல்லபுரம் என்று பெயர் பெற்றது. மாமல்லபுரத்தில் மகிஷாசுர மண்டபமும், மும்மூர்த்திகளுக்கான மண்டபமும் இவரால் கட்டப்பட்டது. தனித்தனி பாறைகளில் அவர் செதுக்கிய கோவில்கள் பின்னர் பாண்டவர்களின் கார்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன. பாறைகளில் புராணக் கதைகளை வடித்தார். கண்ணன் கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாகப் பிடித்த கதையும், கங்கை அர்ஜுனன் தவம் செய்யும் காட்சியும் சிற்பங்களில் சிறப்பானவை.

நரசிம்மவர்மனின் கோட்டைகளில் லால்குடிக்கு அருகில் உள்ள பல்லாவரம் மற்றும் காஞ்சியில் உள்ள கோட்டைகள் சிறந்தவை. மாமல்லன், ஸ்ரீபரன், ஸ்ரீமோகன், ஸ்ரீநிதி, ரணஜெயன், அதியந்தகாமன்,

அமேயமாயன், பாதாமியை வென்றவன் (பாதாமி கோடன்) போன்ற பட்டங்கள் அவருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டாம் புலிகேசி, விக்ரமதித்தன், துர்விநேதன், கங்கை மன்னன் மற்றும் நெடுமாறன் ஆகியோர் அவரது சமகாலத்தவர்கள்.

நரசிம்மன் சுமார் 40 ஆண்டுகள் வெற்றிகரமாகவும் திறமையாகவும் ஆட்சி செய்தார். அவர் சைவ சமயத்தைப் பின்பற்றினாலும், மற்ற மதங்களையும் பொறுத்துக் கொண்டதால், அவர் தனது தந்தையின் சேவைகளைத் தொடர்ந்தார்.

மகேந்திரவர்மன் II அல்லது மகேந்திர வர்மா II தென்னிந்தியாவை 668-669 CE வரை ஆண்ட பல்லவ வம்சத்தின் அரசர் ஆவார். அவர் 630-668 CE வரை தென்னிந்தியாவை ஆண்ட நரசிம்மவர்மா I இன் மகன். அவருக்குப் பின் அவரது மகன் முதலாம் பரமேஸ்வரவர்மன் ஆட்சிக்கு வந்தார்.

முதலாம் பரமேஸ்வரவர்மன் 7 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், கிபி 670-695 இல் தென்னிந்தியாவில் ஆண்ட பல்லவப் பேரரசர் ஆவார். கிபி 670 இல் அவரது தந்தை மகேந்திரவர்மன் II இறந்த பிறகு அவர் அரியணை ஏறினார். அவரது தாத்தா I நரசிம்மவர்மன் ஏற்கனவே பல்லவப் பேரரசை துணைக்கண்டத்தில் மிகவும் சக்திவாய்ந்த படையாக மாற்றியிருந்தார் மற்றும் வாதாபியில் சாளுக்கிய தலைநகரை அழித்தார். பரமேஸ்வரவர்மன் ஒரு திறமையான மற்றும் திறமையான ஆட்சியாளர், அவரது இராணுவ சுரண்டல்கள், கவிதைகள் மீதான அவரது காதல் மற்றும் சிவ பக்தி ஆகியவற்றிற்காக அறியப்பட்டவர், அவர் பல கோவில்களை எழுப்பினார்.

இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் (ராஜசிம்ஹா)

பல்லவ வம்சத்தின் மிகவும் நேசத்துக்குரிய மன்னர்களில் ஒருவரான இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன், இராஜசிம்ம பல்லவன் என்று அன்புடன் அழைக்கப்படுகிறார், ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, அவரது மேலாதிக்கம் மற்றும் நிர்வாகத்திற்காக நினைவுகூரப்படுகிறார். அவரது ஆட்சி அதன் மக்களுக்கு மிகவும் அமைதியான மற்றும் பாதுகாப்பான காலங்களில் ஒன்றாக அறியப்படுகிறது. இராஜசிம்மர் தனது முன்னோர்களால் அவருக்கு வழங்கப்பட்ட ஒரு பரந்த அரசை தனது தலைநகரான காஞ்சியில் இருந்து ஆட்சி செய்தார். அவர் ஒரு சில போர்களை நடத்தியிருந்தாலும், இவை முன்னும் பின்னும் லீக்கில் இல்லை, மேலும் அவரது காலங்கள் அவற்றின் அமைதி மற்றும் செழிப்புக்காக அறியப்படுகின்றன.

அவர் ஆயிரம் தீவுகளை ஆண்டதாகவும், இது லட்சத்தீவாக இருக்கலாம் என்றும் அவரது கல்வெட்டு ஒன்று குறிப்பிடுகிறது. சில அறிஞர்களின் கூற்றுப்படி, அந்த நேரத்தில் அரேபியர்களுடன் போரிட்ட சீனப் பேரரசருக்கு ராஜசிம்மர் சில இராணுவ உதவிகளை வழங்கினார். அவரது பெரியப்பா, நரசிம்மவர்மன் I (மாமல்ல) நினைவாக பெயரிடப்பட்ட அவர், கோவில் கட்டிடக்கலை மீது தனது மூதாதையரின் ஆர்வத்தை பகிர்ந்து கொண்டார். கட்டிடக் கோயில்களை கல்லால் கட்டும் கருத்தை அவர் தொடங்கினார். அவற்றில் ஒன்று மாமல்லபுரத்தில் உள்ள புகழ்பெற்ற கடற்கரைக் கோயிலும், மற்றொரு பனமலையில் (விழுப்புரம் அருகே) உள்ள தாளகிரீஸ்வர கோயிலும் ஆகும். ஆனால் மணற்கற்களால் கட்டப்பட்ட காஞ்சிபுரத்தில் உள்ள கைலாச நாதர் கோயில் மிகப் பிரமாண்டமானது.

காஞ்சியில் உள்ள ராஜசிம்ம பல்லவரின் அரசவை பல அறிஞர்களுக்கு அடைக்கலம் அளித்தது மற்றும் ராஜசிம்மரின் சபையில் அவர் கௌரவிக்கப்பட்ட புகழ்பெற்ற சமஸ்கிருத அறிஞரான டாண்டினின் படைப்புகளிலிருந்து நன்கு அறியப்பட்டவர்.

பல்லவர் ஆட்சியின் முடிவு

பின்னர், பல்லவர்களின் பீமவர்மன் வரிசை காஞ்சியை ஆண்டது. அவர்களில் முக்கியமானவர்கள் நந்திவர்மன், தெளதிவர்மன், நிருபதுங்கன், அபராஜிதன். பிற்காலச் சோழர்களின் எழுச்சிக்குப் பிறகு பல்லவ இராச்சியம் அதன் முக்கியத்துவத்தை இழந்தது. கி.பி.895ல் நடந்த வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க திருப்புறம்பியம் போரில், பல்லவ மன்னர்களில் கடைசிவரான அபராஜிதா வெற்றிபெற்றார். ஆனால், விரைவில் சோழ இளவரசன் ஆதித்தியன் அவனைக் கொன்றான். அது பல்லவர் ஆட்சியின் முடிவு. தொண்டை மண்டலம் பகுதியை சோழர்கள் இணைத்துக் கொண்டனர்.

திருப்புறம்பியம் போர்

திருப்புறம்பியம் போர் பாண்டியர்களுக்கும் பல்லவர்களுக்கும் (அதன் ஆதரவாளர்கள் உட்பட) இடையே நடந்தது. தென்னிந்திய வரலாற்றின் போக்கை மாற்றிய மிக முக்கியமான போர்களில் இதுவும் ஒன்று. இந்த போர் கிபி 879-885 க்கு இடையில் நடந்திருக்க வேண்டும். ராஜா விஜயாலய சோழன் காலத்தில் போர் நடந்தது. இன்றைய கும்பகோணத்திற்கு அருகில் பல்லவர்களின் கூட்டமைப்பு, (மேற்கத்திய கங்க வம்சம், இடைக்கால சோழர்கள், பல்லவ மன்னர் அபராஜித்) மற்றும் பாண்டிய ராஜா வரகுண பாண்டியன் (இரண்டாம் வரகுணவர்மன்) ஆகியோருக்கு இடையே போர் முக்கியமாக இருந்தது.

சண்டைக்கான காரணங்கள்:

போரின் போது பாண்டியர்களும் பல்லவர்களும் தெற்கிலும் வடக்கிலும் உயர்ந்ததால் சோழர்கள் மிகக் குறைந்த அதிகாரத்துடன் விளிம்புநிலை ஆட்சியாளர்களாக இருந்தனர். சோழ மண்டலத்தை ஆண்ட விஜயாலய சோழன் இடைக்காலத்தில் சோழ வம்சம் மீண்டும் நிறுவப்பட முக்கிய காரணமாக இருந்தான். பல்லவர்களுக்கும் பாண்டியர்களுக்கும் இடையே நடந்த போரின் போது கிடைத்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு விஜயாலய சோழன் தலைமறைவாகி தஞ்சையை முத்தரையர்களிடம் இருந்து கைப்பற்றினான். விஜயாலய தஞ்சையைக் கைப்பற்றிய பிறகு, பாண்டிய மன்னன் இரண்டாம் வரகுணவர்மா பல்லவ நந்திவர்மா III உடன் நெருங்கிய கூட்டாளியானான். நந்திவர்மா விஜயாலயத்தின் செல்வாக்கை அகற்ற விரும்பினார், மேலும் அவர் இரண்டாம் வரகுணவர்மாவை உதவிக்கு அழைத்தார். விஜயாலய சோழன் முதுமை அடைந்தவுடன் தனது மகன் முதலாம் ஆதித்த சோழனை புதிய அரசனாக முடிசூடினான். முதலாம் ஆதித்த சோழன் காலத்தில் திருப்புறம்பியம் போர் நடந்தது.

பல்லவ மன்னன் மூன்றாம் நந்திவர்மன் கி.பி 869 இல் இறந்த பிறகு, அவரது மூத்த மகன் நிருபதுங்க மற்றும் மற்றொரு மகன் அபராஜித்துக்கு இடையே கருத்து வேறுபாடுகள் எழுந்தன. இருவரும் அதிகாரத்திற்காக போராட ஆரம்பித்தனர். நிருபதுங்காவை பாண்டியர்கள் ஆதரித்தனர். இருவரிடையே ஏற்பட்ட மோதலால் கிடைத்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட பாண்டிய மன்னன் வரகுண பாண்டியன், பல்லவ மன்னன் அபராஜித்தை அடிபணிய வைக்க முயன்றான். கங்க மன்னன் பிருத்விபதியும் முதலாம் ஆதித்ய சோழனும் அபராஜித்துடன் கூட்டு சேர்ந்த போது. திருப்புறம்பியம் என்ற இடத்தில் இறுதிப்போர் நடந்தது.

போரின் போக்கு:

பல்லவ சாம்ராஜ்யம், மேற்கு கங்கை சாம்ராஜ்யம் மற்றும் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் படைகள் இன்றைய தமிழ்நாட்டின் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் உள்ள ஸ்ரீ புறம்பியத்தில் அல்லது திருப்பரம்பியத்தில் பாண்டிய இராணுவத்தை சந்தித்தன. அபராஜித்தின் கீழ் பல்லவப் படை போரின் முதல் மூன்று நாட்களில் பெரும் இழப்பைச் சந்தித்ததாகக் கூறப்பட்டது. ஆனால் வயதான மூத்த மன்னன் விஜயாலய தனது முதுமையிலும் நடக்க முடியாமல் போர்க்களத்தை அடைந்து பாண்டியர்களுடன் போரிட்டான். இது பல்லவ கூட்டாளிகளுக்கு உத்வேகம் அளித்தது, மேலும் அவர்கள் மேலும் தைரியத்துடன் போரிடத் தொடங்கினர், இதன் விளைவாக பல்லவ

கூட்டாளிகள் போரில் வெற்றி பெற்றனர். பிருத்விபதி II இன் உத்யேந்திரம் தகடுகளின்படி, பிருத்விபதி I ஒரு துணிச்சலான சண்டைக்குப் பிறகு கொல்லப்பட்டார். திருப்புறம்பியத்தில் முதலாம் பிருத்விபதியின் நினைவாக பள்ளிப்படை கோயில் கட்டப்பட்டது. வரகுண பாண்டியருடன் நடந்த போரில் பாண்டியர்கள் தோற்றனர்.

போரின் முடிவுகள்:

போரில் பல்லவர்கள் வென்றாலும், வெற்றியின் அதிகபட்ச பலன் சோழ மன்னனுக்குத்தான் கிடைத்தது. பல்லவர்கள் தஞ்சையைச் சுற்றியுள்ள பல பகுதிகளை முத்தரையர் முதல் சோழ மன்னன் வரை பாராட்டின் அடையாளமாக வழங்கினர், இது தங்களை ஒரு சக்திவாய்ந்த வம்சமாக மீண்டும் நிலைநிறுத்த வழிவகுத்தது.

தென்னிந்தியாவின் வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையாகக் கருதப்படும் இந்தப் போர், பல்லவ மற்றும் பாண்டிய பேரரசுகளின் வீழ்ச்சியைத் துரிதப்படுத்தியது மற்றும் வரலாற்றில் சோழர்களின் அதிகாரத்தின் மறு எழுச்சியைத் தூண்டியது.

போரின் விளைவாக பாண்டியர்கள் முற்றிலும் அழிக்கப்பட்டனர் மற்றும் இரண்டு நூற்றாண்டுகள் தோல்வியிலிருந்து மீளவில்லை. பல்லவர்கள், வெற்றி பெற்ற போதிலும், தங்கள் சுதந்திரத்தை அறிவித்த சோழ நிலப்பிரபுக்களுக்கு பெரும் சலுகைகளை வழங்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. விஜயாலயனின் மகன் முதலாம் ஆதித்த சோழனின் ஆட்சியின் போது பல்லவ இராச்சியம் இறுதியில் சோழர்களால் இணைக்கப்பட்டது.

பல்லவ நிர்வாகம்

பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தில் ஒரு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட நிர்வாகம் இருந்தது. பல்லவ நிர்வாகத்தின் பல்வேறு அம்சங்களை அறிய இலக்கியங்கள் மற்றும் கல்வெட்டுகள் மூலம் பல தகவல்களைப் பெறுகிறோம். பல்லவ மன்னர்கள் தமிழ் நாட்டில் பல நிர்வாக நிறுவனங்களை அறிமுகப்படுத்தினர். பெரும்பாலும், அவர்கள் மெளரிய நிர்வாக முறையை ஏற்றுக்கொண்டனர் மற்றும் அதை மாற்றியமைத்தனர். பொதுவாக பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தில் அவர்களின் திறமையான நிர்வாக முறையால் அமைதியும் ஒழுங்கும் நிலவியது என்று கூறலாம்.

நிர்வாக பிரிவுகள்

பல்லவர்கள் பரந்த சாம்ராஜ்யத்தைக் கொண்டிருந்தனர். இது வடக்கே நெல்லூர் மாவட்டம் வரையிலும், தெற்கே தென்பெண்ணாறு வரையிலும் பரவியிருந்தது. மேற்கில், மேற்குத் தொடர்ச்சி மலை வரையிலும், கிழக்கில் வங்காள விரிகுடா வரையிலும் பரவியிருந்தது. இவ்வளவு பரந்த சாம்ராஜ்யத்தின் மீது நிர்வாகக் கட்டுப்பாட்டைக்

கொண்டிருப்பது மிகவும் கடினமாக இருந்தது. எனவே, பல்லவர்கள் பேரரசை பல நிர்வாக அலகுகளாகப் பிரித்திருந்தனர். அவை மண்டலம், கோட்டம், நாடு, ஊர் என்று அழைக்கப்பட்டன. இந்த நிர்வாகப் பிரிவுகளை நவீன நிர்வாக அலகுகளான மாகாணம், மாவட்டம், தாலுக்கா மற்றும் கிராமத்துடன் ஒப்பிடலாம்.

மண்டலம்

பல்லவப் பேரரசின் மிகப்பெரிய அலகு மண்டலம் அல்லது ராஷ்டிரம் ஆகும். இது கிட்டத்தட்ட ஒரு தன்னாட்சி அலகாகவே இருந்தது. பல்லவ மன்னர் ஒரு இளவரசர் அல்லது யுவராஜாவை ஒரு மண்டலத்தின் ஆளுநராக நியமித்திருந்தார். மாகாணங்களின் மீது நேரடி மத்திய கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருப்பதற்காக இது செய்யப்பட்டது.

கோட்டம்

ஒவ்வொரு மண்டலமும் பல கோட்டங்களாக அல்லது விசயங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. கோட்டங்களின் எண்ணிக்கை மண்டலத்தின் அளவைப் பொறுத்து மாறுபடும். உதாரணமாக, தொண்டை மண்டலம் இருபத்து நான்கு கோட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு கோட்டத்தையும் நிர்வகிக்க அரசனால் அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டனர்.

நாடு

அடுத்த நிர்வாக அலகு நாடு என்று அழைக்கப்பட்டது. ஊர் அல்லது கிராமத்தை விட பெரியதாக இருந்தது. ஒவ்வொரு நாட்டிலும் பல கிராமங்கள் இருந்தன. நாட்டு நிர்வாகப் பொறுப்பில் நாட்டார் என்ற ஒரு சபை இருந்தது.

ஊர்

ஊர் அல்லது கிராமம் பல்லவ நிர்வாகத்தின் மிகச்சிறிய அலகு ஆகும். இது சபாக்கள் எனப்படும் கிராமக் குழுக்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்தது, கிராமத்தின் அன்றாட நிர்வாகத்தைக் கவனிப்பதில் கிராம சபை கிட்டத்தட்ட தன்னாட்சியாக இருந்தது.

பல்லவத்தில் மத்திய அரசு

முடியாட்சி

பல்லவர்கள் மன்னராட்சி முறையைப் பின்பற்றி வந்தனர். அரசன் அரசு தலைவனாக இருந்தான். பரம்பரை பரம்பரையாக அரியணை ஏறுவது நடைமுறையில் இருந்தது. பொதுவாக, மூத்த மகன் அடுத்த ஆட்சியாளராக இருப்பார். பாலிவ மன்னர்கள் தங்களை கடவுளின் பிரதிநிதிகளாகக் கருதினர். மகாராஜா, மகாராஜாதி ராஜா, தர்ம ராஜாதிராஜா எனப் பல பட்டங்களைப் பெற்றிருந்தார்கள். இந்தப் பட்டங்கள் பல்லவ மன்னர்களின் பேரரசு அதிகாரத்தைக்

குறிக்கின்றன. பல்லவ மன்னர்களும் ஒரு தெய்வீக தோற்றம் என்று கூறினர்.

மந்திரி சபை

பல்லவ ராஜ்ஜியத்தில் திறமையான மந்திரி சபை இருந்தது. அமைச்சர்கள் அமத்யாக்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். அவர்களுக்கு உத்தமசீலன், பிரம்மராஜன், பேரராயன் போன்ற பட்டங்கள் வழங்கப்பட்டன. மன்னரின் கட்டளையை அமைச்சர் நிறைவேற்றினார். நிர்வாகத்தின் அனைத்து விஷயங்களிலும் அரசருக்குத் தங்கள் ஒத்துழைப்பையும் சேவையையும் செய்திருந்தனர். மந்திரி சபையைத் தவிர, பல்லவ நிர்வாகத்தின் ஒவ்வொரு துறையையும் கவனிக்க பல அதிகாரிகள் இருந்தனர்.

நீதித்துறை

பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தில் மூன்று வகையான நீதிமன்றங்கள் இருந்தன. மிக உயர்ந்த நீதித்துறை அமைப்பு தர்மசேனா என்று அழைக்கப்பட்டது. அதன் தலைவராக அரசர் செயல்பட்டார். ஊர்களில் உள்ள நீதிமன்றங்கள் ஆதிகர்ணங்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன. கிராம நீதிமன்றங்கள் கர்ணங்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன. கிராமங்களில் உள்ள சிவில் தகராறுகளைத் தீர்ப்பதில் கிராம சபைகளும் நீதிமன்றங்களாகச் செயல்பட்டன. தண்டனைகள் கொடுமானவை மற்றும் கடுமையானவை அல்ல. தண்டனையுடன் அபராதமும் விதிக்கப்பட்டது.

இராணுவம்

பல்லவர்கள் வலிமையான மற்றும் பெரிய படையை வைத்திருந்தனர். இராணுவத்தில் நான்கு பிரிவுகள் இருந்தன. அவை காலாட்படை, குதிரைப்படை, யானைகள் மற்றும் தேர்கள். போர்களில் குதிரைப்படை முக்கிய பங்கு வகித்தது. பல்லவர்களுக்கும் கடற்படை இருந்தது. முதலாம் நரசிம்மவர்மன் இலங்கைக்கு இரண்டு கடற்படைப் பயணங்களை அனுப்பியிருந்ததை நாம் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளோம்.

வருவாய்

நில வரியே அரசுக்கு முக்கிய வருமானமாக இருந்தது. மற்ற வரிகளும் இருந்தன. பல்லவர்களின் செப்பேடுகள் மற்றும் கல்வெட்டுகள் பதினெட்டு வகையான வரிகளைக் குறிப்பிடுகின்றன. வரிவிதிப்பு நோக்கங்களுக்காக ஏரிகள், குளங்கள், கிணறுகள், ஆறுகள் மற்றும் மரங்களின் எண்ணிக்கை கணக்கிடப்பட்டது. வரிகள் கானம், இறை, பாடம், பூச்சி எனப் பல்வேறு பெயர்களால் அறியப்பட்டன. எடுத்துக்காட்டாக, குசகானம் என்பது குயவர்கள்

மீதான வரியையும், தண் இறை என்பது நெசவாளர் மீதான வரியையும் குறிக்கிறது. எண்ணெய் அழுத்துபவர்கள், கள் துடைப்பவர்கள், துவைப்பவர்கள், பொற்கொல்லர்கள் மற்றும் கால்நடை வளர்ப்போர் மீதும் வரி விதிக்கப்பட்டது.

அரச சபை, பொதுப்பணி மற்றும் கோவில் மானியங்கள் ஆகியவை அரசின் முக்கிய செலவினங்களாகும். குமரன்பண்டாரம் என்ற அதிகாரி அரச மாளிகையை நிர்வகித்தார்.

உள்ளூர் நிர்வாகம்

உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் இருப்பு மற்றும் செயல்பாடுகள் பல்லவ நிர்வாகத்தின் முக்கிய அம்சமாகும். நாடு மற்றும் ஊர் எனப்படும் நிர்வாக அலகுகள் பற்றி ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அந்தந்த குழுக்கள் இந்தப் பிரிவுகளை நிர்வகித்து வந்தன. நாட்டுக் குழு நாட்டார் எனப்பட்டது. அரசரின் கட்டளைகளை நிறைவேற்றி, நாட்டு நிர்வாகத்தைக் கவனித்து வந்தனர்.

ஒவ்வொரு ஊரிலும் அல்லது கிராமத்திலும் உள்ள சபை அல்லது குழு கிராம நிர்வாகத்தின் பொறுப்பில் இருந்தது. ஊர் சபை உறுப்பினர்கள் பெருமக்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். ஒவ்வொரு சபையும் வாரியம் எனப்படும் தனித்தனி குழுக்களாக பிரிக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு வாரியமும் கோவில், பாசன குளங்கள் மற்றும் கிராம தோட்டங்களின் நிர்வாகத்தை கவனித்து வந்தனர். இதனால், பல்லவர் ஆட்சியில் கிராம நிர்வாகம் சிறப்பாக அமைக்கப்பட்டது. பிற்காலச் சோழர்கள் காலத்தில் கிராம நிர்வாகத்தின் எதிர்கால விரிவாக்கத்திற்கு பல்லவர்கள் அடித்தளம் அமைத்தனர் என்று கூறலாம்.

பல்லவர்களின் கீழ் இருந்த மதம்

சங்க காலத்துக்குப் பிந்தைய காலத்தில் பௌத்தமும் சமணமும் தமிழ் நாட்டில் பரவத் தொடங்கியதை ஆய்வு செய்துள்ளோம். களப்பிரர் ஆட்சியின் போது அவை பிரபலமடைந்தன. பல்லவர் ஆட்சி நிறுவப்பட்ட பிறகு சைவம் மற்றும் வைணவம் இரண்டுமே புத்துயிர் பெற்றன. பல்லவ மன்னர்கள் இவ்விரு மதங்களையும் ஆதரித்தனர். கோவில்கள் கட்டி அவர்களுக்கு நில மானியம் செய்திருந்தனர். எனவே இவ்விரு மதங்களும் பல்லவர் காலத்தில் செழித்து வளர்ந்தன. பக்தி இயக்கத்தின் பரவலானது அவர்களுக்கு மேலும் ஊக்கத்தை அளித்தது.

பக்தி இயக்கம்

ஆறாம் மற்றும் ஏழாம் நூற்றாண்டுகளில் தென்னிந்தியாவில் பரவிய பக்தி இயக்கம் மக்களின் சமூக மற்றும் கலாச்சார வாழ்வில் மிகப்பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. பக்தி என்ற சொல்லுக்கு கடவுள் பக்தி என்று பொருள். உண்மையான பக்தி வெறும் சடங்குகள்

மற்றும் சடங்குகளை விட மதிப்புமிக்கதாக கருதப்பட்டது. பல்லவர் காலத்தில் ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் பக்தி வழிபாட்டை மக்களிடையே போதித்தார்கள். பக்தி இயக்கத்தில் சாதி வேறுபாடு இல்லை. தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் கூட பக்தி துறவிகளாக மாறிவிட்டனர். உதாரணமாக, நந்தனார், காளத்தி நாயனார் திருப்பாணாழ்வார் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆனாலும், அவர்கள் புனிதர்களாகக் கருதப்பட்டு மதிக்கப்பட்டனர். எனவே, அனைத்து சாதிகளும் சமூகங்களும் பக்தி அல்லது கடவுள் பக்தியை சமமாகப் பின்பற்றின. பக்தி இயக்கத்திற்கு இரண்டு முக்கிய நோக்கங்கள் இருந்தன. அவர்கள் இருந்தனர்

1. பௌத்தம் மற்றும் ஜைன மதம் முன்வைக்கும் சவால்களை எதிர்கொள்ள மற்றும்

2. சைவத்தையும் வைணவத்தையும் பரப்புவது.

சைவம்

சிவபெருமானை பின்பற்றுபவர்கள் சைவர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். பல்லவர் காலத்தில் சைவ மகான்கள், நாயன்மார்கள் சைவ சமயத்தை போதித்துள்ளனர். அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்கள் இருந்தனர். அவர்களில் முக்கியமானவர்கள் திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர். முதல் மூவரும் இயற்றிய பாடல்கள் தேவாரம், மாணிக்கவாசகர் இயற்றிய திருவாசகம். அவரது பாடல்கள் பக்தி பாராயணத்திற்கு பிரபலமானது. காரைக்கால் அம்மையார் போன்ற பெண் துறவிகளும் இருந்தனர். சைவத்தின் மற்ற முக்கிய பிரிவுகள் காளமுகர்கள் மற்றும் பசுபதங்கள்.

வைஷ்ணவம்

விஷ்ணுவின் பக்தர்கள் வைஷ்ணவர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். பல்லவர் காலத்தில் ஆழ்வார்கள் வைணவத்தைப் போதித்தார்கள். பன்னிரண்டு ஆழ்வார்கள் இருந்தனர். பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் பொய்கை ஆழ்வார், பேய் ஆழ்வார், பூதத்தாழ்வார் மற்றும் திருமங்கை ஆழ்வார். முதல் மூவரும் நான்முகன் திருவந்தாதியை இயற்றியவர்கள். நம்மாழ்வார், பெரியாழ்வார் மற்றும் திருமங்கை ஆழ்வார் போன்ற பிற ஆழ்வார்களும் வைணவத்தின் வளர்ச்சிக்கு பங்களித்தனர். பன்னிரண்டு ஆழ்வார்களில் ஒரே பெண் ஆண்டாள். திருப்பாவை, நாச்சியார் திருமொழி ஆகிய நூல்களை இயற்றியவர். ஆழ்வார்களின் பாசுரங்கள் நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தத்தில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

பக்தி இயக்கம் பரவியதால் சைவமும் வைணவமும் மக்களிடையே பிரபலமடைந்தன. ஆழ்வர்களும் நாயன்மார்களும்

தமிழில் தங்கள் பாடல்களை இயற்றி தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு பங்களித்துள்ளனர்.

பல்லவர்களின் கீழ் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை

பல்லவர்களின் பெருமை இன்னும் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலைக்கு அவர்களின் பங்களிப்பில் உள்ளது. அவர்கள் தென்னிந்திய கலை மற்றும் கட்டிடக்கலையின் முன்னோடிகளாக இருந்தனர். தமிழ் நாட்டில் கல் கட்டிடக்கலையை அறிமுகப்படுத்தினார்கள். கோயில்கள் கட்டுவதற்கும் சிற்பங்களை செதுக்குவதற்கும் கிரானைட் பயன்படுத்தப்பட்டதால் அவர்களின் பங்களிப்பு இன்னும் உள்ளது. பல்லவ கட்டிடக்கலை | மகேந்திரவர்மன் காலத்திலிருந்து கட்டம் கட்டமாக வளர்ந்தது.

பல்லவக் கட்டிடக்கலையை நாம் பரவலாக வகைப்படுத்தலாம்

1. பாறை வெட்டப்பட்ட கோவில்கள்.
2. ஒற்றைக்கல் ரதங்கள் மற்றும் சிற்ப மண்டபங்கள் மற்றும்
3. கட்டமைப்பு கோவில்கள்.

பாறையால் வெட்டப்பட்ட கோவில்கள்

பல்லவ பாறைகளால் வெட்டப்பட்ட கோயில்களை மகேந்திரவர்மன் பாணி என்று அழைக்கிறோம். அவர் பாறைகளில் கோயில்களை செதுக்கினார், எனவே அவை பாறை வெட்டப்பட்ட கோயில்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன. அவர் வேறு எந்த கட்டுமானப் பொருட்களையும் பயன்படுத்தாததால் இது உண்மையில் கலைத் துறையில் ஒரு புதுமையாக இருந்தது. எனவே, அவர் விசித்ர சித்தர் என்று போற்றப்பட்டார். இந்த பாறையில் வெட்டப்பட்ட கோவில்களில் கருவறை மற்றும் அதன் சுவர்களில் அழகிய சிற்பங்கள் உள்ளன. தூண்கள் சிங்கங்களின் தலையில் நிற்கும் வகையில் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. முதலாம் மகேந்திரவர்மனின் பாறைகளால் வெட்டப்பட்ட கோயில்கள் தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் முக்கியமானவை பல்லாவரம், மாமண்டூர், மகேந்திரவாடி, வல்லம் மற்றும் தளவனூர்.

ஒற்றைக்கல் ரதங்கள்

ஒற்றைக்கல் ரதங்கள் மற்றும் சிற்ப மண்டபங்கள் மாமல்ல கட்டிடக்கலை பாணியை உருவாக்குகின்றன. பல்லவ மன்னன் முதலாம் நரசிம்மவர்மன் மாமல்லன் என்று அழைக்கப்பட்டான். மாமல்லபுரம் துறைமுகத்தை அழகிய கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை நகரமாக மாற்றினார். மாமல்லபுரத்தில் உள்ள ஒற்றைக்கல் ரதங்கள் இப்போது பஞ்ச பாண்டவ ரதங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு ரதமும் அல்லது தேரும் ஒரே பாறையில் செதுக்கப்பட்டது,

எனவே இதற்கு ஒற்றைக்கல் என்று பெயர். இந்த ரதங்கள் கோவில் கட்டிடக்கலையின் ஐந்து வெவ்வேறு வடிவங்களை சித்தரிக்கின்றன.

மாமல்லபுரத்தில் உள்ள மண்டபங்கள் அல்லது மண்டபங்களும் மாமல்லன் காலத்தைச் சேர்ந்தவை. ஒவ்வொரு மண்டபமும் ஒரே பாறையில் செதுக்கப்பட்டது. இந்த மண்டபங்களின் பக்கச் சுவர்களில் புராணக் கதைகளைச் சித்தரிக்கும் அழகிய சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. மகிஷாசுரனை துர்க்கா தேவி தாக்கியதை சித்தரிக்கும் காட்சி மகிஷாசுர மர்தினி மண்டபத்தில் காணப்படுகிறது. திருமூர்த்தி மற்றும் வராஹ மண்டபங்களிலும் இத்தகைய அழகிய சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன.

மாமல்லர் பாணி கட்டிடக்கலைகளில் மிக முக்கியமானது திறந்த கலைக்கூடம். ஒரு பெரிய பாறையின் சுவரில் பல சிறிய சிற்பங்கள் அழகாக செதுக்கப்பட்டுள்ளன. சிவபெருமானின் தலையிலிருந்து கங்கை நதி விழுவதும் அர்ஜுனனின் தவம் அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்கவை. இந்த பெரிய பாறையில் மான், குரங்கு, பூனை, எலி போன்ற விலங்குகளின் உருவங்கள் அழகாக செதுக்கப்பட்டுள்ளன.

கட்டமைப்பு கோயில்கள்

இதுவரை, பாறையில் வெட்டப்பட்ட கோயில்கள் மற்றும் சிற்ப மண்டபங்கள் பற்றி படித்தோம். ராஜசிம்மன் ஆட்சியில் இருந்து, கட்டமைப்பு கோயில்கள் கட்டத் தொடங்கியது. இந்தக் கோயில்கள் கிரானைட் கற்களால் கட்டப்பட்டவை. எனவே, அவை கட்டமைப்பு கோயில்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

பல்லவக் கோயில்களை நாம் பரந்த அளவில் வகைப்படுத்தலாம்

1. ராஜசிம்ஹா ஸ்டைல் மற்றும்

2. நந்திவர்மன் பாணி

பல்லவக் கோயில்களில் பழமையானது காஞ்சிபுரத்தில் உள்ள கைலாசநாதர் கோயிலும், மாமல்லபுரத்தில் உள்ள கடற்கரைக் கோயிலும் ஆகும். இந்தக் கோயில்கள் மணற்கற்களைப் பயன்படுத்திக் கட்டப்பட்டவை. கைலாசநாதர் கோவிலின் விமானம் அல்லது கோபுரம் மலைப்பாங்கான சீப்பைப் போன்றது. இக்கோயில் பல்லவக் கட்டிடக்கலையின் கிரீடமாகக் கருதப்படுகிறது. இக்கோயில் ராஜசிம்மேஸ்வரம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இக்கோயிலில் அழகிய சிற்பங்களையும் காண்கிறோம். மத்தவிலாசப் பிரகாசம் என்ற நையாண்டி நாடகத்தின் காட்சிகளை விளக்கும் சிற்பங்கள் இக்கோயிலில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. மாமல்லபுரத்தில் உள்ள கடற்கரை கோயிலும் ஏராளமான சிற்பங்களால் நிரம்பியுள்ளது. இந்த

கோவில் உலகம் முழுவதிலுமிருந்து சுற்றுலாப் பயணிகளை ஈர்க்கிறது.

ராஜசிம்மரின் வாரிசுகளும் பல்வேறு இடங்களில் பல கட்டமைப்புக் கோயில்களைக் கட்டியுள்ளனர். இரண்டாம் நந்திவர்மன் காஞ்சிபுரத்தில் வைகுண்டப் பெருமாள் கோயிலைக் கட்டினான். பிற்கால பல்லவ மன்னர்களால் கட்டப்பட்ட கோயில்கள் காஞ்சிபுரம், பனமலை, கூரம், திருத்தணி, குடிமல்லம் போன்ற இடங்களில் காணப்படுகின்றன.

நுண்கலைகள்

பல்லவ மன்னர்களும் நுண்கலைகளை ஆதரித்தனர். குடுமியான்மலை மற்றும் திருமயம் இசைக் கல்வெட்டுகள் இவர்களது இசை ஆர்வத்தைக் காட்டுகின்றன. யாழி, மிருதங்கம், முரசு ஆகியவை பல்லவர் காலத்து இசைக்கருவிகளில் சில. மகேந்திரவர்மன் I மற்றும் நரசிம்மவர்மன் I ஆகிய இருவரும் இசையில் வல்லுனர்களாக இருந்தனர். பல்லவர் காலத்து கோயில் சிற்பங்கள் நாட்டியக் கலை அன்றைய காலத்தில் பிரபலமாக இருந்ததை வெளிப்படுத்துகின்றன. முதலாம் மகேந்திரவர்மன் சித்திரக்கரப்புலி என்று அழைக்கப்பட்ட பல்லவ ஓவியத்தின் தன்மையை சித்தன்னவாசலில் உள்ள ஓவியங்கள் விளக்குகின்றன. தட்சிண சித்திரம் என்ற நூலையும் இயற்றியுள்ளார். மத்தவிலாசம் பிரகாசம் என்ற நையாண்டி நாடகத்தை இயற்றியவர், பல்லவர் காலத்தில் இசை, நாட்டியம், ஓவியம், நாடகம் எனப் பிரபலமாக இருந்ததை ஏற்கனவே பார்த்தோம். இதன் மூலம் பல்லவர்கள் கலாச்சார வளர்ச்சிக்கு பங்களித்தனர்.

பல்லவர்களின் சமூக நிலைமைகள்

பல்லவர் ஆட்சி மக்களின் சமூக மற்றும் பொருளாதார வாழ்வில் கடுமையான மாற்றத்தைக் கண்டது. பக்தி இயக்கத்தின் தோற்றம் அவர்களின் வாழ்க்கை முறையை கணிசமாக மாற்றியது. பல்லவ மன்னர்களின் கோவில் கட்டும் நடவடிக்கையால் இது மேலும் தூண்டப்பட்டது. இந்த காலகட்டத்தில் பொருளாதாரத்தின் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சியும் இருந்தது. பொதுவாக, பல்லவர் ஆட்சியின் போது சமூகத்திலும் கலாச்சாரத்திலும் மிகப்பெரிய மாற்றம் ஏற்பட்டது.

சமூக கட்டமைப்பு

பைலவர்களின் கீழ் சமூகம் முக்கியமாக பிராமணர்கள், கூத்திரியர்கள், வைசியர்கள் மற்றும் சூத்திரர்கள் என நான்காகப் பிரிக்கப்பட்டது. நான்கு மடங்கு பிரிவு தவிர, சமூகத்தில் அவர்களின் தொழிலின் அடிப்படையில் பிற துணை சாதிகளும் இருந்தன.

சமுதாயத்தில் பிராமணர்களே முதலிடம் பிடித்தனர். அவர்கள் கற்றறிந்தவர்களாகவும் சமூகத்தில் மிகவும் மதிக்கப்பட்டவர்களாகவும் இருந்தனர். அக்ரஹாரம் என்ற தனி இடத்தில் வசித்து வந்தனர். கோவில்களில் வேதம் ஓதி பூஜை செய்து வந்தனர். பல்லவ மன்னர்கள் அவர்களுக்கு விரிவான நில தானம் செய்திருந்தனர். இந்த நில தானங்கள் பிரம்மதேயங்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன. பிராமணர்கள் மன்னர்களுக்கு யாகம் செய்ய உதவினார்கள். அரசாங்கத்திலும் உயர் பதவிகளை அனுபவித்தனர்.

சமூகப் படிநிலையில் கூடத்ரியர்கள் அடுத்த நிலையில் இருந்தனர். பொதுவாக, அவர்கள் ஆளும் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களும் போர்வீரர்களாக மாறியிருந்தனர். அவர்கள் கோயில்களுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் தாராளமாக நன்கொடைகளை வழங்கினர்.

விவசாயம் மற்றும் வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் வைசியர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். மடங்கள் மற்றும் செளல்த்ரிகளை நிறுவுவதன் மூலம் அவர்கள் சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்கு பங்களித்தனர். அவர்கள் ஏழைகளுக்கு உணவளித்தனர் மற்றும் பொது நலன் மற்றும் சமூக முன்னேற்றத்திற்காக உறுதியளித்தனர். சமூக அமைப்பில் சூத்திரர்கள் கடைசி இடத்தைப் பிடித்தனர். அவர்கள் குறைந்த தர ஊழியர்களாகவே இருந்தனர். பல்லவர் காலத்து இலக்கியங்கள் இவர்களை புலயர் என்றும் சண்டாளர்கள் என்றும் குறிப்பிடுகின்றன. இருப்பினும், அவர்களில் சிலர் கடவுள் பக்தியின் காரணமாக மத துறவிகளாக மாறியுள்ளனர்.

பெண்களின் நிலை

அரசு மற்றும் பணக்கார குடும்பங்களைச் சேர்ந்த பெண்கள் சமூகத்தில் உயர்ந்த அந்தஸ்தை அனுபவித்து வந்தனர். அவர்களுக்கு சொத்துரிமையும் வழங்கப்பட்டது. அவர்கள் பக்தி மற்றும் மத நம்பிக்கையுடன் இருந்தனர் மற்றும் கோவில்கள் மற்றும் பிராமணர்களுக்கு தாராள நன்கொடைகளை வழங்கினர். கற்பு அவர்களின் உன்னத குணமாக இருந்தது. இருப்பினும், சமூகத்தின் நடுத்தர மற்றும் கீழ் அடுக்குகளில் உள்ள மற்ற பெண்கள் தங்கள் வாழ்வாதாரத்திற்காக கடினமாக உழைக்க வேண்டியிருந்தது. அவர்கள் நூற்பு, நெசவு மற்றும் பிற ஓத்த வேலைகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர். சமூகத்தில் தனி நடனப் பெண்களும் இருந்தனர். இசை, நாட்டியத் திறமையால் கோவில்களில் பணியமர்த்தப்பட்டனர்.

உணவு, உடை மற்றும் ஆபரணங்கள்

பல்லவர் காலத்தில் மக்களின் முக்கிய உணவாக அரிசி இருந்தது. பால், நெய், தயிர் ஆகியவற்றையும் உட்கொண்டார்கள்.

பொதுவாக, மக்கள் பருத்தியால் செய்யப்பட்ட எளிய ஆடைகளை அணிவார்கள். பணக்காரர்கள் பட்டு ஆடைகளை விரும்பி அணிந்தனர். இக்காலச் சிற்பங்கள் மக்கள் பயன்படுத்திய பல வகையான ஆபரணங்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. காதணிகள், வளையல்கள், கழுத்தணிகள் மற்றும் கணுக்கால் ஆகியவை அடங்கும்.

கல்வி

பாலையா காலத்தில் சமஸ்கிருதக் கல்விக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. மடங்கள் முக்கியமான கல்வி மையங்களாக இருந்தன. மன்னர்களும் பிரபுக்களும் அவர்களுக்கு நில மானியம் செய்தனர். கோவில்கள் கல்வி மையங்களாகவும் செயல்பட்டன. காஞ்சிபுரத்தில் உள்ள புத்த கடிகை ஒரு புகழ்பெற்ற கல்வி மையமாக இருந்தது. சீனப் பயணி ஹியூன் சாங் அங்கேயே தங்கி படித்தார். மற்றொரு பௌத்த அறிஞரான தர்மபாலரும் காஞ்சி கடிகையின் பழைய மாணவர் ஆவார். காஞ்சியிலும் சமணப் பள்ளிகள் இயங்கி வந்தன. இலக்கியம், இலக்கணம், ஜோதிடம், மருத்துவம் மற்றும் ஓவியம் ஆகியவை இந்த நிறுவனங்களில் கற்பிக்கப்படும் முக்கியமான பாடங்களில் சில.

பல்லவர்களின் கீழ் கலாச்சாரம் மற்றும் இலக்கியம்

கலாச்சார வளர்ச்சியில் பல்லவர்களின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழ் மற்றும் சமஸ்கிருத இலக்கியங்களின் வளர்ச்சியையும் ஊக்குவித்துள்ளனர். பல்லவர்கள் தங்கள் அற்புதமான கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை மூலம் பெயரையும் புகழையும் பெற்றனர். உலக சுற்றுலா வரைபடத்தில் மாமல்லபுரம் ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளது என்பதை நாம் அறிவோம். இன்றும் பல்லவர்களின் கலாச்சார சாதனைகளுக்கு அவர்களின் கோவில்களும் சிற்பங்களும் சான்றாக நிற்கின்றன.

இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி

சமஸ்கிருதம் மற்றும் தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளுக்கும் பல்லவர்கள் பெரும் ஆதரவாளர்களாக இருந்தனர். அவர்களின் தலைநகரான காஞ்சி சமஸ்கிருத கல்விக்கு சிறந்த மையமாக இருந்தது. பல்லவ மன்னன் முதலாம் மகேந்திரவர்மன் சமஸ்கிருதத்தில் மத்தவிலாசப் பிரகாசம் மற்றும் பாகவத அஜிக்கியம் ஆகியவற்றை எழுதினார். பல்லவர் ஆட்சிக் காலத்தில் வாழ்ந்த சிறந்த சமஸ்கிருத அறிஞர் தண்டின். காவ்யதர்சத்தை எழுதினார். மற்றொரு சமஸ்கிருத அறிஞர் பாராவி பல்லவர் காலத்தில் காஞ்சிபுரம் வந்திருந்தார்.

இக்காலத்தில் தமிழ் இலக்கியமும் வளர்ந்திருந்தது. நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் தமிழில் பாசுரங்களை இயற்றியுள்ளனர் என்று ஆய்வு செய்துள்ளோம். பல்லவர் காலத்தில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இவர்களின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கது. அவர்களின் பக்திப் பாடல்கள் பல்லவர் காலத்தின் முக்கியமான சமய இலக்கியங்களாகும். இன்னொரு தமிழறிஞரான பெருந்தேவனார் இக்காலத்தில் பாரதவெண்பாவை எழுதினார். கல்லாடனார் கல்லாடம் என்ற இலக்கணக் கொக்கியை இயற்றியிருந்தார். மற்றொரு படைப்பான நந்திக்கலம்பகம் மூன்றாம் நந்திவர்மனின் ஆட்சியை விவரிக்கிறது ஆனால் அதன் ஆசிரியர் நமக்குத் தெரியாது. இவ்வாறு, பல்லவர் ஆட்சி சமஸ்கிருதம் மற்றும் தமிழ் இலக்கியங்களின் வளர்ச்சியைக் கண்டது.

பல்லவர்களில் பொருளாதார வாழ்க்கை

வேளாண்மை

பல்லவர் ஆட்சி மக்களின் சமூக மற்றும் பொருளாதார வாழ்வில் கடுமையான மாற்றத்தைக் கண்டது. பக்தி இயக்கத்தின் தோற்றம் அவர்களின் வாழ்க்கை முறையை கணிசமாக மாற்றியது. பல்லவ மன்னர்களின் கோவில் கட்டும் நடவடிக்கையால் இது மேலும் தூண்டப்பட்டது. இந்த காலகட்டத்தில் பொருளாதாரத்தின் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சியும் இருந்தது. பொதுவாக, பல்லவர் ஆட்சியின் போது சமூகத்திலும் கலாச்சாரத்திலும் மிகப்பெரிய மாற்றம் ஏற்பட்டது.

பல்லவர் காலத்தில் பிரம்மதேய கிராமங்களின் உருவாக்கம் தொடங்கியது. பிராமணர்கள் இந்த கிராமங்களில் குடியேறத் தொடங்கினர், அவர்களுக்கு வரி செலுத்துவதில் இருந்து விலக்கு அளிக்கப்பட்டது. கோவில்களுக்குக் குறிக்கப்பட்ட நிலங்கள் தேவதானம் என்று அழைக்கப்பட்டன. பல்லவர் ஆட்சியில் கிராமங்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்திருந்தது. வறண்ட நிலங்கள் மீட்கப்பட்டு சாகுபடி செய்யப்பட்டன. பல்லவ மன்னர்கள் பல நீர்ப்பாசன குளங்களை வெட்டியுள்ளனர். உதாரணமாக, முதலாம் மகேந்திரவர்மன் மாமண்டூர் குளத்தை வெட்டினான். இது சித்திர மேக தடகம் என்று அழைக்கப்பட்டது. பல்லவர் காலத்தில் இதுபோன்ற பல குளங்கள் கட்டப்பட்டு அவை விவசாயத்தின் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தன. இதையொட்டி, பொருளாதாரம் செழித்தது.

கைவினைப்பொருட்கள்

பல்லவர் காலத்தின் கைவினைப் பொருட்களில் நெசவு, கல் வெட்டுதல், மட்பாண்டங்கள், தச்சு, தந்த வேலைகள் போன்றவை அடங்கும். பருத்தி ஆடைகள் சீனா, பாபிலோனியா மற்றும் எகிப்து

ஆகிய நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. பட்டு நெசவுக்கான முக்கிய மையமாக காஞ்சிபுரம் இருந்து வந்தது.

உள்நாட்டு வர்த்தகம்

உற்பத்தியின் அதிகரிப்பு மற்றும் பல்லவர்களின் கீழ் விரிவடைந்து வரும் பொருளாதாரம் வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகத்தின் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது. இந்த காலகட்டத்தில் உள் மற்றும் வெளி வர்த்தகம் செழித்து வளர்ந்தது.

உள்நாட்டு வர்த்தகத்தில் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சி ஏற்பட்டது. வழக்கமான சந்தைகள் படிப்படியாக நகர்ப்புற மையங்களாக மாறிவிட்டன. இந்த சந்தைகளுக்கு கிராமங்களில் இருந்து பல்வேறு பொருட்கள் விற்பனைக்காக கொண்டு வரப்பட்டன. ஒரு இடத்தில் இருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு பொருட்களை கொண்டு செல்ல சிறந்த நெடுஞ்சாலைகள் இருந்தன. தலைநகர் காஞ்சிபுரம் ஒரு முக்கியமான வர்த்தக மையமாக இருந்தது.

பல்லவர் காலத்து வணிகர்கள் கடைகளை வைக்க உரிமம் பெற வேண்டும், மேலும் வரி செலுத்த வேண்டும். வர்த்தகத்தில் பண்டமாற்று முறை பொதுவாக நடைமுறையில் இருந்தது. பின்னர், பல்லவர்கள் தங்கம் மற்றும் வெள்ளி நாணயங்களை வெளியிட்டனர், இதன் விளைவாக வணிகம் விரிவடைந்தது. வணிகர்கள் மணிகிராமம் என்ற சொந்த அமைப்புகளையும் உருவாக்கினர்.

வெளிநாட்டு வர்த்தகம்

சங்க காலத்தில் தென்னிந்தியாவிற்கும் மேற்கத்திய நாடுகளுக்கும் இடையே நடந்த வெளிநாட்டு வர்த்தகம் பற்றி ஏற்கனவே ஆய்வு செய்துள்ளோம். சங்க காலத்துக்குப் பிறகு அது குறைந்துவிட்டது. பல்லவர் ஆட்சியின் போது வெளிநாடுகளுடனான வர்த்தகம் புத்துயிர் பெற்றது. ஜாவா, சுமத்ரா, கடாரம், கம்போடியா, இலங்கை, சீனா மற்றும் பர்மா போன்ற நாடுகளுக்கு வாசனை திரவியங்கள், பருத்தி துணிகள், விலையுயர்ந்த கற்கள் மற்றும் மருத்துவ தாவரங்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. வெளிநாட்டு வணிகர்கள் நானாதேசி என்று அழைக்கப்பட்டனர். மாமல்லபுரம், வசவசமுத்திரம் மற்றும் மயிலாப்பூர் ஆகியவை பல்லவர்களின் முக்கியமான துறைமுகங்கள்.

எடைகள் மற்றும் அளவுகள்

நிலங்கள் உழவு, நிவர்த்தனம் அல்லது பட்டிகை எனப்படும் அலகுகளைக் கொண்டு அளவிடப்பட்டன. ஹலா என்ற சொல் நிலத்தின் ஒரு அலகையும் குறிக்கிறது. நிலத்தை அளக்க கலப்பை பயன்படுத்தப்பட்டது. நெல்லும் நெல்லும் சுடுநாழியால் அளக்கப்பட்டது. விடேல், விடுகு மற்றும் உழக்கு போன்ற மற்ற

அலகுகளும் அளவீட்டுக்கு பயன்படுத்தப்பட்டன. பிடி மிகச்சிறிய அலகு. அழகு, உழக்கு, உரி, நாழி போன்ற அலகுகள் பால், நெய், எண்ணெய் போன்ற பொருட்களை அளக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டன. தங்கம் கழஞ்சு, மஞ்சாடி எனப்படும் அலகுகளால் அளக்கப்பட்டது.

பிற்கால சோழ வம்சம்

சோழர்களும் அவர்களின் பங்களிப்புகளும் தென்னிந்திய வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப் பெறுகின்றன. சங்க காலத்தில் ஆரம்பகால சோழர்கள் ஆட்சி செய்தனர், ஆரம்பகால சோழ மன்னர்களில் கரிகாலன் சிறந்த மன்னன். நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு, பல்லவ வம்சம் வீழ்ச்சியடைந்தபோது, சோழ சாம்ராஜ்யம் மீண்டும் பிரகாசிக்கத் தொடங்கியது. பிற்காலச் சோழர் ஆட்சியின் மகத்துவம் சோழ மன்னன் விஜயாலயனால் புத்துயிர் பெற்றது. பிற்காலச் சோழ மன்னர்கள் கி.பி 850 முதல் கி.பி 1279 வரை கிட்டத்தட்ட 430 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தனர்.

விஜயாலயா

பிற்காலச் சோழப் பேரரசை நிறுவினவர் விஜயாலய மன்னன். அவர் முத்தரையர்களிடமிருந்து தஞ்சையைக் கைப்பற்றி, கி.பி. 850 இல் தனது தலைநகராக ஆக்கி, பல்லவ மன்னன் அபராஜிதனை தோற்கடித்து, அவனது ராஜ்ஜியத்தைக் கைப்பற்றினார். கொங்கு நாட்டையும் இணைத்துக் கொண்டார். சிவனை வழிபட்டவர். பல இடங்களில் சிவாலயங்களைக் கட்டினார்.

உத்தரமேரூர் கல்வெட்டுகள் முதலாம் பராந்தகனைப் பற்றி பேசுகின்றன. அவன் ஆதித்யனின் மகன். தென்னிந்தியாவின் பல பகுதிகளை கைப்பற்றி தனது எல்லையை விரிவுபடுத்தினார். மதுரையைக் கைப்பற்றினான். பாண்டிய மன்னனை வென்றதன் நினைவாக மதுரை கொண்டான் என்ற பட்டத்தை சூடினார். பாண்டியர்கள் மற்றும் இலங்கை மன்னர்களின் கூட்டுப் படைகளைத் தோற்கடித்த பிறகு, அவர் "மதுரையும் எழும் கொண்டான்" என்ற பட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். அவர் தனது பேரரசை வடக்கே நெல்லூர் வரை விரிவுபடுத்தினார்.

பராந்தகர் கிராம நிர்வாகத்தை மேம்படுத்தினார். இவர் சிவபெருமானின் பக்தர். சிதம்பரத்தில் உள்ள நடராஜர் கோவிலுக்கு தங்கக் கூரையை அமைத்து, "துறைமுகம் வீந்த சோழன்" என்று அழைக்கப்பட்டார். பராந்தகனுக்குப் பிறகு கண்டராதித்தியன் ஆட்சி செய்தான். அரிஞ்சயன், சுந்தர சோழன் என்கிற பராந்தக II மற்றும் உத்தம சோழன்.

இராஜராஜ சோழன் கி.பி 985 முதல் கி.பி 1014 வரை

இரண்டாம் பராந்தகர் மற்றும் வானவன் மகாதேவியின் மகன் முதலாம் இராஜராஜன். திருவாலங்காடு தகடுகள் முதலாம் இராஜராஜனைப் பற்றி பேசுகின்றன. சோழ வம்சத்தின் மிகவும் சக்திவாய்ந்த மன்னன். ராஜராஜனின் பெருமை சோழ சாம்ராஜ்யத்திற்கு மட்டுமல்ல, தமிழ் நாட்டிற்கும் பெருமை சேர்த்தது. பல கல்வெட்டுகளை வெளியிட்டார். ராஜராஜனுக்கு வலிமையான படை இருந்தது. திருவனந்தபுரத்தில் சேரப் படையைத் தோற்கடித்தான். கொல்லத்தின் ராஜாவான பாஸ்கர ரவியையும் தோற்கடித்தார். அவர் காந்தனூர் சாலை காலமருதருளிய என்ற பட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். பாண்டிய மன்னன் அமரபுஜங்களை வென்றான்.

ராஜராஜன் இலங்கையின் ஐந்தாம் மகிந்தவை தோற்கடித்து அனுராதபுரம் மற்றும் இலங்கையின் வடக்குப் பகுதியை ஆக்கிரமித்தார். பொலன்னறுவை நகரை புதிய தலைநகராக மாற்றினார். சேரர், பாண்டியர்கள் மற்றும் இலங்கை ஆகிய மூன்று தென் மாநிலங்களைக் கைப்பற்றிய பிறகு ராஜராஜனுக்கு "மும்முடி சோழன்" என்ற பட்டம் கிடைத்தது. கங்கபாடியைக் கைப்பற்றினான். மைசூர் பகுதியில் உள்ள தடிகைபாடி மற்றும் நொளம்பபாடி. அவர் திக்விஜயத்தை வில்லங்கத்தின் வெற்றியுடன் வெற்றிகரமாக முடித்தார். கலிங்கத்தையும் மாலத்தீவுகளையும் கைப்பற்றினார். அவருக்கு 'அருண்மொழி', 'ராஜகேசரி' என்ற பட்டங்களும் உண்டு. இராஜராஜனுக்கு அவனது திறமையான மகன் ராஜேந்திரன் உதவி செய்தான்.

ராஜராஜன் திறமையான நிர்வாகி. நில அளவை முறையை அறிமுகப்படுத்தினார். அவர் தனது சாம்ராஜ்யம் முழுவதும் உள்ளூர் சுய அரசாங்கத்தை ஊக்குவித்தார். தஞ்சையில் பிரகதீஸ்வரர் கோவிலையும், குயிலான் மற்றும் பொலன்னறுவையில் உள்ள சிவன் கோவிலையும் கட்டினார்.. சிவபக்தர். அவர் பௌத்தத்தை ஊக்குவித்து சைவத்தை ஆதரித்தார். நாகப்பட்டினத்தில் புத்தர் கோவில் கட்ட அனுமதி வழங்கியதுடன், ஆனைநங்கலம் கிராமத்தை புத்த மடாலயத்திற்கு தானமாக வழங்கினார்.

முதலாம் ராஜராஜனின் குடும்பம்

பெற்றோர் தந்தை: சுந்தரசோழன் என்கிற பராந்தகன்
இரண்டாம் தாய் : வானவன் மாதேவி, புலியைப் போன்ற மகனைப் பெற்றெடுத்தவள் என்று பொருள்படும் புலியைப் பயந்த பொன்மான் என்று பெருமையுடன் அழைக்கப்படுகிறாள்.

அண்ணன் : ஆதித்த கரிகாலன்

சகோதரி : குந்தவை பிறட்டியார்

இராஜராஜனின் ராணிகள் : லோகமாதேவி (அனுபவம் மற்றும் முடிசூட்டு ராணி), அபிமானவல்லி, லதாமாதேவி, சோழமாதேவி, த்ரைலோக்யமாதேவி, பிருத்விமாதேவி, பஞ்சவன் மாதேவி, மீனவன்மாதேவி, வானவன்மாதேவி என்ற திரிபுவனமாதேவி (I ராஜேந்திரசோழனின் தாய்), வீரனார்யாணி, வில்லவன்மாதேவி.

மகன்கள்: ராஜேந்திரன் நான் மற்றும் ஆளவந்தான்

மகள்கள்: கங்காமாதேவி, மாதவடிகள், குந்தவை

புலியைப் பயந்த பொன்மான் : வானவன் மாதேவி புலியைப் பயந்த பொன்மான் என்று அழைக்கப்பட்டாள், அவளுடைய மகன் பெரிய அரசன் மற்றும் தேவேந்திரனுக்கு இணையானவன் என்று திருக்கோயிலூர் கல்வெட்டு கூறுகிறது.

“செந்திரு மடந்தைமான் சீராஜராஜன் இந்திரா சமணன் இராஜசர்வஞ் ஜனோம் புலியைப் பயந்த பொன்மான்...”

முதலாம் இராஜராஜனின் பிறந்த நட்சத்திரம்

ஐப்பசி மாதம் சதாபிஷகம் (தமிழில் சத்யம்) நட்சத்திரம்

திருவெண்காடு கல்வெட்டின் கீழ்க்கண்ட பாசுரங்கள் மூலம் இது தெரியவருகிறது.

“ஸ்ரீராஜராஜ தேவர்க்கு

யாண்டு உன அது வடகரை ராஜேந்திர சிம்ஹா

வளநாட்டு நாங்கூர் நாட்டு நாங்கூர் ஸ்ரீதிருவேன்

கடுடையார்க்கு திருவாவதாரம் செய்தருளிக்

இய்ப்பினக திங்கள் சத்தியத்திருநாள் நற்று தீர்த்த

மடவும் அதற்க்கு முன் அருணால் திருவிழாப் போடும்

இத்திருநாளில்.....”

சத்ய நாளுக்கு முன் 6 நாட்கள் உற்சவம் நடத்த வேண்டும் என்றும், ராஜராஜன் பிறந்த ஐப்பசி மாதத்தில் திருவெண்காடு கோயிலில் உள்ள கடவுளுக்கு புனித நீராட வேண்டும் என்றும் கல்வெட்டு கூறுகிறது.

ராஜராஜனின் மற்ற பெயர்கள்

அபயகுலசேகரன்

அரிதுர்க்கலங்கான்

அருள்மொழி

அழகியசோழன்

இரணைமுக பீமன்

ரவிகுல மாணிக்கன்

ரவிவம்ச சிகாமணி

ராஜா கண்டியன்

ஜெயங்கொண்ட சோழன்
 கூடித்திரிய சிகாமணி
 ராஜா சர்வக்ஞன்
 ராஜராஜன்
 ராஜா சாரையன்
 ராஜகேசரிவர்மன்
 ராஜவினோதன்
 ராஜேந்திர சிம்மன்
 உத்தம சோழன்
 உத்துங்க தூங்கான்
 மூர்த்த விக்ரமாபரணன்
 ஜன நாதன்
 உய்யக் கொண்டான்
 உலகளந்தன்
 கீர்த்தி பராக்கிரமன்
 கேரளாந்தாங்கன்
 சண்டபராக்கிரமன்
 சத்ருபுஜங்கன்
 சிங்கலாந்தங்கன்
 சிவபாதசேகரன்
 பெரிய பெருமாள்
 மும்முடி சோழன்
 சோழகுல சுந்தரன்
 சோழ மார்த்தாண்டன்
 சோழ நாராயணன்
 சோழேந்திர சிம்மன்
 திருமுறை கண்ட சோழன்
 தெலிங்ககுல காலன்
 தைலகுலல் கலன்
 நிகரிலி சோழன்
 நித்தியா வினோதன்
 பண்டித குலநாசனி
 ராஜேந்திர I (கி.பி. 1002 முதல் கி.பி. 1044 வரை)

இராஜராஜப் பெருமானுக்குப் பிறகு அவருடைய திறமையான மகன் முதலாம் இராஜேந்திரன் பதவியேற்றார். திருவாலங்காடு செப்புத் தகடுகள் கரந்தைத் தகடுகள் போன்ற ஆதாரங்கள் ராஜேந்திரனைப் பற்றிய தகவல்களைத் தருகின்றன. அவர் ஒரு சிறந்த நிர்வாகி மற்றும் போர்வீரர். இராணுவ சாகசங்கள் மற்றும்

நிர்வாகத்தில் அவர் தனது தந்தையுடன் தொடர்புடையவர். ராஜேந்திரன் இலங்கை முழுவதையும் கைப்பற்றி சோழர்களின் ஆதிக்கத்தை இலங்கையின் மீது பலப்படுத்தினான். அவருக்கு உதவியாக தனது மகன் ராஜாதிராஜாவை யுவராஜாவாக நியமித்தார். அவரது ஆட்சியின் போது அவர் பல சிவன் மற்றும் விஷ்ணு கோவில்களை கட்டினார். ராஜேந்திரன் வங்காள மன்னன் முதலாம் மகிபாலனை தோற்கடித்து கங்கையிலிருந்து தஞ்சைக்கு நீரை கொண்டு வந்தான். இந்த நீர் "கங்கை கொண்ட சோழபுரம்" அருகே உள்ள சோழகங்கம் என்ற பெரிய பாசன தொட்டியில் போடப்பட்டது. இந்த வெற்றியைப் போற்றும் வகையில், மன்னன் ராஜேந்திரனுக்கு "கங்கை கொண்டான்" என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது. தென்கிழக்கு ஆசியாவில் உள்ள மலாயா பகுதியைக் கைப்பற்றி "கடாரம் கொண்டான்" என்ற பட்டத்தைப் பெற்றார்.

அவர் தனது தலைநகரை தஞ்சையிலிருந்து கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திற்கு மாற்றினார். சேர, பாண்டிய மன்னர்களை தோற்கடித்தார். அவர் சாளுக்கிய மன்னன் இரண்டாம் ஜெயசிம்மாவுடன் போரிட்டார். கலிங்க மன்னனையும் தோற்கடித்தான். வேதக் கல்லூரியைத் தொடங்கினார். முடிகொண்டான், பண்டித சோழன், உத்தம சோழன் என்பன இவரது முக்கியப் பட்டங்கள். இராஜேந்திரனுக்குப் பிறகு ராஜாதிராஜா-I, ராஜேந்திரன்-II, வீரராஜேந்திரன் மற்றும் ஆதிராஜேந்திரன் ஆகியோர் பதவியேற்றனர். சில ஆண்டுகள் சோழ நாட்டை ஆண்டனர்.

முதலாம் குலோத்துங்க சோழ மன்னன்

முதலாம் குலோத்துங்க சோழ மன்னன் 1070-1122 கி.பி.க்கு இடையில் ஆட்சி செய்தான். அவன் விஜயாலய சோழனால் நிறுவப்பட்ட ஏகாதிபத்திய சோழர்களின் சட்டப்பூர்வ குடும்ப உறுப்பினர் அல்ல. அவர் வேறு யாருமல்ல, கிழக்கு சாளுக்கிய இளவரசர் ராஜேந்திர சாளுக்கியரே. முதலாம் குலோத்துங்கன் யார் என்பதையும் சோழ வம்சத்துடன் அவருக்கு என்ன தொடர்பு என்பதையும் புரிந்துகொள்வோம்.

குலோத்துங்க சோழன் முதலாம் சோழ மன்னன் முதலாம் இராஜேந்திர சோழனின் பேரன். இராஜேந்திர சோழனின் சகோதரி குந்தவை ஆந்திராவின் கிழக்கு சாளுக்கிய இராச்சியத்தின் மன்னர் விமலாதித்தனை மணந்தார். முதலாம் குலோத்துங்க சோழனைப் பெற்ற அம்மங்காதேவி என்ற ராஜேந்திர சோழனின் மகளை மணந்த இவர்களது மகன் இராஜராஜ நரேந்திரன். குலோத்துங்க சோழனின் மனைவி மதுராந்தகி. சோழ மன்னன் அதிராஜேந்திர சோழனின் மரணத்திற்குப் பிறகு, ராஜ்யத்தில் அமைதியின்மை ஏற்பட்டது.

இச்சமயத்தில் பலரது கண்கள் சோழ சிம்மாசனத்தின் மீது விழுந்தன. பல பல்லவத் தலைவர்கள் மற்றும் சோழப் பேரரசின் பல எதிர்ப்பாளர்கள். குலோத்துங்கன் இதை அங்கீகரித்து சோழ சிம்மாசனத்தைக் கைப்பற்றி 1070 ஆம் ஆண்டு சோழப் பேரரசின் அரசனாக தன்னை அறிவித்தான்.

அவரது வாழ்க்கையில் முன்னதாக, அவரது தாய் மாமன் வீரராஜேந்திர சோழன் சார்பாக, குலோத்துங்க சோழன் ஒரு சோழ இளவரசனாக ஸ்ரீ விஜயா மாகாணமான கெடாவைக் கைப்பற்றினான். நவீன சத்தீஸ்கரில் பஸ்தாரையும் கைப்பற்றினார்.

கி.பி 1070ல் சோழப் பேரரசின் பேரரசராக தன்னை அறிவித்துக் கொண்ட பிறகு, சோழப் பேரரசுக்குள் எழுந்த கிளர்ச்சிகளை அடக்கி ஆட்சியின் முதல் சில ஆண்டுகளைக் கழித்தார். அவரது ஆட்சியின் போது, சோழர்கள் இலங்கை குறிப்பாக தென் இலங்கை மீதான கட்டுப்பாட்டை இழந்தனர். தென் மாகாணங்கள் தங்களை சுதந்திரமாக அறிவித்தன.

குலோத்துங்கன் கலிங்கனுடன் இரண்டு போர்கள் செய்தான் என்பது கல்வெட்டுகளின் மூலம் தெரிகிறது. கலிங்கர் வெங்கியின் மீது தங்கள் கட்டுப்பாட்டை நிறுவ முயன்றபோது, குலோத்துங்கன் ஈடுபட்டான், இது கலிங்கத்துடனான அவனது முதல் போர். சோழர்கள் போரில் வென்று கலிங்கத்தின் தென்பகுதிகளை ஆக்கிரமித்ததை நாம் அறிவோம். குலோத்துங்க சோழனுக்கு ஆண்டுதோறும் கலிங்கம் செலுத்தத் தவறியதால் இரண்டாம் போர் நடந்தது. இது கிபி 1110 இல் நடந்தது.

சாளுக்கியருடன் மோதல்

குலோத்துங்க சோழனால் ஆளப்பட்ட சோழப் பேரரசின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த வெங்கியைக் கைப்பற்ற சாளுக்கிய மன்னன் ஆறாம் விக்ரமாதித்தியன் எப்போதும் விரும்பினான். வெங்கியைக் கைப்பற்ற குலோத்துங்க சோழனை வீழ்த்த வேண்டும். கி.பி 1075 இல் சோழப் பேரரசின் மீது ஆறாம் விக்ரமாதித்தன் படையெடுப்பதற்கு இதுவே காரணம். இரு படைகளும் கோலார் என்ற இடத்தில் சந்தித்தன. வழக்கம் போல் வலிமைமிக்க சோழர்கள் சாளுக்கியர்களை மிக எளிதாக தோற்கடித்து அவர்களை ஓட வைத்தனர். போருக்குப் பிறகு, ஆறாம் விக்ரமாதித்தனின் சகோதரரான இரண்டாம் சோமேஸ்வரன் குலோத்துங்க சோழனிடம் தனது சகோதரனிடமிருந்து சாளுக்கிய அரியணையை மீட்டெடுக்க உதவுமாறு கோரினார். குலோத்துங்கன் சம்மதித்து ஆறாம் விக்ரமாதித்தியனை தாக்கி அவனை தோற்கடித்தான். இரண்டாம் சோமேஸ்வரன் சாளுக்கியப் பேரரசின் அரசனாக்கப்பட்டான்.

பாண்டியர்களுடன் கிளர்ச்சி

குலோத்துங்கன் சோழன் அரியணை ஏறும் போது சோழப் பேரரசின் நெருக்கடியான சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்த பாண்டியர்கள் விரும்பினர். பாண்டியப் பேரரசை மீண்டும் நிறுவ முயன்றனர். ஆறாம் விக்ரமதித்தனுடனான போருக்குப் பிறகு, குலோத்துங்க பாண்டியன் பிரச்சினையில் கவனம் செலுத்தினார். பாண்டியர்கள் மற்றும் சேரர்களின் (கேரள பிரதேசங்கள்) இந்த கிளர்ச்சிகள் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் இருப்புக்கு கடுமையான அச்சுறுத்தலைக் குறிக்கின்றன. பாண்டியர்கள் மற்றும் சேரர்களின் மாபெரும் கூட்டுப் படைகளை குலோத்துங்க கொடூரமாக தோற்கடித்தார். சுசீந்திரம் கோவில் கல்வெட்டு இந்த போருக்கு சாட்சி.

வெங்கி சோழன்

சோழர்கள் வெங்கியின் மீது மிகுந்த அக்கறை கொண்டிருந்தனர் மற்றும் பழங்காலத்திலிருந்தே சோழர்கள் வெங்கியின் மீது கட்டுப்பாட்டை வைத்திருப்பதில் வெற்றி பெற்றனர். விஜயாதித்தன், வெங்கி மன்னன் இறந்தபோது, குலோத்துங்க வெங்கியை சோழர்களின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்து தனது மகன் ராஜராஜ மும்முடி சோழனை கி.பி. 1076 இல் வெங்கியின் வைஸ்ராயாக நியமித்தார்.

குலோத்துங்கா மலேசியா, தாய்லாந்து மற்றும் சீனாவின் சில பகுதிகள் உள்ளிட்ட பிற நாடுகளுடன் மிகவும் நட்புறவைப் பேணி வந்தார். சோழ சாம்ராஜ்யத்திற்கு ஈடாக பெரும் லாபத்தை ஈட்டிய வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தை அவர் ஊக்குவித்தார். விசாகப்பட்டினம் துறைமுகத்தை அங்கிருந்து வர்த்தக நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டதால் குலோத்துங்ககோலப்பட்டணம் என்று பெயர் மாற்றினார்.

பிற மதத்தவர்களிடம் சகிப்புத்தன்மை கொண்டவர். அவர் தனது ராஜ்யத்தின் பெரும்பாலான கிராமங்களில் பல கோவில்களை உருவாக்கினார். பல சிவன் கோவில்களை கட்டினார். கோவில்களின் திருப்பணிகளைக் கண்காணிக்க குழுக்களை நியமித்தார். அவர் தனது மகன் விக்ரம சோழனை கி.பி 1118 இல் இணை அரசராக ஆக்கினார். விக்ரம சோழன் தனது தந்தையுடன் கி.பி 1122 வரை கூட்டாக ஆட்சி செய்தார், அதன் பிறகு அவர் தனது தந்தை குலோத்துங்க சோழனுக்குப் பிறகு பெரிய சோழப் பேரரசின் அடுத்த மன்னரானார். குலோத்துங்கனின் வெற்றிகளால் சோழப் பேரரசு அடுத்த 100 ஆண்டுகளுக்குப் பாதுகாப்பாக இருந்தது.

இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன்

இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் தென்னிந்தியாவின் தமிழ் மக்களின் சோழ வம்சத்தின் 12 ஆம் நூற்றாண்டின் மன்னன். அவர் தனது தந்தை விக்ரம சோழனுக்குப் பிறகு கிபி 1135 இல் அரியணை ஏறினார். விக்ரம சோழன் குலோத்துங்கனை கிபி 1133 இல் தனது வாரிசாக மற்றும் தலைமை அதிகாரியாக ஆக்கினான், எனவே இரண்டாம் குலோத்துங்காவின் கல்வெட்டுகள் கிபி 1133 முதல் அவரது ஆட்சியைக் கணக்கிடுகின்றன. இரண்டாம் குலோத்துங்கன் ஆட்சி பொது அமைதி மற்றும் நல்லாட்சி நிலவிய காலம்.

தனிப்பட்ட வாழ்க்கை மற்றும் குடும்பம்

குலோத்துங்க சோழன் உலா இரண்டாம் குலோத்துங்கனை துவரைச் சேர்ந்த சந்திர இனத்தைச் சேர்ந்த இளவரசியின் மகன் என்று போற்றுகிறார். இந்த விவரத்தின் அடிப்படையில் அவரது தாயை ஹொய்சாள் இளவரசி என்று அறிஞர்கள் அடையாளம் காட்டுகின்றனர். உ.வி.சுவாமிநாத ஐயர் இவரை துவாரசமுத்திரத்தைச் சேர்ந்த வேளிர் தலைவரின் மகள் என அடையாளப்படுத்துகிறார்.

இரண்டாம் குலோத்துங்கன் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் அரச தலைநகரை விட சிதம்பரத்தில் வாழ விரும்பினான். அவருக்கு இருந்த பல்வேறு தலைப்புகளில், அனபாயா அவருக்கு மிகவும் பிடித்தமானதாக இருக்கலாம். இது அவரது கல்வெட்டுகளிலும் குலோத்துங்க சோழன் உலா என்ற கவிதை அஞ்சலியிலும் காணப்படுகிறது. இவர் திருநீர்ச்சோழர் என்றும் அழைக்கப்பட்டார். இரண்டாம் குலோத்துங்கனுக்குப் பிறகு இரண்டாம் ராஜராஜ சோழன் கிபி 1150 இல் ஆட்சி செய்தான்.

பேரரசின் விரிவாக்கம்

அவரது முன்னோடியான விக்ரம சோழனிடமிருந்து பெறப்பட்ட பேரரசின் அளவு நன்கு பராமரிக்கப்பட்டது. இக்காலத்தில் துவாரசமுத்திரம் மற்றும் தேவகிரியின் யாதவத் தலைவர்களால் மேற்கு சாளுக்கிய இராச்சியம் வீழ்த்தப்பட்டது. இரண்டாம் குலோத்துங்க கன்னடம் மற்றும் சாளுக்கிய நாட்டில் ஏற்பட்ட உள்நாட்டு மோதல்கள் மற்றும் கிளர்ச்சிகளைப் பயன்படுத்தி வெங்கி மற்றும் கிழக்கு சாளுக்கிய பிரதேசங்களில் தனது கட்டுப்பாட்டை நிலைநாட்டினார். வெங்கியின் வடக்குப் பகுதியை ஆண்ட வேலநாடு சோடா குடும்பத்தைச் சேர்ந்த கோன்கா II தனது மேலாதிக்கத்தை ஒப்புக்கொண்டார். இதேபோல், கடப்பா-நெல்லூர் தலைவர், மதுராந்தக பொட்டாபி சோடா, பெட்டா I மற்றும் கொண்டவீடு கிளையின் புத்தவர்மன் III மற்றும் அவரது மகன் இரண்டாம் மந்தயா ஆகியோரின் மகனும் ஆந்திர நாட்டில் அரசரின் அதிகாரத்தை ஒப்புக்கொண்டனர்.

சிதம்பரத்தின் புரவலர்

சிதம்பரம் சோழ இளவரசர்கள் கிரீடத்துடன் முதலீடு செய்யப்பட்ட ஐந்து இடங்களில் ஒன்றாகும். குலோத்துங்க அந்த நகரத்தில் உள்ள சிவபெருமானுக்கு சிதம்பரம் கோயிலில் பெரும் பக்தராக இருந்தார், மேலும் அவர் தனது முடிசூட்டு விழாவை அங்கே கொண்டாடினார். திருமாணிக்குளியில் உள்ள மன்னரின் கல்வெட்டு இந்த நிகழ்வைப் போற்றுகிறது மற்றும் தில்லை (சிதம்பரம்) நகரத்திற்கு பொலிவு சேர்க்கும் வகையில் மன்னர் தனது முடிசூட்டு விழாவைக் கொண்டாடினார் என்று கூறுகிறது.

குலோத்துங்க சோழன் உலா என்ற கவிதையில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளபடி கோயிலின் விரிவான புனரமைப்புக்கும் அவர் நிதியளித்தார். விக்கிரம சோழனால் தொடங்கப்பட்ட பணியின் தொடர்ச்சியாகவே இந்த சீரமைப்புப் பணி இருந்திருக்கலாம். இரண்டாம் குலோத்துங்கன் சிதம்பரம் நடராஜர் கோயிலின் பேரம்பலத்தை தங்கத்தால் பொன் செய்த பெருமைக்குரியவர். அவர் அதன் கோபுரங்களையும் ஆயிரம் தூண் மண்டபத்தையும் கட்டியதாக கூறப்படுகிறது.

இலக்கியம்

இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழனின் ஆட்சி இலக்கியச் செயல்பாடுகளால் குறிக்கப்பட்டது, சேக்கிழார் மற்றும் ஓட்டக்கூத்தரின் படைப்புகளால் சாட்சியமளிக்கப்பட்டது. சேக்கிழார் தனது ஆட்சிக் காலத்தில் சைவ சமயக் கட்டுரையான பெரியபுராணத்தை இயற்றினார். குலோத்துங்க சோழன் உலா மற்றும் குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ் என்ற அரசனின் குழந்தைப் பருவத்தை விவரிக்கும் ஒரு படைப்பான ஓட்டக்கூத்தரால் மன்னரைப் போற்றும் வகையில் எழுதப்பட்டது.

வைஷ்ணவரை துன்புறுத்துதல்

சில அறிஞர்கள் இரண்டாம் குலோத்துங்கனை கிரிமிகண்ட சோழன் அல்லது புழக் கழுத்து சோழன் என்று அடையாளப்படுத்துகிறார்கள், ஏனெனில் அவர் தொண்டை அல்லது கழுத்தில் புற்றுநோயால் பாதிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. பிந்தையவர் வைணவ குருபரம்பரையில் குறிப்பிடப்படுவதைக் காண்கிறார் மற்றும் வைஷ்ணவர்களின் வலுவான எதிர்ப்பாளராக இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. சிதம்பரம் நடராஜர் கோவிலில் இருந்த கோவிந்தராஜர் சிலையை அகற்றியதாகக் கூறப்படும் கிரிமிகந்தா என்றழைக்கப்படும் சோழ மன்னனைப் பார்ப்பனமிருதம் (17ஆம் நூற்றாண்டு) என்ற படைப்பு குறிப்பிடுகிறது. குலோத்துங்க சோழன் உலா இரண்டாம் குலோத்துங்கன் ஆட்சியின் போது, விஷ்ணு கடவுள்

தனது அசல் இருப்பிடமான கடலுக்கு திருப்பி அனுப்பப்பட்டதாகக் கூறுகிறது. இருப்பினும், ஸ்ரீரங்கம் கோயிலின் "கோயில் ஒழுக்கு" (கோயில் பதிவுகள்) படி, குலோத்துங்க சோழன் கிரிமிகண்ட சோழனின் மகன். முன்னாள், அவரது தந்தையைப் போலல்லாமல், வைணவத்தை ஆதரித்த ஒரு மனந்திரும்பிய மகன் என்று கூறப்படுகிறது. ராமானுஜர் இரண்டாம் குலோத்துங்கரை தனது மருமகனான தசரதியின் சீடராக்கியதாகக் கூறப்படுகிறது. பின்னர் ராமானுஜரின் விருப்பப்படி ரங்கநாதசுவாமி கோயிலின் நிர்வாகத்தை தசரதி மற்றும் அவரது சந்ததியினருக்கு மன்னர் வழங்கினார்.

கல்வெட்டுகள்

திருவாரூரில் உள்ள தியாகராஜஸ்வாமி கோவிலில் அரசர் தன்னை அநபாயா என்றும், சிதம்பரத்தில் நடேசரின் தாமரை பாதத்தில் தேனீ என்றும் வடிவமைத்த கல்வெட்டு உள்ளது.

சோழர் நிர்வாகம்

சோழ மன்னர்கள் மிகவும் திறமையான நிர்வாக முறையைப் பின்பற்றினர். தஞ்சை மாவட்டம் முழுவதும், திருச்சி, புதுக்கோட்டை மற்றும் தென் ஆற்காடு மாவட்டங்களின் சில பகுதிகள் சோழ மண்டலத்தின் ஒரு பகுதியாக அமைந்தன. சோழர்கள் மத்திய அரசு, மாகாண அரசு மற்றும் உள்ளாட்சி என்று மூன்று முக்கிய நிர்வாகப் பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்தனர். தஞ்சை சோழர்களின் தலைநகராக இருந்தது. திறமையான சோழர்களின் நிர்வாக அமைப்பு பல வரலாற்றாசிரியர்கள் மற்றும் ஆட்சியாளர்களால் நன்கு பாராட்டப்பட்டது.

அரசு கப்பல்

அரசர் நிர்வாகத்தின் தலைவராக இருந்தார். சோழ அரசர்களும் அரசிகளும் கடவுளின் பிரதிநிதிகளாகக் கருதப்பட்டனர். அவர்களின் சிலைகள் கோவில்களில் வைக்கப்பட்டன. சோழ அரசாட்சி பரம்பரையாக இருந்தது. சோழ அரசு குடும்பம் அரசனுக்குப் பிறகு மூத்த மகன் சோழ அரியணைக்கு வர வேண்டும் என்ற கொள்கையைப் பின்பற்றியது. வெளிப்படையான வாரிசு யுவராஜா என்று அழைக்கப்பட்டார், சோழ மன்னர்கள் மகத்தான அதிகாரங்களையும் சலுகைகளையும் அனுபவித்தனர். சோழ மன்னர்கள் தங்கள் சாதனைகளைக் குறிக்கும் பட்டங்களை எடுத்துக் கொண்டனர். அவர்கள் மிகப் பெரிய அரசு மாளிகைகளில் வாழ்ந்தனர்.

அரசர்களின் நிர்வாகத்தில் அமைச்சர்களும் அதிகாரிகளும் உதவினர். சோழ மன்னர்கள் புலியை அரச சின்னமாக வைத்திருந்தனர்.

மத்திய அரசு

மன்னர் தலைமையில் மத்திய அரசு டி. மத்திய அரசின் நிர்வாகத்தை நடத்துவதில் அமைச்சர்கள் மற்றும் அதிகாரிகள் குழு தீவிரமாக பங்கேற்றது. உயர் அதிகாரிகள் பெருந்தரம் என்றும், கீழ் அதிகாரிகள் சிறுந்தரம் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர்.

மாகாண நிர்வாகம்

சோழப் பேரரசு ஒன்பது மாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அவை மண்டலம் என்றும் அழைக்கப்பட்டன. மாகாணத்தின் தலைவர் வைஸ்ராய் என்று அழைக்கப்பட்டார். அரசர்களின் நெருங்கிய உறவினர்கள் வைஸ்ராய்களாக நியமிக்கப்பட்டனர். வைஸ்ராய்கள் மத்திய அரசுடன் தொடர்ந்து தொடர்பில் இருந்தனர். வைஸ்ராய்கள் அரசனிடமிருந்து உத்தரவுகளைப் பெற்றனர். ராஜாவுக்கு தொடர்ந்து பதில் அனுப்பினார்கள். வைஸ்ராய்களுக்கு நிர்வாகப் பணியில் உதவியாக ஏராளமான அதிகாரிகள் இருந்தனர்.

நிர்வாகப் பிரிவுகள்: சோழர்களின் நிர்வாகத்தின் வெற்றி, நிர்வாகப் பிரிவின் சரியான செயல்பாட்டைப் பொறுத்தது. பொதுவாக மண்டலங்கள் சோழ மன்னர்களின் அசல் பெயர்கள் அல்லது பட்டங்களின் பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு மண்டலமும் கோட்டம் அல்லது வளநாடு எனப் பிரிக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு கோட்டமும் நாடு என்று பிரிக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு நாடும் நிர்வாகத்தின் கடைசி அலகின் ஒரு பகுதியாக இருக்கும் (உர்ஸ்) கிராமங்களாக மேலும் பிரிக்கப்பட்டது. உத்தரமேரூர் கல்வெட்டுகள் சோழர்களின் நிர்வாகத்தைப் பற்றி பேசுகின்றன.

வருவாய்

சோழ அரசின் முக்கிய வருமானமாக நில வருவாய் இருந்தது. முறையான நில அளவீடு செய்யப்பட்டது. நிலங்கள் வரி விதிக்கப்படும் நிலம் மற்றும் வரி விதிக்கப்படாத நிலம் என வகைப்படுத்தப்பட்டன. வரி விதிக்கப்பட்ட நிலங்களில் பல தரங்கள் இருந்தன. இந்த தரங்களின்படி நில வருவாய் வேறுபட்டது. பொதுவாக நில விளைச்சலில் 1/6 ரொக்கமாகவோ அல்லது பொருளாகவோ அல்லது விவசாயிகளின் வசதிக் கேற்ப வரியாக வசூலிக்கப்படும். நில வருவாய் தவிர, சுங்கம் மற்றும் சுங்கச்சாவடிகள் போன்ற வேறு சில வருமான ஆதாரங்களும் இருந்தன. சுரங்கங்கள், துறைமுகங்கள், காடுகள் மற்றும் உப்பளங்கள் மீதான வரிகள் வசூலிக்கப்பட்டன. தொழில்வரி மற்றும் வீட்டு வரியும் வசூலிக்கப்பட்டது. வேறு பல

வரிகள் விதிக்கப்பட்டன. சமூகத்தின் மீது வரிச்சுமை அதிகமாக இருந்தது. சில சமயங்களில் மழை பொய்த்ததாலும், பஞ்சத்தாலும் மக்கள் வரி கட்ட முடியாமல் தவித்தனர்.

இராணுவம்

சோழர்கள் திறமையான படையையும் கடற்படையையும் கொண்டிருந்தனர். சோழர் படை யானை, குதிரைப்படை மற்றும் காலாட்படை ஆகியவற்றைக் கொண்டிருந்தது. ராணுவ வீரர்களுக்கு முறையான பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. தளபதிகள் நாயக்கர்கள் மற்றும் சேனாபதிகள் பதவிகளை அனுபவித்தனர். இராணுவம் 70 படைப்பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. சோழர் கையில் 60,000 யானைகள் இருந்தன. குதிரைப்படையை வலுப்படுத்த மிகவும் விலையுயர்ந்த அரேபிய குதிரைகள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. சோழ மன்னர்கள் காந்தனூர் சாலையில் சேரர்களை தோற்கடித்தனர். இலங்கை மற்றும் மாலத்தீவு மன்னர்களும் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். சோழர்களின் கடற்படை தென்னிந்தியாவில் வலிமையான ஒன்றாக இருந்தது. சோழர்கள் தங்கள் கடற்படையின் உதவியுடன் கோரமண்டலம் மற்றும் மலபார் கடற்கரைகளை கட்டுப்படுத்தினர். வங்காள விரிகுடா சோழர் ஏரியாக மாறியது. சோழர் படையும் கடற்படையும் சேர்ந்து 1,50,000 பயிற்சி பெற்ற வீரர்களைக் கொண்டிருந்தன. முப்படைத் தலைவர்களின் படைகளும் தேவைப்படும் காலங்களில் சோழர் படையில் சேர்ந்தன. பொதுவாக சோழர் படையை அரசர் அல்லது யுவராஜா வழிநடத்தினார்.

நீதி

சோழ மன்னன் தலைமை நீதிபதியாக இருந்தான். சோழ மன்னர்கள் நீதித்துறை நிர்வாகத்தில் போதிய அக்கறை செலுத்தினர். கிராம அளவிலான நீதித்துறை நிர்வாகம் கிராம சபையால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. சிறு சிறு தகராறுகள் கிராம சபையில் கேட்கப்பட்டன. முறையான ஆதாரங்களுடன் சர்ச்சைகள் தீர்க்கப்பட்டன. நீதித்துறை அதிகாரிகளால் தண்டனைகள் வழங்கப்பட்டன. கடுமையான குற்றங்கள் மற்றும் முக்கிய வழக்குகளின் விசாரணை அரசரால் நடத்தப்பட்டது.

சோழர்களின் கீழ் உள்ள மக்களின் சமூக வாழ்க்கை

சோழ மன்னர்கள் சைவர்கள். சிவபெருமானை வழிபட்டனர். அவர்கள் பல சிவாலயங்களைக் கட்டினார்கள். பராந்தக I, முதலாம் இராஜராஜன், ராஜேந்திர மன்னன் கந்திராதித்தியன் மற்றும் அவனது ராணி செம்பியன் மாதேவி ஆகியோர் சைவ சமயம் மற்றும் பக்தி இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு அதிக பங்களிப்பை வழங்கினர். முதலாம் பராந்தகன் சிதம்பரத்தில் உள்ள சிவன் கோயிலை தங்கத்தால்

மூடினான். முதலாம் இராஜராஜன் தஞ்சையில் பிரகதீஸ்வரர் கோயிலை (பெரிய கோயில்) கட்டினார். ராஜேந்திரன்-1 இலங்கையில் பொலனாறுவா மற்றும் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் சிவன் கோயிலைக் கட்டினார். இக்கோயில்களுக்கு நிலங்கள், நகைகள், பாத்திரங்கள் தானமாக வழங்கப்பட்டன.

சோழ மன்னர்கள் பிற மதத்தவர்களிடம் சகிப்புத்தன்மையுடன் இருந்தனர். விஷ்ணு வழிபாடும் இருந்தது. சோழ மன்னர்களின் சமகாலத்தவரான வைணவ துறவி ராமானுஜர் பரவுவதை சோழ ஆட்சியாளர்கள் ஆதரித்தனர். திருவாலங்காடு செப்புத் தகடுகள். கரந்தைத் தட்டுகளும், அன்பில் தட்டுகளும் சோழர் காலத்தின் சமய நிலைகளைப் பற்றிப் பேசுகின்றன. மாசிமகம் மகாமகம், கார்த்திகை, தைப்பூச சிவராத்திரி, சித்திரைவிழா, ஐப்பசிவிழா ஆகியவை சோழர் காலத்தில் கொண்டாடப்பட்ட முக்கியமான திருவிழாக்கள். தஞ்சை, கும்பகோணம், ஆவுடையார்கோயில், காளஹஸ்தி திருக்கடையூர் மற்றும் காஞ்சிபுரம் ஆகியவை முக்கியமான கோவில் நகரங்களாக இருந்தன. அனைத்து கோவில்களிலும் பக்தி பாடல்கள் பாடப்பட்டன. சிலர் பௌத்தத்தையும் சமணத்தையும் பின்பற்றினர்.

கோவில்கள் கல்வி மையங்களாகவும் செயல்பட்டன. ஓவியம் நடனம் மற்றும் இசை வளர்ச்சிக்கு கோவில்கள் உதவியது. நம்பி ஆண்டர் நம்பி சைவ துறவிகளின் பாடல்களைத் தொகுத்தவர் நாதமுனிகள் வைணவத் துறவிகளின் பாடல்களைத் தொகுத்தவர். பெரியபுராணம் சிவபெருமானின் உருவப்படங்களின் காட்சிகள் கோயில்களின் சுவர்களில் ஓவியங்களின் கருப்பொருளாக இருந்தன. திருவிழாக் காலங்களில் கோயில்களில் பரத நாட்டியம் மற்றும் கதகளி நடனங்கள் நடத்தப்பட்டன.

பொருளாதார செழுமையும் சமயப் பங்களிப்புகளும் சோழ சமுதாயத்தின் வாழ்க்கைத் தரத்தையும் ஆலோசனையையும் அதிகரித்தன. பல கோயில்கள் மற்றும் மடங்களைக் கட்டுவதன் மூலம், சோழ மன்னர்கள் கலாச்சாரம், கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சிக்கு பங்களித்தனர். அரசு ஆதரவு இந்து மதத்தின் செல்வாக்கை மேலும் அதிகரித்தது. சோழர் காலத்து கோயில்களும் திருவிழாக்களும் சோழர்களின் பெருமையை எப்போதும் பறைசாற்றும்.

சோழர்களின் கீழ் இலக்கிய வளர்ச்சி

சோழர் காலத்தின் இலக்கியம், கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை ஆகியவற்றின் வளர்ச்சி சோழர் ஆட்சியின் கலாச்சார மதிப்பை ஊக்குவித்தது. சோழர்கள் இத்துறைகளில் பல முன்னேற்றங்களைச் செய்தனர். சோழர்களால் கட்டப்பட்ட கோவில்கள் தமிழ் நாட்டின்

பக்தி கலாச்சாரத்தின் மதிப்பை உயர்த்தியது. சோழ இலக்கியம், கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை ஆகியவற்றின் வளர்ச்சி தமிழ் நாட்டின் கலாச்சார வளர்ச்சியில் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

இலக்கியம்

சோழர் ஆட்சி தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு மைல் கல்லாக அமைந்தது. சோழ மன்னர்கள் தமிழ் அறிஞர்களுக்கும் எழுத்தாளர்களுக்கும் பல சலுகைகளையும் ஆதரவையும் வழங்கினர். கல்லாடனார், கம்பர், புகழேந்தி, ஒட்டக்கூத்தர், சேக்கிலர், அவ்வையார், திருத்தக்கதேவர் எனப் பல தமிழ்ப் புலவர்கள் சோழர் காலத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர். இதிகாசங்கள், பரணி, கோவை, உலா, கலம்பகம், பிள்ளைத்தமிழ் போன்ற இலக்கிய நடைகளும், இலக்கணப் புதிய படைப்புகளும் அக்காலத்தில் புகழ்பெற்றன. மெய்க்கீர்த்திகள் எழுதுதல், வரலாற்றுச் சம்பவங்களைக் கூறுதல், சமய நாயகர்களைப் பற்றிய பாடல்களைப் பாடுதல் போன்றவை அக்கால இலக்கியப் போக்குகளாக இருந்தன. கல்லாடனார் சிவபெருமானைப் பற்றி கல்லாடத்தை எழுதினார். தமிழ் மக்களிடையே சமணக் கருத்தைப் பரப்ப திருத்தக்கதேவர் சீவகசிந்தாமணியை எழுதினார். இப்படைப்பு தமிழில் மகாகவியங்களில் ஒன்றாக மதிக்கப்பட்டு மதிப்பிடப்படுகிறது. முதலாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் ஜெயம்கொண்டான் கலிங்கத்துப்பரணியை இயற்றினார். இது இரண்டாம் கலிங்கப் போரைப் பற்றி பேசுகிறது.

ஒட்டக்கூத்தர்

ஒட்டக்கூத்தர் விக்கிரம சோழன் என்ற மூன்று சோழ மன்னர்களின் அரசவைக் கவிஞராக இருந்தார். குலோத்துங்க-II மற்றும் இரண்டாம் இராஜராஜன். விக்கிரம சோழன் உலா, குலோத்துங்க சோழன் உலா, இராஜராஜன் உலா ஆகிய மூன்று அரசர்களைப் போற்றி கவிதைகள் எழுதினார். ஒட்டக்கூத்தர் சோழ மன்னன் இரண்டாம் குலோத்துங்கனைப் புகழ்ந்து குலோத்துங்கன் பிள்ளைத் தமிழையும், கல்வித் தெய்வமான சரஸ்வதியைப் புகழ்ந்து சரஸ்வதி அந்தாதியையும் எழுதியுள்ளார்.

கம்பர்

கம்பராமாயணம் எழுதியவர் கம்பர். மூன்றாம் குலோத்துங்க மன்னன் கம்பநாட்டை கம்பருக்கு தானமாக அளித்தான். மன்னன் கம்பருக்கு கவிச்சக்கரவர்த்தி என்ற பட்டத்தையும் வழங்கினார். சடகோபர் அந்தாதியையும் கம்பர் எழுதியுள்ளார். மும்மணி கோவை. இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் சேக்கிலர் பெரிய புராணம் எழுதினார். புகழேந்தி இயற்றிய நளவெண்பா அவ்வையார்

ஆத்திச்சூடி, கொன்றை வேண்டம் ஆகியவற்றை எழுதினார். திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம் எழுதினார்.

இலக்கியப் படைப்புகள்

குலோத்துங்கன் கோவையும் தஞ்சைவாணன் கோவையும் அன்றைய தமிழ் இலக்கியங்கள். வளையாபதி, குண்டலகேசி, விரசொலிவம், நன்னூல் போன்ற பெரும் காப்பியங்கள் இக்காலத்தைச் சேர்ந்தவை. தேவாரம். நந்திக்கலம்பகம். பரத வெண்பாவும் சிவஞானபோதமும் இக்கால இலக்கியப் படைப்புகளாகும். சோழ இலக்கியங்கள் சோழ சமுதாயத்தின் கலாச்சார விழுமியங்களை அதிகரித்தன.

சோழர்களின் கீழ் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை

சோழ மன்னர்கள் தங்கள் ராஜ்ஜியங்கள் முழுவதும் பல கோயில்களைக் கட்டினார்கள். முற்காலச் சோழர்களின் கோயில்கள் முன்னாள் புதுக்கோட்டைப் பகுதியில் அதிக அளவில் காணப்படுகின்றன. இந்த சோழர் கோயில்கள் சோழர்களின் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலையின் படிப்படியான பரிணாமத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. முன்பு சோழ மன்னர்கள் செங்கற் கோயில்களைக் கட்டியுள்ளனர். பின்னர் கற்கோயில்களைக் கட்டினார்கள்.

முதல் சோழ மன்னன் விஜயாலய சோழன் நற்றமலையில் கோயில் கட்டினான். இது ஒரு கற்கோயில். இது ஆரம்பகால சோழர்கால கோவில் கட்டிடக்கலைக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளில் ஒன்றாகும். புதுக்கோட்டை மண்டலத்தில் உள்ள கண்ணனூர் பாலசுப்ரமணிய கோயிலும், திருக்கடலை கோயிலும் முதலாம் ஆதித்தன் காலத்தில் கட்டப்பட்டவை. கும்பகோணத்தில் உள்ள நாகேஸ்வரர் கோவில் சிற்ப வேலைப்பாடுகளுக்கு பெயர் பெற்றது. முதலாம் பராந்தக மன்னன் சீனிவாசநல்லூரில் (திருச்சி மாவட்டம்) கொரங்கநாதர் கோயிலைக் கட்டினான். கொடும்பாளூர் மூவர்கோயில். அவை பிற்காலச் சோழர்களின் கட்டிடக்கலை மற்றும் சிற்பக்கலைக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகள்.

சோழர் காலத்து கோயில்கள் தவிர, தென்னிந்திய கட்டிடக்கலை வரலாற்றில் மிகப்பெரிய அடையாளமாக தஞ்சையில் உள்ள பிரகதீஸ்வரர் கோயில் உள்ளது. இது பெரிய கோவில் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இது பல கட்டிடக்கலை முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இது முதலாம் இராஜராஜனால் கட்டப்பட்டது. இது தமிழ்நாட்டின் மிகப்பெரிய மற்றும் உயரமான கோவிலாகும். ராஜேந்திர சோழன் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் ஒரு கோயிலைக் கட்டினான். ராஜேந்திர சோழன் சோழர்களின் கலை மற்றும்

கட்டிடக்கலைக்கு பெருமை சேர்த்தார். முதலாம் குலோத்துங்க மன்னன் கும்பகோணத்தில் சூரியக் கடவுளுக்கு கோயில் கட்டினான். இந்த கோவில் தென்னிந்திய கட்டிடக்கலையில் முதல் முறையாகும். இரண்டாம் ராஜராஜன் தாராசுரத்தில் ஐராவதீஸ்வரர் கோயிலைக் கட்டினார்.

சோழர் கட்டிடக்கலையின் சிறப்புகள்

சோழர்கள் பல்லவ கட்டிடக்கலையை பின்பற்றினர். சோழர்காலக் கோயில்களின் கருவறை வட்ட வடிவமாகவும் சதுரமாகவும் உள்ளது. வெளிப்புறச் சுவர்களின் உள் பக்கமும் கருவறையும் அழகுபடுத்தப்பட்டன. கருவறையின் மேற்புறத்தில் சிறப்பு விமானங்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன. கோபுரங்களின் உச்சியில் குவிமாட வடிவ சிகரமும் கலசமும் இருந்தன. சோழர்காலக் கோயில்கள் சிற்பங்கள் மற்றும் அலங்காரப் பணிகளுக்குப் பெயர் பெற்றவை. இந்தக் கோயில்களின் கோபுரங்கள் அர்த்தமுள்ளவை. பல கோயில்களில் அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம் மற்றும் நந்தி மண்டபம் என்று தூண் மண்டபங்கள் உள்ளன. இக்கோயில்களின் சுவர்களில் சிற்பங்களும் கல்வெட்டுகளும் பொருத்தப்பட்டுள்ளன.

சிற்பம்

சோழர்காலக் கோயில்களில் கல் மற்றும் உலோகச் சிற்பங்கள் ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றன. அவை சோழர் காலத்தின் சமூக சமயக் கருத்துக்களைச் சித்தரிக்கின்றன நடராஜர் சிற்பம் அதன் அழகுக்கு மட்டுமின்றி ஆன்மீக அர்த்தத்திற்கும் உலகப் புகழ் பெற்றது. வைணவ கோயில்களில் விஷ்ணு சிலை வைக்கப்படுகிறது. ஆழ்வார்களின் சிற்பக் காட்சிகளில் ஆன்மீக அமைதி சித்தரிக்கப்படுகிறது. சோழர்கள் சுவர்கள், தூண்கள் மற்றும் கூரைகளை அலங்கரிக்க சிற்பங்களைப் பயன்படுத்தினர். சோழர்களின் படைப்புகளில் சிற்பக்கலையின் மதிப்பு மிகவும் உணரப்படுகிறது. அலங்காரச் சிற்பங்கள் இன்னும் உள்ளன. சோழர் கால சிற்பக்கலையில் யதார்த்தவாதம் ஆதிக்கம் செலுத்தியது. ராமாயணம் மகாபாரதம், புராணங்கள் மற்றும் 63 நாயன்மார்களின் வாழ்க்கையின் காட்சிகள் கோயில்களின் சுவர்களில் கதைப் பலகைகளில் சிற்பமாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன.

உருவப்படங்கள்

சோழர்கள் உருவப்படம் செய்யும் கலையில் பல்லவர்களை விட சிறந்து விளங்கினர். கொரங்கநாத கோவில் மற்றும் நாகேஸ்வரசாமி கோவில் சுவர்களில் சிறந்த உருவப்படங்கள் காணப்படுகின்றன. காளஹஸ்தி கோயிலில் சோழமாதேவி மற்றும் மூன்றாம்

குலோத்துங்கரின் திருவுருவங்கள் உள்ளன. சோழர்களின் ஓவியக் கலைக்கு அவை சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகள்.

ஓவியங்கள்

ஓவியங்களின் கலை செழித்தது, புள்ளிவிவரங்கள் யதார்த்தத்துடன் வரையப்பட்டன. சோயா ஓவியர்களின் திறமை அவர்களின் ஓவியங்களில் காணப்படுகிறது. பெரிய கோவிலில் உள்ள ஓவியங்கள் சிறந்த உதாரணம். பெரியபுராணத்தின் காட்சிகள் காஞ்சிபுரத்தில் உள்ள கைலாசநாதர் கோயில், மலையடிப்பட்டியில் உள்ள விஷ்ணு கோயில் ஆகியவை சோழர்கால ஓவியங்களின் சிறந்த மாதிரிகளைக் கொண்டதாக அழகாக சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. முதலாம் இராஜராஜன் மற்றும் ராஜேந்திரன் ஆகியோர் சோழர் காலத்தில் ஓவியக் கலையின் வளர்ச்சிக்கு அதிக பங்களிப்பை வழங்கினர்.

இசை

சோழர் காலத்தில் இசைக் கலை வளர்ந்தது. இசையில் இருபத்தி மூன்று பாணிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஏழு இசை எழுத்துக்கள் sa. ரி,க,ம,ப,ட,நி ஆகியவை பயன்படுத்தப்பட்டன. ஒவ்வொரு கோவிலிலும் ஐவர்கள், நாயன்மார்களின் பாசரங்கள் பாடப்பட்டன. நம்பியாண்டார் நம்பியும், நாதமுனியும் இசையின் வளர்ச்சிக்கு பெரும் பங்காற்றினர். இசையில் புத்தகங்கள் எழுதப்பட்டன. பிரகதீஸ்வரர் கோவிலில் பல இசைக்கலைஞர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். மேளம், உடுக்கை, வீணை, புல்லாங்குழல் ஆகியவை புகழ்பெற்ற இசைக்கருவிகளாக இருந்த சகடக்கொட்டிகள் இசைக் கலைஞர்கள் குழுவை உருவாக்கினர். இசையை ஊக்குவிப்பதற்காக நன்கொடைகள் செய்யப்பட்டன. இசைக்கலைஞர்கள் அரசர்களால் கௌரவிக்கப்பட்டனர். கோவில்கள் மற்றும் மடங்கள் குரல் மற்றும் கருவி இசையில் பயிற்சி அளித்தன.

நடனம்

சோழ மன்னர்கள் நடனக் கலையை ஆதரித்தனர். சோழர் காலத்தில் பரத நாட்டியம் மற்றும் கதகளி இரண்டு வகையான நடனங்கள் ஆடப்பட்டன. கரண நடனத்தின் அதிபராக சிவபெருமான் குறிப்பிடப்பட்டார். சிதம்பரத்தில் உள்ள நடராஜர் கோயிலிலும் கும்பகோணத்தில் உள்ள சாரங்கபாணி கோயிலிலும் நடராஜப் பெருமானின் நடனக் காட்சிகள் உள்ளன. முதலாம் இராஜராஜன் தஞ்சையில் உள்ள பெரிய கோவிலில் 400 நடனப் பெண்களை நியமித்தார். இந்த நடனப் பெண்களை ஒருங்கிணைக்க இரண்டு நடன இயக்குநர்கள் இருந்தனர். விழாக் காலங்களில் மேடைகளில் நடன

நாடகங்களும் நடத்தப்பட்டன. சோழ மன்னர்கள் நாட்டியக் கலையை மேம்படுத்துவதற்காக கொடைகளை வழங்கினர்.

நாடகம்

சோழர்கள் நாடகக் கலையை ஊக்குவித்தனர். இசையும் நடனமும் நாடகத்துடன் இணைந்திருந்தன. நாடகங்கள் நடத்த பல வகையான அரங்குகளும் மேடைகளும் இருந்தன. ராஜராஜேஸ்வர நாடகம் மற்றும் ராஜராஜவிஜயம் ஆகியவை திருவிழாக் காலங்களில் இயற்றப்பட்ட நாடகங்கள். நாடக நடிகர்கள் சோழ மன்னர்களிடமிருந்து மரியாதை பெற்றனர். கூத்து என்பது ஒரு வகை நாடகம். கூத்துகளும் இருந்தன. கல்வெட்டுகள் ஆரியக்கூத்து, சாக்கி கூத்து மற்றும் சாந்தி கூத்து பற்றி குறிப்பிடுகின்றன.

சோழர்களின் பண்பாட்டு பெருமையை சோழ இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. சோழ மன்னர்களால் கட்டப்பட்ட நூற்றுக்கணக்கான கோவில்கள். குறிப்பாக தஞ்சையில் உள்ள பிரகதீஸ்வரர் (பெரிய கோயில்) கோயிலும் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் உள்ள கோயிலும் சோழர்களின் கலாச்சார நினைவுச்சின்னங்கள். புகழ்பெற்ற சோழர் கலாச்சாரம் தமிழ் சமூகத்தில் மிகப் பெரிய தாக்கத்தை உருவாக்கியது மற்றும் தமிழ் சமூகத்தின் மீது பக்தி போன்ற கலாச்சார விழுமியங்களை உள்வாங்கியது.

சோழர்களின் கீழ் மத நிலை

சோழ மன்னர்கள் சைவர்கள். சிவபெருமானை வழிபட்டனர். அவர்கள் பல சிவாலயங்களைக் கட்டினார்கள். பராந்தக I, முதலாம் இராஜராஜன், ராஜேந்திர மன்னன் கந்திராதித்தியன் மற்றும் அவனது ராணி செம்பியன் மாதேவி ஆகியோர் சைவ சமயம் மற்றும் பக்தி இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு அதிக பங்களிப்பை வழங்கினர். முதலாம் பராந்தகன் சிதம்பரத்தில் உள்ள சிவன் கோயிலை தங்கத்தால் மூடினான். முதலாம் இராஜராஜன் தஞ்சையில் பிரகதீஸ்வரர் கோயிலை (பெரிய கோயில்) கட்டினார். ராஜேந்திரன்-I இலங்கையில் பொலனாறுவா மற்றும் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் சிவன் கோயிலைக் கட்டினார். இக்கோயில்களுக்கு நிலங்கள், நகைகள், பாத்திரங்கள் தானமாக வழங்கப்பட்டன.

சோழ மன்னர்கள் பிற மதத்தவர்களிடம் சகிப்புத்தன்மையுடன் இருந்தனர். விஷ்ணு வழிபாடும் இருந்தது. சோழ மன்னர்களின் சமகாலத்தவரான வைணவ துறவி ராமானுஜர் பரவுவதை சோழ ஆட்சியாளர்கள் ஆதரித்தனர். திருவாலங்காடு செப்புத் தகடுகள். கரந்தைத் தட்டுகளும், அன்பில் தட்டுகளும் சோழர் காலத்தின் சமய நிலைகளைப் பற்றிப் பேசுகின்றன. மாசிமகம் மகாமகம், கார்த்திகை, தைப்பூச சிவராத்திரி, சித்திரைவிழா, ஐப்பசிவிழா ஆகியவை சோழர்

காலத்தில் கொண்டாடப்பட்ட முக்கியமான திருவிழாக்கள். தஞ்சை, கும்பகோணம், ஆவுடையார்கோயில், காளஹஸ்தி திருக்கடையூர் மற்றும் காஞ்சிபுரம் ஆகியவை முக்கியமான கோவில் நகரங்கள். அனைத்து கோவில்களிலும் பக்தி பாடல்கள் பாடப்பட்டன. சிலர் பௌத்தத்தையும் சமணத்தையும் பின்பற்றினர்.

கோவில்கள் கல்வி மையங்களாகவும் செயல்பட்டன. ஓவியம் நடனம் மற்றும் இசை வளர்ச்சிக்கு கோவில்கள் உதவியது. நம்பி ஆண்டர் நம்பி சைவ துறவிகளின் பாடல்களைத் தொகுத்தவர் நாதமுனிகள் வைணவத் துறவிகளின் பாடல்களைத் தொகுத்தவர். பெரியபுராணம் சிவபெருமானின் உருவப்படங்களின் காட்சிகள் கோயில்களின் சுவர்களில் ஓவியங்களின் கருப்பொருளாக இருந்தன. திருவிழாக் காலங்களில் கோயில்களில் பரத நாட்டியம் மற்றும் கதகளி நடனங்கள் நடத்தப்பட்டன.

பொருளாதார செழுமையும் சமயப் பங்களிப்புகளும் சோழ சமுதாயத்தின் வாழ்க்கைத் தரத்தையும் ஆலோசனையையும் அதிகரித்தன. பல கோயில்கள் மற்றும் மடங்களைக் கட்டுவதன் மூலம், சோழ மன்னர்கள் கலாச்சாரம், கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சிக்கு பங்களித்தனர். அரசு ஆதரவு இந்து மதத்தின் செல்வாக்கை மேலும் அதிகரித்தது. சோழர் காலத்து கோயில்களும் திருவிழாக்களும் சோழர்களின் பெருமையை எப்போதும் பறைசாற்றும்.

UNIT IV

இரண்டாவது பாண்டிய இராச்சியம்

மூன்றாம் குலோத்துங்கன் இறந்த பிறகு சோழர்கள் தங்கள் அதிகாரத்தை இழந்தனர். 12 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்து பாண்டியர்கள் பெரும் பலம் பெற்றனர். பாண்டியர்கள் வடக்கில் நெல்லூர் மற்றும் கடப்பா மாவட்டங்கள் வரை விரிவடைந்தனர். மூன்றாம் குலோத்துங்கன் விக்ரமனை பாண்டிய நாட்டுக்கு மன்னனாக ஆக்கினான். விக்ரமனுக்குப் பிறகு ஜடவர்மன் குலசேகர I.

ஜடவர்மன் குலசேகர I (கி.பி. 1190 முதல் கி.பி. 1210 வரை)

அவர் விக்ரமனின் மகன். அவருடைய மெய்கீர்த்தி ஒரு நல்ல ஆதாரம். சோழ மன்னன் மூன்றாம் குலோத்துங்கனுடன் போரிட்டு சமரசம் செய்து கொண்டான். இரண்டாம் பாண்டியர்களின் வரலாற்றில் அவரது ஆட்சி ஒரு முக்கிய அடையாளமாக கருதப்படுகிறது. மதுரை, ராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி, கன்னியாகுமரி ஆகிய பகுதிகளை ஆண்டான். அவர் 1030 பிரம்மதேயங்களைக் கொண்ட ராஜகம்பீர சதுர்வேதி மங்கலத்தை உருவாக்கினார். அதனால் அவர் "ராஜகம்பீரா" என்று அழைக்கப்பட்டார். அவர் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியரை தனது பட்டத்து இளவரசராக நியமித்தார்.

மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியர் -I கிபி 1216 முதல் கிபி 1231 வரை

இவர் ஜடவர்மன் குலசேகரனின் சகோதரர். கலியுகராமன், அதிசயபாண்டியதேவன் போன்ற பட்டங்கள் அவருக்கு இருந்தன. சுந்தரபாண்டிய மன்னன் ஒரு லட்சிய திறமையான மற்றும் திறமையான ஆட்சியாளர். சோழர்களுக்கும் கொங்கு மன்னர்களுக்கும் எதிராகப் போர் புரிந்தார். மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியர் திருச்சி மற்றும் நவீன புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தின் சில பகுதிகளை கைப்பற்றினார். திருத்தங்கலில் உள்ள விஷ்ணு கோவிலின் ஒரு நல்ல பகுதி கட்டப்பட்டது. அவருக்குப் பிறகு இரண்டாம் ஜடவர்மன் குலசேகரன் சில காலம் ஆட்சி செய்தான். மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியர் II : கிபி 1238 முதல் கிபி 1253 வரை: கோவில்களுக்கு பல மானியங்கள் செய்தார். அவர் சோழ மன்னன் மூன்றாம் ராஜேந்திரனை தோற்கடித்தார்.

ஜடவர்மன் சுந்தர பாண்டிய I :- கிபி 1251 முதல் கிபி 1268 வரை

இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனுக்குப் பிறகு அவர் ஆட்சிக்கு வந்தார். ஏலம், கொங்கு மற்றும் சோழ ராஜ்ஜியத்தை வென்றதற்காக அவருக்கு திரிபுவன சக்கரவர்த்தி என்ற பட்டம் இருந்தது. அவன் காலத்தில் பாண்டிய பேரரசு பாண்டிய பேரரசாக மாறியது. சோழர்கள் தமிழ்ச் சூழலில் இருந்து முற்றிலும் மறைந்தனர்.

ஹொய்சாளர்கள் மைசூர் மலைப்பகுதிக்கு பின்வாங்கினர். சிலோன் கைப்பற்றப்பட்டது. கொங்குதேசம் பாண்டிய அரசின் ஒரு மாகாணமாக மாறியது. சேர மன்னன் தோற்கடிக்கப்பட்டான். இந்த வெற்றிகளால் ஜலவர்மன் சுந்தர பாண்டியனால் "எம்மண்டலமும் கொண்டருளிய பாண்டிய" என்று அழைக்கப்பட்டேன்.

சமய அறநிலையங்கள்: முதலாம் ஜடவர்மன் சுந்தர பாண்டியரால் சிதம்பரத்தில் உள்ள நடராஜர் சன்னதியின் மேற்கூரைக்கு தங்க ஓடுகள் அமைக்கப்பட்டன. சிதம்பரம் கோயிலின் ஒரு மண்டபத்தையும் மேற்குக் கோபுரத்தையும் கட்டினார். ஸ்ரீரங்கத்தில் உள்ள ரங்கநாத சுவாமி சன்னதிக்கும் அதே தங்க சேவையை செய்தார். அதனால் அவருக்கு 'பொன்வீந்த பெருமாள்' என்று பெயர். அவர் சில சமணப் பள்ளிகளுக்கு தாராளமாகக் கொடுத்தார். அவர் சைவம், வைணவம் மற்றும் இந்து மதத்தை ஆதரித்தார். அவர் தனது மகன் முதலாம் மாறவர்மன் குலசேகரனை பட்டத்து இளவரசராக முடிசூட்டிக் கொண்டார்.

மாறவர்மன் குலசேகரன் I: 1268 AD 1308 AD

அவரது ஆட்சிக் காலத்தில் வெளிநாட்டு எழுத்தாளர் மோர்கோபோலோ தமிழ் நாட்டிற்குச் சென்று அதைப் பற்றி எழுதினார். தமிழ் நாட்டின் சமூக நிலை முஸ்லிம் வரலாற்றாசிரியர் வசாப் அவர்களின் எழுத்துக்களில் இருந்து அறியப்பட்டது. மறவண்ணன் சேரநாட்டிலிருந்து கொல்லத்தைக் கைப்பற்றினான். இதனால் அவர் கொல்லம்கொண்ட பௌத்யா என்று அழைக்கப்பட்டார். அவர் இலங்கை மீது படையெடுத்து, சுபகிரி கோட்டையில் இருந்து பெரும் செல்வத்தையும், புத்தரின் பல் நினைவுச்சின்னத்தையும் மதுரைக்கு கொண்டு வந்தார். சோழநாடு வரையிலும் தொண்டைமண்டலம் வரையிலும் இவனது ஆட்சி விரிவடைந்தது. ஜடவர்மன் சுந்தர பாண்டியரை கொங்கு நாட்டின் வைஸ்ராயராகவும், மாறவர்மன் விக்ரம பாண்டியனை செங்கல்பட்டு மற்றும் தென் ஆற்காடு மாவட்டங்களுக்கு துணை அரசராகவும் நியமித்தார். திருநெல்வேலியில் உள்ள நெல்லையப்பர் கோயிலின் வெளிப்புறத்தை அவர் கட்டினார்.

தமிழகத்தில் முஸ்லீம் படையெடுப்பு

1296 முதல் 1316 கி.பி வரை டெல்லியை (டெல்லி சுல்தான்ட்) ஆண்ட அலாவுதீன் கில்ஜியின் இராணுவத்தில் ஒரு அடிமை மற்றும் முக்கிய ஜெனரலாக இருந்த மாலிக் கஃபூர், அலாவுதீனின் இராணுவத்தால் முதலில் அடிமையாகப் பிடிக்கப்பட்ட கஃபூர், சுல்தானுக்கு ஓரினச்சேர்க்கை இருந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. கஃபூருடன் உறவு.

1309 மற்றும் 1311 க்கு இடையில், தென்னிந்தியாவில் இரண்டு வெற்றிகரமான பிரச்சாரங்கள்/ரெய்டுகளுக்கு கஃபர் தலைமை தாங்கினார். முதலில் கோபத்தை எதிர்கொண்டவர்கள் வாரங்கலின் காகத்தியர்கள் (காகத்திய வம்சம்), அதைத் தொடர்ந்து கர்நாடகாவில் ஹொய்சாலர்கள் (ஹொய்சாளப் பேரரசு). இப்போது 1311 இல், கஃபர் தெற்கில் மூன்றாவது முயற்சியை மேற்கொண்டார், அங்கு அவர் தமிழ் இராச்சியங்களுக்குள் நுழைய முயன்றார்.

இத்தருணத்தில், அப்போது மதுரையை ஆண்ட பாண்டியர்களின் சாம்ராஜ்யத்தை குறிவைக்க கஃபுரைத் தூண்டியது எது என்பதை அறிவது சுவாரஸ்யமாக இருக்கும்.

தோற்கடிக்கப்பட்ட தந்தை மூன்றாம் வீர பல்லால (ஹொய்சலாக்களின் அரசர்) மூலம் சமாதான நடவடிக்கையாக டெல்லிக்கு அனுப்பப்பட்ட வீர விருபகூடி பல்லாலனிடம் இருந்து மதுரையின் செழுமையைக் கேட்ட அலாவுதீன் கில்ஜியே மதுரையைத் தாக்க உத்தரவிட்டார் மற்றும் வலுவூட்டல்களை அனுப்பினார் என்று நம்பப்படுகிறது. இப்போது மீண்டும் "பாண்டிய வம்சம் அதன் அழிவை சந்தித்தது எப்படி".1216 முதல் சுந்தர பாண்டிய மன்னரின் கீழ் பாண்டியர்கள் தங்களுடைய பொற்காலத்தில் நுழைந்தனர்.

கஃபுரின் வெற்றிகரமான தாக்குதல்கள் மற்றும் வாரங்கல் மற்றும் ஹலேபிடு (கர்நாடகா) இந்து கோவில்களின் கொள்ளை ஆகியவை பாண்டிய இராச்சியத்திற்கு ஆபத்தான மணிகளை அனுப்பியதாக நம்பப்படுகிறது. ஒரு வலிமையான சைவனாக இருந்த சுந்தர பாண்டியன், முஸ்லிம் படைகளால் இந்து கோவில்களை இடித்ததால் கோபமடைந்தான். அவர் தனது படைகளை ஒன்று திரட்டி, படையெடுக்கும் படைகளை எதிர்கொள்ள அவர்களை ஒரே நேரத்தில் அணிவகுத்துச் செல்ல திட்டமிட்டார். இருப்பினும், இந்த யோசனையை அவரது சகோதரர் வீர பாண்டியன் எதிர்த்தார், அவர் தற்காப்பு நிலையை எடுப்பது மிகவும் சாதகமாக இருக்கும் என்று கருதினார்.

சுந்தர பாண்டியன் அவனது வார்த்தைகளைப் புறக்கணித்து, மதுரையைக் காக்க வீரபாண்டியனை விட்டுத் தன் படை வீரர்களுடன் அணிவகுத்துச் செல்லும்படி கட்டளையிட்டான். பாண்டிய இராணுவம் ஆரம்பத்தில் நன்றாக அணிவகுத்தது, ஆனால் 1311 ஆம் ஆண்டு வெப்பமான கோடையில் நதி வறண்டதால் காவேரி நதியை (நீர் ஆதாரமாக) அவர்கள் நம்பியிருப்பது பேரழிவை ஏற்படுத்தியது. ஏற்கனவே சோர்வடைந்த பாண்டிய இராணுவம் கஃபுர் இராணுவத்திற்கு இணையாக இல்லை.

சிறைபிடிக்கப்பட்ட தனது சகோதரனுக்கு ஈடாகவும், மதுரை மீனாட்சி கோயிலின் புனித உள் சன்னதியைப் பாதுகாக்கவும், வீர பாண்டியன் அனைத்து பொக்கிஷங்கள், யானைகள், குதிரைகள் மற்றும் அவற்றின் பாதி உணவுப் பொருட்களை கஃபூர் இராணுவத்திடம் ஒப்படைத்தார்.

பாண்டிய ஆட்சியின் பலவீனம் 1313 இல் அண்டை சோர ஆட்சியாளர்களை படையெடுத்து பாண்டிய ஆட்சியாளர்களை தோற்கடிக்க காரணமாக அமைந்தது. மதுரையில் சேர ஆட்சி குறுகியதாக இருந்தபோதிலும், சுல்தானிய வம்சம் விரைவில் மீண்டும் நிறுவப்பட்டது, இது அடுத்த 48 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தது.

இறுதியாக ஒரிசா, ஆந்திரா மற்றும் இலங்கை முழுவதும் பேரரசை விரிவுபடுத்திய பாண்டிய ஆட்சி தென்காசி, திருநெல்வேலி மற்றும் தூத்துக்குடி (தமிழகத்தில் உள்ள சிறிய மாவட்டங்கள்) சிறிய பகுதிகளை ஆட்சி செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

பாண்டிய வாரிசுகளுக்கு இடையேயான வெற்றிப் போர் முஸ்லீம் ஆட்சியாளர்களை பாண்டிய அரசின் மீது படையெடுக்க வைத்தது. மாலிக் கஃபூர் படையெடுத்து முடிந்தவரை கொள்ளையடித்தார். முழு பாண்டிய நாடும் முஸ்லீம் சாம்ராஜ்யத்தின் ஒரு பகுதியாக மாறியது. 120 ஆண்டுகள் நீடித்த இரண்டாவது பாண்டிய ஆட்சி தமிழ் நாட்டின் வரலாற்றில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க அடையாளமாக இருந்தது. இரண்டாம் பாண்டியர் ஆட்சியின் போது பாண்டியர்களின் பெருமை வடக்கே வட இந்தியாவிற்கு மட்டும் விரிவடைந்து இலங்கைக்கும் பரவியது.

இரண்டாம் பாண்டிய நாட்டில் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை

பாண்டியர்கள் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சிக்கு அதிக பங்களிப்பை வழங்கினர். கோபுரங்கள், பிரகாரங்கள், விமானங்கள், கர்ப்பக்கிரகங்கள் ஆகியவை பாண்டியர்களின் கோயில் கட்டிடக்கலையின் சிறப்பு அம்சங்களாகும். மதுரை, சிதம்பரம், கும்பகோணம், திருவண்ணாமலை, ஸ்ரீரங்கம் ஆகிய இடங்களில் உள்ள கோயில்கள் பாண்டிய கட்டிடக்கலை வளர்ச்சிக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. குதிரைகள் மற்றும் பிற விலங்குகளின் உருவங்கள் தூண்களில் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. வரலாற்றாசிரியர் ஏ.எல்.பாஷம் கருத்துப்படி, பாண்டிய கட்டிடக்கலையின் உச்சம் மதுரை மீனாட்சி கோயிலும் ஸ்ரீரங்கத்தில் உள்ள அரங்கநாதர் கோயிலும் ஆகும்.

பாறை வெட்டப்பட்ட கோவில்

பாறை வெட்டப்பட்ட கோயில் துறையில் பாண்டியர் காலம் மறுமலர்ச்சிக் காலமாகக் குறிக்கப்படுகிறது. பாறை வெட்டப்பட்ட கோயில்கள் அவற்றின் சிறப்புக்கு பெயர் பெற்றவை. பாண்டிய சாம்ராஜ்யத்தில் இருந்து 50க்கும் மேற்பட்ட பாறை வெட்டப்பட்ட கோவில்கள் தோண்டி எடுக்கப்பட்டன. திருப்பரங்குன்றம்,

ஆனைமலை, காரைக்குடி, கழுகுமலை, மலையடிக்குறிச்சி மற்றும் திருச்சி ஆகிய இடங்களில் பாறை வெட்டப்பட்ட கோவில்கள் அதிகம். இந்த கோவில்கள் சிவன் மற்றும் விஷ்ணுவுக்காக கட்டப்பட்டது. கழுகுமலை மற்றும் திருச்சியில் உள்ள கோயில்களிலும் குடைவரைக் கோயில்கள் காணப்படுகின்றன. பாறை வெட்டப்பட்ட குகைகளும் இருந்தன.

கட்டமைப்பு கோயில்கள்

கட்டிடக் கோயில்கள் கற்களில் கட்டப்பட்டன. எளிமையான நடையில் இருந்தார்கள். ஒவ்வொரு கோயிலும் கர்ப்பகிரகம், அர்த்தமண்டபம் மற்றும் மகாமண்டபம் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது. கோவில்பட்டி, திருப்பத்தூர் மற்றும் மதுரையில் இத்தகைய கட்டமைப்புக் கற்கோயில்கள் காணப்படுகின்றன. பாண்டிய மன்னர்கள் திருப்பத்தூர் அம்பாசமுத்திரத்தில் கோயில்களைக் கட்டினார்கள். மன்னார்குடி, மதுரை, அழகர்கோயில், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் மற்றும் சின்னமனூரில் உள்ள இக்கோயில்களின் உள் கட்டமைப்புகள் திட்டமிட்ட முறையில் கட்டப்பட்டன.

இரண்டாவது பாண்டிய மன்னர்களும் கட்டிடக் கோயில்களை மேம்படுத்தினர். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் வடபத்ரசாயி கோவில், அம்பாசமுத்திரத்தில் சிவன் கோவில், நாங்குநேரி விஜயநாராயண கோவில். ஆத்தூரில் உள்ள லக்ஷ்மி நாராயணா கோவில், பிரசித்தி பெற்ற கட்டமைப்பு கோவில்களில் சில. பாண்டிய மன்னர்கள் கோயில்களின் நுழைவாயிலில் பெரிய கோபுரங்களைக் கட்டினார்கள். பாண்டியர்கள் சிதம்பரம் மற்றும் ஸ்ரீரங்கத்தில் கோயில் மண்டபங்கள், கோபுரங்கள் கட்டினார்கள். குலசேகர பாண்டியர் அர்த்தமண்டபத்தை கட்டினார். ஒவ்வொரு கோயிலிலும் மணிமண்டபமும் சன்னதியும், சுந்தர பாண்டியரும் சடையவர்மனும் தங்கள் காலத்தில் கோபுரங்களைக் கட்டினார்கள். பாண்டிய மன்னர்கள் அழகர்கோயில் மற்றும் ஜம்புகேஸ்வரர் கோவில்களை புதுப்பித்தனர்.

சிற்பம்

பாண்டியன் சிற்பங்கள் அழகாகவும் அலங்காரமாகவும் உள்ளன. சில சிற்பங்கள் ஒற்றைக் கல்லில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவர்கள் அதிக செய்திகளையும் மதிப்புகளையும் பெற்றுள்ளனர். பாண்டியர் காலம் சிற்பக் கலையில் மறுமலர்ச்சி கண்டது. சோமாஸ்கந்தர், துர்க்கை, கணபதி, நரசிம்மர், நடராஜர் சிற்பங்கள் மிகச் சிறந்த மாதிரிகள். கழுகுமலை, திருப்பரங்குன்றம், திருமலைபுரம், நர்த்தமலை ஆகிய இடங்களில் உள்ள சிற்பங்கள் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றவை. குன்னக்குடியில் உள்ள விஷ்ணு சிற்பமும்,

திருக்கோலக்குடியில் உள்ள நடராஜர் சிற்பமும், பல்லவ, சோழர் கால சிற்பங்களுக்கு இணையாக சிறந்து விளங்குகின்றன.

ஓவியங்கள்: ஸ்ரீமாறன் மற்றும் ஸ்ரீவல்லப பாண்டியன் காலத்தில் கட்டப்பட்ட சித்தன்னவாசல் குகைக் கோயில்களில் பாண்டிய சுவரோவியத்தின் அழகைக் காணலாம். சித்தன்னவாசலில் உள்ள கூரைகள் மற்றும் தூண்களில் நடனமாடும் பெண்கள், அரசர்கள், ராணிகள், தாவரங்கள் மற்றும் விலங்குகளின் ஓவியங்கள் உள்ளன. சித்தன்னவாசலில் தாமரை, குளிக்கும் யானை, மீன் விளையாடும் படம் நன்றாக இருந்தது. எண்ணெய் ஓவியமும் இருந்தது. அவை பாண்டிய ஓவியங்களுக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகள்.

பாண்டிய ஆட்சியாளர்கள் இலக்கியம், கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சிக்கு அதிக பங்களித்தனர். அவர்களின் பங்களிப்புகள் தமிழ் சமூகத்தில் ஒரு தனித்துவமான மற்றும் நிரந்தர கலாச்சார தாக்கத்தை உருவாக்கியது.

பிற்கால பாண்டியப் பேரரசின் கீழ் மதம்

களப்பிரர் ஆட்சியின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு, இந்து மதம் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றது மற்றும் பௌத்தம் மற்றும் சமண மதம் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியது. பாண்டிய மன்னர்கள் வைணவம், சைவம் மற்றும் சமணத்தை ஆதரித்தனர்.

நாயன்மார்கள் சைவ சமயத்தைப் போதித்தார்கள், ஐவர்கள் வைணவத்தைப் போதித்தார்கள். பக்தி உணர்வை மக்களிடையே பரப்பினார்கள். பக்தி வழிபாட்டின் பரவலானது மக்களிடையே மத உணர்வுகளையும் சேவை மனப்பான்மையையும் ஏற்படுத்தியது. இந்தப் பண்புகள் தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஆழமாக வேரூன்றியிருந்தன. திருஞானசம்பந்தர், மாணிக்கவாசகர் ஆகிய சைவ மகான்கள் பாண்டிய நாட்டில் வாழ்ந்து சைவ சமயத்தைப் பரப்பினர். இதேபோல் வைணவ துறவிகளான நம்மாழ்வார், பெரியவர் மற்றும் ஆண்டாள் ஆகியோர் பாண்டிய நாட்டில் வைணவத்தை போதித்துள்ளனர். பாண்டிய மன்னர்கள் பொதுவாக மத சகிப்புத்தன்மையைப் பின்பற்றினர். அவர்கள் சமண துறவிகளுக்கும் அவர்களின் கல்வி நிறுவனங்களுக்கும் தாராளமாக நன்கொடைகள் மற்றும் பரிசுகளை வழங்கினர்.

பாறை வெட்டப்பட்ட கோவில்கள்

பல்லவர் காலத்து பாறை வெட்டப்பட்ட குகைக் கோயில்களை ஆய்வு செய்துள்ளோம். பாண்டிய மன்னர்கள் தங்கள் ராஜ்ஜியத்தில் பல குகைக் கோயில்களை செதுக்கியிருக்கிறார்கள். பாண்டியப் பேரரசின் பல்வேறு பகுதிகளில் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட குடைவரைக் கோயில்கள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் முக்கியமானவை

மலையடிக்குறிச்சி, ஆனைமலை, திருப்பரங்குன்றம் மற்றும் திருச்சி ஆகிய இடங்களில் காணப்படுகின்றன. இந்த குகைகள் சிவன், விஷ்ணு மற்றும் பிரம்மா ஆகியோருக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டவை.

கல் கோயில்கள்

இந்த கோவில்கள் கற்களாலும் செங்கற்களாலும் கட்டப்பட்டவை. அவர்கள் தங்கள் பாணியில் மிகவும் எளிமையானவர்கள். ஒவ்வொரு கோயிலும் கர்ப்பகிரகம், அர்த்தமண்டபம் மற்றும் மகாமண்டபம் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது. கோவில்பட்டி, திருப்பத்தூர், மதுரை ஆகிய இடங்களில் பாண்டியர்களின் கற்கோயில்கள் காணப்பட்டன.

சிற்பங்கள்

பாண்டியர் காலத்தும் சிற்பங்களின் வளர்ச்சியைக் கண்டது. பாறையில் வெட்டப்பட்ட குகைகளின் சுவர்களில் சிவன், சுப்ரமணியர், விநாயகர், பிரம்மா, துர்க்கை ஆகியோரின் சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. திருப்பரங்குன்றம் கோயிலில் அற்புதமான சிற்பங்கள் உள்ளன, மேலும் அவை பாண்டிய சாம்ராஜ்யத்தில் சிற்பங்கள் வளர்ந்ததற்கான சான்றுகளை வழங்குகின்றன. வெண்கல வார்ப்பு நுட்பம் அவர்களுக்குத் தெரியும். கோவில்களில் உற்சவமூர்த்தியாக வெண்கலங்கள் வைக்கப்படுகின்றன.

ஓவியங்கள்

சித்தன்னவாசல் குகைக் கோயில்களில் பாண்டியர் ஓவியங்களின் தடயத்தைக் காணலாம். கூரைகள் மற்றும் தூண்களில் வர்ணம் பூசப்பட்ட உருவங்கள் உள்ளன. நுட்பம் ஃப்ரெஸ்கோ என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஓவியங்கள் நடனம் ஆடும் பெண்கள், ராஜா மற்றும் ராணி, தாவரங்கள் மற்றும் விலங்குகளை குறிக்கின்றன. சித்தன்னவாசலின் ஓவியங்கள் அஜந்தா குகைகளில் காணப்படும் ஓவியங்களுடன் ஒப்பிடப்படுகின்றன. தமிழ் கலை மற்றும் கட்டிடக்கலைக்கு பாண்டிய மன்னர்களின் பங்களிப்பு பாராட்டுக்குரியது.

UNIT V

விஜயநகர சாம்ராஜ்யம்

1336 ஆம் ஆண்டில், விஜயநகர இராச்சியம் ஹரிஹரா மற்றும் புக்கா ஆகியோரால் நிறுவப்பட்டது, அவர்கள் இரண்டு சகோதரர்கள் மற்றும் முகமது-பின்-துக்ளக்கின் இராணுவத்தில் பணியாற்றினர். அவர்கள் டெல்லி சுல்தானகத்திலிருந்து பிரிந்து கர்நாடகாவில் ஒரு சுதந்திர மாநிலத்தை நிறுவினர் மற்றும் 1336 இல் துங்கபத்ரா நதிக்கரையில் தலைநகரான விஜயநகரை நிறுவினர். ஹரிஹரரும் புக்காவும் தங்கள் ராஜ்ஜியத்தை நிறுவுவதற்கு சமகால அறிஞரும் ஒரு துறவியுமான வித்யாரண்யரால் உதவியும் ஊக்கமும் பெற்றனர்.

ஆதாரங்கள்:

இலக்கிய ஆதாரங்கள்:

விஸ்வநாத ஸ்தானபதியின் ராயவாச்சகம்

ராபர்ட் சீவெல் எழுதிய "விஜயநகர் பேரரசின் மறக்கப்பட்ட வரலாறு" கன்னட மற்றும் தெலுங்கு இலக்கியங்களான, மனுசரித்திரம், சாலுவாபியுதயம் போன்றவை, விஜயநகர அரசவையில் ஆதரவளிக்கப்பட்டவை, பரம்பரை, அரசியல் மற்றும் சமூக தகவல்களை வழங்குகின்றன.

வெளிநாட்டு கணக்குகள்:

நிக்கோலோ டி காண்டி, தேவராயா 1 இன் விஜயநகர துரின்க் காலங்களுக்குச் சென்று அவரது ஆளுமை பற்றிய விவரங்களைக் கூறினார். பாரசீகத்தைச் சேர்ந்த அப்துல் ரசாக் தேவராய 2-ன் போது வருகை தந்தார். தலைநகர் ஹம்பியின் அழகை விவரித்தார். கிருஷ்ணதேவராயர் காலத்தில் டொமிங்கோ பயஸ் மற்றும் பர்போசா பார்வையிட்டனர். அச்சுதேவராயரின் காலத்தில் ருனிஸ் பார்வையிட்டார்

கல்வெட்டுகள்:

சங்கம வம்சத்தின் குடும்ப வரலாற்றைக் கட்டமைப்பதற்கான முக்கிய ஆதாரமாக பித்ரகுண்டா கல்வெட்டு உள்ளது. இரண்டாம் தேவராயரின் ஸ்ரீரங்கம் செப்புத் தகடுகள் விஜயநகர ஆட்சியாளர்களின் பரம்பரை மற்றும் சாதனைகளை வழங்குகின்றன. கிருஷ்ணதேவராயர் காலத்தின் பல்வேறு செப்புத் தகடு கல்வெட்டுகள். ஹம்பி இடிபாடுகள் மற்றும் விஜயநகரின் மற்ற நினைவுச்சின்னங்கள் விஜயநகர ஆட்சியாளர்களின் கலாச்சார பங்களிப்புகள் பற்றிய தகவல்களை வழங்குகின்றன.

அரசியல் வரலாறு:

விஜயநகரம் நான்கு வெவ்வேறு வம்சங்களால் ஆளப்பட்டது

சங்கம வம்சம் (1336-1486)

சாலுவா வம்சம் (1486-1506)

துளுவ வம்சம் (1506-1565)

அரவிடு வம்சம் (1570-1647)

சங்கம வம்சம்:

ஹரிஹர ராயர் முதல் ஆட்சியாளர். விஜயநகர் மற்றும் பஹாமனி மோதல்கள் அவரது காலத்தில் தொடங்கியது. புகாரையா ஹரிஹரருக்குப் பிறகு அரியணை ஏறினார். பக்காவின் மகன் கம்பராய மதுரையை இணைத்தான். இந்த அத்தியாயத்தை கங்காதேவி (கம்பராயரின் மனைவி) சமஸ்கிருதத்தில் மதுரவிஜயம் என்று எழுதினார். அவர் ரேவதித்வீபை (கோவா) கைப்பற்றினார். ஹம்பியில் பான்சுபரி பஜாரை உருவாக்கினார் புகாரையாவுக்குப் பிறகு ஹரிஹரா 2 ஆட்சிக்கு வந்தார், பின்னர் தேவராயா ஆட்சிக்கு வந்தார். தேவராயா 1 முதல் முக்கியமான மன்னர். துங்கபத்ரா ஆற்றின் குறுக்கே முதன்முதலில் அணை கட்டியவர் பஹாமன் சுல்தான் பெரோஸ் ஷா 1-ல் தேவராயா 1-ஐ தோற்கடித்தார். சங்கம வம்சத்தின் மிகப் பெரிய ஆட்சியாளர் இரண்டாம் தேவ ராயா ஆவார். அவர் முஸ்லீம் வில்லாளர்களை இராணுவத்தில் சேர்த்தார். சிலோனிலிருந்து காணிக்கை வசூலித்த முதல் விஜயநகர ஆட்சியாளர் இவரே. இவருடைய மரணத்திற்குப் பிறகு சங்கம வம்சம் பலவீனமடைந்தது. கடைசி அரசர் விருபகூராயரை அவரது தளபதி சாளுவ நரசிம்மராய 1 பதவி நீக்கம் செய்தார், மேலும் அவர் சாளுவ வம்ச ஆட்சியை உற்று நோக்கினார்.

சாலுவ வம்சம்:

நரசிம்ம ராயர் 2 சாளுவ வம்சத்தில் மிகப் பெரியவர். அன்னம்சாரய்யர் இந்தக் காலத்தில் வாழ்ந்தவர். நரசிம்மர் 2 இறந்த பிறகு, நரச நாயக்கர் தனது மகன் வீரநரசிம்மத்தை அரியணையில் அமர்த்தினார். வீரநரசிம்மர் துளுவ வம்சத்தின் ஆட்சியைத் தொடங்கினார்.

விஜயநகருக்கும் பஹாமானிகளுக்கும் இடையே மோதல்

கிருஷ்ணா மற்றும் துங்கபத்ரா நதிகளுக்கு இடையே இருந்த ராய்ச்சூர் தோவாபின் கட்டுப்பாட்டில் விஜயநகரம் மற்றும் பஹாமனி அரசுகளுக்கு இடையே தொடர்ந்து மோதல்கள் இருந்தன. இந்த பகுதி வளமானதாகவும் கனிம வளங்கள் நிறைந்ததாகவும் இருந்தது. கோல்கொண்டாவின் புகழ்பெற்ற வைரச் சுரங்கங்கள் தோவாப் பகுதியின் கிழக்குப் பகுதியில் அமைந்திருந்தன. தக்காணத்தில் உள்ள துங்கபத்ரா முழுவதும் மட்டுமே விரிவாக்கம் செய்யக்கூடியதாக இரு

ராஜ்ஜியங்களின் புவியியல் இருந்தது. இருவருக்குமிடையிலான சண்டைகள் முடிவாகவில்லை என்றும், அந்த நிலையே நீடித்தது என்றும் தெரிகிறது

துளுவ வம்சம்:

வீரநரசிம்மரின் மறைவுக்குப் பிறகு திம்மராசு பிரதமராக பதவியேற்றார் அவரது மரணத்திற்குப் பிறகு, அச்யுததேவாவும் சதாசிவராயரும் அரியணை ஏறினர். ராம ராயரின் ஆட்சியின் போது, பஹாமன் கூட்டமைப்பு (பிஜாப்பூர், அகமதுநகர், கோல்கொண்டா மற்றும் பிதார் ஆகியவற்றின் கூட்டுப் படைகள்) 1565 இல் தலைகோட் போரில் அவரை (ராமராய) தோற்கடித்தது.

ராம ராயா சிறையில் அடைக்கப்பட்டு தூக்கிலிடப்பட்டார். விஜயநகரம் அழிந்தது. இந்தப் போர் பொதுவாக விஜயநகரப் பேரரசின் முடிவைக் குறிப்பதாகக் கருதப்பட்டது. இருப்பினும், விஜயநகர சாம்ராஜ்யம் மற்றொரு நூற்றாண்டுக்கு அரவிடு வம்சத்தின் கீழ் இருந்தது.

அரவிது வம்சம்:

திருமால், ஸ்ரீ ரங்கா மற்றும் வேங்கட II ஆகியோர் இந்த வம்சத்தின் முக்கிய ஆட்சியாளர்கள்.

வேங்கட II அக்பரின் சமகாலத்தவர். அவர் தலைநகரை மாற்றினார் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் கடைசி ஆட்சியாளர் ஸ்ரீ ரங்க III ஆவார்.

1647 இல் வந்தவாசி போரில் கோல்கொண்டாவின் மிர் ஜும்லாவால் ஸ்ரீ ரங்கா தோற்கடிக்கப்பட்டார். விஜயநகரப் பேரரசு இத்துடன் முடிவுக்கு வந்தது.

குமார கம்பனா

துருக்கின் கொடுங்கோன்மையிலிருந்து தமிழகத்தை விடுவித்த விஜயநகர இளவரசர் குமார கம்பனா. கி.பி.14ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழக மக்கள் முஸ்லீம் கொடுங்கோன்மையின் நுகத்தடியில் இருந்தபோது, அவர்களை விடுவிக்கும் பொறுப்பை கர்நாடகத்தைச் சேர்ந்த இருவர் ஏற்றனர். முதலாவதாக ஹொய்சாள் மன்னன் மூன்றாம் பல்லால, துருக்கிய ஆட்சியில் இருந்து தமிழ்நாட்டை விடுவிக்கும் முயற்சியில் தனது உயிரை இழந்தான், மற்றொன்று குமார கம்பனை தனது முயற்சியில் வெற்றி பெற்றது மட்டுமல்லாமல் மூன்றாம் பல்லாலாவின் மரணத்திற்கு பழிவாங்கினான்.

குமார கம்பனா புக்கா I (விஜயநகரப் பேரரசின் இணை நிறுவனர் மற்றும் கி.பி 1356-77 க்கு இடையில் ராஜ்யத்தை ஆண்டவர்) மற்றும் ராணி தேவயி ஆகியோரின் மகன். கம்பனா என்று பெயர் சூட்டப்பட்டது, ஏனெனில் அவனது பெயரைக் கேட்டாலே அவனது எதிரிகள் பயந்து நடுங்கினார்கள். தமிழ்நாட்டின் மீதான முஸ்லீம்

ஆட்சியை முடிவுக்குக் கொண்டுவர புக்கா கட்டளையிட்டபோது கம்பனா முல்பாகிலு பகுதியை ஆளுநராக ஆட்சி செய்தார்.

தமிழ்நாட்டில் துருக்கிய ஆட்சியின் தோற்றம்

தேவகிரியை கைப்பற்றிய பிறகு, அலாவுதீன் கில்ஜியின் தளபதியான மாலிக் கஃபூர், டெல்லி சுல்தான் துவாரசமுத்திரத்திற்கு ஒரு பயணத்தை வழிநடத்தினார் மற்றும் பல்லால III அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்தி சமாதானம் செய்தார். இதற்கிடையில், தமிழ்நாட்டில் அரியணை தொடர்பான சர்ச்சை சுந்தர பாண்டிய தலைமையில் அவரது சகோதரர் வீர பாண்டியாவுக்கு எதிராக மாலிக் கஃபூரிடம் உதவி கோரியது. கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரியின் கூற்றுப்படி, மாலிக் கஃபூர் தமிழ்நாட்டை நோக்கி (கி.பி. 1311) சுந்தர பாண்டியருக்கு உதவும் நோக்கத்துடன் அல்ல, மாறாக கொள்ளையடிக்கும் நோக்கத்துடன் முஸ்லீம் வரலாற்றாசிரியர்களான அமீர் குஸ்ரு மற்றும் பரணி ஆகியோர் கோயில்களின் சாக்கு மற்றும் கொள்ளையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றனர். மாலிக் கஃபூரால் பெரும் கொள்ளைப் பொருள் கைப்பற்றப்பட்டது.

1323 இல் முஹம்மது பின் துக்ளக் தமிழ்நாட்டிற்கு ஒரு பயணத்தை மேற்கொண்டார், மேலும் பாண்டிய நாடு என்று முஸ்லீம் வரலாற்றாசிரியர்களால் அழைக்கப்பட்டதால் மதுரை அல்லது மாபாரில் ஒரு முஸ்லீம் படையை நிறுவினார் மற்றும் ஜலாவுதீன் அஹ்சன் ஷாவை அதன் ஆளுநராக நியமித்திருக்கலாம். 1335 இல் ஜலாவுதீன் அஹ்சன் ஷா டெல்லி அதிகாரிகளுக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்து தனது சுதந்திரத்தை அறிவித்தார் மற்றும் மபரின் சுல்தான் என்ற பட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டார் மற்றும் 1340 வரை ஆட்சி செய்தார். அவரைத் தொடர்ந்து அல்லாவுதீன் உதாவ்ஜி (1340-41), குதுபுதீன் ஃபிரோஸ் ஷா (நாற்பது நாட்கள்) போன்ற சுல்தான்கள் வந்தனர். கியாசுதீன் தமாகனி (1341-42 அல்லது 43), நசிருதீன் (1342 அல்லது 1342), அடில் ஷா (1357), ஃபக்ருதீன் முபாரக் ஷா (1359-1368) மற்றும் அல்லாவுதீன் சிக்கந்தர் ஷா (1368-1378). இந்த சுல்தான்கள் தமிழ்நாட்டின் தற்போதைய திருச்சி, மதுரை மற்றும் ராம்நாடு மாவட்டங்களை ஆண்டனர்.

இந்துக்கள் மீதான கொடுமைகள்

சுல்தானகத்தின் காலம் பயங்கரமான அடக்குமுறை மற்றும் கொடுங்கோன்மையின் காலம். இபின் பதூதாவின் கணக்குகள் மற்றும் கல்வெட்டுகள் மதுரையில் முகமதியர்களின் தவறான ஆட்சியின் போது இந்துக்கள் அனுபவித்த துன்பம் மற்றும் துயரங்களைப் பற்றி பேசுகின்றன. இவர்களின் ஆட்சியில் ஸ்ரீரங்கம் மற்றும் சிதம்பரம் கோவில்கள் மிகவும் மோசமாக பாதிக்கப்பட்டன.

மதுரை ஸ்தானிகர் வரலாறு படி, சிவன் மற்றும் விஷ்ணு கோயில்கள் மற்றும் குளங்கள் (புஷ்கர்ணிகள்) அழிக்கப்பட்டன, சிலைகள் சிதைக்கப்பட்டன மற்றும் கோயில் பொக்கிஷங்கள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டன. முஸ்லீம் ஆட்சியின் கீழ் உள்ள மதுரை மாநிலத்தின் பரிதாபகரமான படம் கங்கா தேவி தனது படைப்பான மதுர விஜயத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. சம்புவராயரின் வெற்றிக்குப் பிறகு காஞ்சியில் தங்கியிருந்தபோது, கம்பனுடைய கனவில் பாண்டிய நாட்டுத் தெய்வம் தோன்றி, தன் நாட்டில் கோயில்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டு நரிகளின் கூடாரமாக மாறியதை விவரித்ததாகக் கூறுகிறாள். அவை நின்றுவிட்டன, எப்படி பலிகளும் வேத முழக்கங்களும் எல்லா இடங்களிலும் முஸ்லிம்களின் இறைச்சி மற்றும் கலவரங்களுக்கு இடம் கொடுத்தன, மதுரை தோட்டத்தில் உள்ள தென்னை மரங்கள் வெட்டப்பட்டு அவற்றின் இடங்கள் வரிசையாக மரக்கட்டைகளால் மூடப்பட்டன. இது ஏராளமான மனித மண்டை ஓடுகளை ஒன்றாக இணைத்து, படுகொலை செய்யப்பட்ட பசுக்களின் இரத்தத்தால் தம்பரபர்ணி நதி எப்படி சிவந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. மொராக்கோ பயணியான இபின் பதூதா தனது மைத்துனராக இருந்த கியாசுதீன் தமகானியின் ஆட்சியின் போது மதுரைக்கு விஜயம் செய்தார். இபின் பதூதா தனது நினைவுக் குறிப்புகளில் கியாசுதீனுடன் ஒரு காட்டிற்குச் சென்றதாக எழுதுகிறார், அங்கு காணப்பட்ட ஒவ்வொரு இந்துவும் சிறைபிடிக்கப்பட்டார், அடுத்த நாள், அவர்கள் தங்கள் மனைவிகள் மற்றும் குழந்தைகளுடன் கழுமரத்தில் அறையப்பட்டனர். சுல்தானின் இந்த வெட்கக்கேடான செயல் அவரது (கியாசுதீன்) மரணத்தை விரைவுபடுத்தியது என்று இபின் பதூதா கூறுகிறார். மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தில் இபின் பதூதா ஒரு காஜியுடன் சேர்ந்து சுல்தானுடன் உணவு அருந்திக் கொண்டிருந்தபோது, ஒரு இந்து தனது மனைவி மற்றும் ஏழு வயது மகனுடன் சுல்தான் முன் கொண்டு வரப்பட்டபோது, அவர்கள் அனைவரையும் தலையை வெட்ட உத்தரவிட்டார். இதே கியாசுதீன்தான் மூன்றாம் பல்லாலாவின் தோலை உரித்து, அதை வைக்கோலால் அடைத்து, அவரைக் கைப்பற்றி மதுரையின் சுவர்களில் தொங்கவிட்டான். இபின் பதூதா தனது மைத்துனரை ஒரு கொடூரமான கொடுங்கோலனாகக் கண்டறிந்தார், மேலும் அவர் மனித உருவத்தில் ஒரு அரக்கன் என்று கவனித்தார். சுருக்கமாகச் சொன்னால், தென்னிந்தியாவில் முஸ்லிம்களின் ஆக்கிரமிப்பு இந்துக்கள் மத்தியில் பெரும் திகில் உணர்வை உருவாக்கியது. இவ்வாறான நிலையில்தான், கம்பனா மதுரைக்கு ஒரு பயணத்தை மேற்கொண்டார் மற்றும் துருக்கியர்களால் இந்துக்கள் மீது

குவிக்கப்பட்ட அட்டுழியங்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார். துருக்கியர்களின் கொடூரமான பிடியில் இருந்து தமிழகத்தை விடுவித்தது

கம்பனா தனது தெற்குப் பிரச்சாரத்தைத் தொடங்கினார், முதலில் சம்புவராய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ராஜநாராயணனுக்கு எதிராக ஒரு படையெடுப்பை நடத்தி, தற்போதைய தமிழ்நாட்டின் செங்கல்பட்டு, வடக்கு மற்றும் தென் ஆற்காடு மாவட்டங்களை உள்ளடக்கிய ராஜகம்பீர ராஜ்யத்தை ஆட்சி செய்தார். கம்பனன் தனது கோட்டையான ராஜகம்பிரமலையை கைப்பற்றி, ராஜநாராயணனை சிறைபிடித்தான். இருப்பினும், அவர் விடுவிக்கப்பட்டார் மற்றும் விஜயநகரத்தின் கீழ்ப்படிந்தவராக தனது அசல் உடைமையில் மீண்டும் சேர்க்கப்பட்டார் மற்றும் 'சம்புவராய ஸ்தாபனாச்சார்யா' என்ற பட்டத்தை பெற்றார். இது டிசம்பர் 1362 இல் நடந்தது. கம்பனா தெற்கின் வன்வியராஜாக்களை (அல்லது வன மன்னர்களை) அடக்கினார். சில காலம் கம்பன் காஞ்சிபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு தந்தையின் ஆணைப்படி அங்கிருந்து ஆட்சி செய்து மக்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றான். இதற்கிடையில், செஞ்சி மாகாணத்திற்குப் பொறுப்பாக இருந்த கம்பனாவின் தளபதி கோபண்ணா, தனது தலைமையகத்தை கண்ணனூருக்கு மாற்றிய ஸ்ரீரங்கத்தின் முஸ்லீம் தலைவரைத் தாக்கி, ஸ்ரீரங்கம் கோயிலின் வெளிப்புறச் சுவர்களை இடித்து கிடைத்த கற்களைக் கொண்டு அந்த இடத்தை பலப்படுத்தினார். குடிப்பழக்கம் மற்றும் துஷ்பிரயோகத்தால் சீரழிந்த இந்த முஸ்லீம் தலைவர் 1370-71 இல் கோபண்ணாவால் தோற்கடிக்கப்பட்டார். பின்னர் கோபண்ணா சிங்கவரத்தில் இருந்து ரங்கநாதரின் திருவுருவத்தை கொண்டு வந்து ஸ்ரீரங்கத்தில் உள்ள கோவிலில் பிரதிஷ்டை செய்தார். முகமதியர்கள் ஸ்ரீரங்கம் அருகே வந்தவுடன், ஸ்ரீ ரங்கநாதரின் திருவுருவத்தை இந்து மத பக்தி கொண்டவர்கள் எடுத்துச் சென்று திருப்பதிக்கு எடுத்துச் சென்றது நினைவிருக்கலாம். அப்போது செஞ்சி மாகாணத்தின் பொறுப்பாளராக இருந்த கோபண்ணா இதைப் பற்றி கேள்விப்பட்டபோது, அவர் படத்தை செஞ்சிக்கு கொண்டு வந்து தனது தலைநகருக்கு அருகிலுள்ள ஷிங்காவரத்தில் உள்ள ஒரு சன்னதியில் வைத்தார். பின்னர் சிதம்பரத்தில் கோவிந்தராஜஸ்வாமியின் திருவுருவத்தை மீட்டெடுக்க கோபண்ணாவின் சேவையும் பயன்படுத்தப்பட்டது.

அவர் காஞ்சிபுரத்தில் தங்கியிருந்த காலத்தில்தான் கம்பனின் கனவில் பாண்டிய நாட்டு தேவி தோன்றி, தமிழ்ப் பண்பாட்டின் பாதுகாவலரான அகஸ்திய முனிவர் தன்னிடம் ஒப்படைத்த பாண்டிய

இறையாண்மை என்ற வலிமைமிக்க வாளை அவருக்கு அளித்ததாக கங்காதேவி தனது மதுர விஜயத்தில் எழுதியுள்ளார். தர்மத்தின் மறுசீரமைப்பிற்காக அதை அச்சமின்றி பயன்படுத்த வேண்டும். இதைத் தொடர்ந்து மதுரைக்கு எதிரான கம்பனாவின் படையெடுப்பு மற்றும் அதன் சுல்தானின் தோல்வி. இந்த வெற்றிக்குப் பிறகு கம்பனா விஜயநகரப் பேரரசின் துணை அரசாக தமிழ் நாட்டை நிர்வகித்தார். இவ்வாறு, கம்பனா பாண்டிய மன்னர்களின் சட்டப்பூர்வமான வாரிசாக மதுரை இராச்சியத்தில் இந்து இறையாண்மையை மீட்டெடுத்ததாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. சோமப்பா, கோபண்ணா, விருபாக்ஷா மற்றும் சாலுவ மங்கி ஆகியோர் கம்பனாவின் இராணுவப் பிரச்சாரங்களில் அவருக்கு உதவிய பிரபலமான தளபதிகள் சிலர்.

மதுரையை கைப்பற்றிய நாள்

கம்பனின் படையெடுப்பு மற்றும் மதுரையை கைப்பற்றிய சரியான தேதியை நிர்ணயிப்பது கடினம். மதுரை சுல்தான்களால் வெளியிடப்பட்ட நாணயங்கள் ஓரளவுக்கு நல்ல எண்ணிக்கையில் கிடைத்தாலும், அவற்றில் 1345-1357 வரை சுமார் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் இடைவெளி உள்ளது. இவ்வளவு நீண்ட இடைவெளி வெறும் விபத்தினால் ஏற்பட்டிருக்க முடியாது என்றும், அந்தக் காலத்தில் கம்பன் மதுரை தேசத்தின் மீது படையெடுத்து, அந்த இடத்து சுல்தான்களுக்குத் துணிச்சலுடன் இருந்திருக்க முடியாத அளவுக்கு நசுக்கிய தோல்விகளைச் செய்திருக்க வேண்டும் என்றும் கூறப்படுகிறது. புதினா நாணயங்கள். ஆனால் இந்தக் காலகட்டம் (1345-1357) கம்பனால் மதுரையின் மீது படையெடுப்பதற்கு மிகவும் முற்பட்டதாகத் தெரிகிறது மற்றும் தென் தமிழ் மாவட்டங்களின் கல்வெட்டுகளில் கம்பனைப் பற்றிய ஆரம்பக் குறிப்பு 1363-64 ஆகும். 1371 ஆம் ஆண்டு ஸ்ரீரங்கத்தின் கல்வெட்டு, ரங்கநாதரின் சிலை கம்பனின் தளபதி கோபண்ணனால் மீண்டும் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டதாகக் குறிப்பிடுகிறது. 1361-62ல் காவேரி நதிக்கு தெற்கே உள்ள பகுதியில் கம்பனா தொடங்கிய பிரச்சாரம் 1371ல் முடிந்ததாக தெரிகிறது. கடந்த சுல்தான் அலாவுதீன் சிக்கந்தர் ஷட்டின் நாணயங்கள் எங்களிடம் உள்ளதால் மதுரையை ஏறக்குறைய 1377ல் தான் கைப்பற்றியிருக்கலாம் என தந்தை ஹேரஸ் நினைக்கிறார். தேதி 1377. ஆனால் அந்த நேரத்தில் கம்பனா உயிருடன் இல்லை மற்றும் 1374 இல் இறந்தார். எனவே கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி மற்றும் டி.வி.மகாலிங்கம் ஆகியோர் கம்பனா தனது அனைத்து வெற்றி வேலைகளையும் ஒரே பயணத்தில் முடித்ததாக கருத வேண்டிய அவசியமில்லை என்று அனுமானிக்கின்றனர். 1371 க்குப் பிறகும் கூட மதுரையின் கடைசி முஸ்லீம் ஆட்சியாளர் இப்பகுதியில் இருந்து

முற்றிலும் மறைந்திருக்க மாட்டார்கள், எனவே சில ஆண்டுகளுக்கு சில அங்கீகரிக்கப்படாத நாணயங்களை வெளியிட்டிருக்கலாம். ஆனால் மதுரை முஸ்லிம்களின் அரசியல் அதிகாரம் கடைசியாக 1371 இல் உடைந்துவிட்டது போல் தோன்றுகிறது. கடைசி சுல்தான்கள் 1377-78 வரை விஜயநகரத்தின் வளர்ந்து வரும் அதிகாரத்திற்கு எதிராக பலவீனமான போராட்டத்தை நடத்தினர்.

இந்து கோவில்களை மீட்டவர்

கம்பனா இந்து மதத்தின் வீரராகவும், தென்னிந்திய கோயில்களைப் பாதுகாப்பவராகவும் தமிழகத்திற்கு வந்தார். எனவே மதுரையில் துருக்கியர்களை வென்ற பிறகு, தென்னிந்தியாவில் உள்ள பல கோவில்களில் முஸ்லீம் ஆட்சியின் போது நலிந்த நிலையில் இருந்த பல கோவில்களில் வழிபாட்டை மீண்டும் உயிர்ப்பித்தார். உதாரணமாக, எந்த வழிபாடும் இன்றி மூடப்பட்டிருந்த மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயில் மீண்டும் மக்கள் வழிபாட்டிற்காக திறக்கப்பட்டது. காஞ்சியில் உள்ள வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க கைலாசநாதர் கோவிலில் தாராள மானியம் வழங்கி வழிபாடுகளை மீண்டும் உயிர்ப்பித்தார். கோயில்களின் பணிகளைக் கவனிக்க அதிகாரிகளை நியமித்து, கோயிலுடன் தொடர்புடைய பல்வேறு செயல்பாடுகளுக்கு புத்துயிர் அளித்து, கோயில் ஊழியர்களிடையே நீண்டகாலமாக இருந்த சில சர்ச்சைகளைத் தீர்த்து அவர்களின் குறைகளை நிவர்த்தி செய்தார். முஸ்லீம் ஆட்சியின் போது பாதிக்கப்பட்ட பல கோவில்களை புனரமைத்து, சீரமைத்து, சீரமைத்தார். உதாரணமாக, கண்ணனூர், குறையூர், சடையம்பாளையம் போன்ற இடங்களில் உள்ள கோவில்கள் மசூதிகளாக மாற்றப்பட்டு கம்பனுடைய ஆட்சியின் போது மீண்டும் கட்டப்பட்டு சிலைகளுடன் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டன. பசுக்கள், தோட்டங்கள், கிராமங்கள் மற்றும் தங்கத்தில் பெரும் தொகைகள் மானியங்கள் செய்யப்பட்டன, இது கோயில்களுக்கு திருவிழாக்களைக் கொண்டாட உதவியது.

அறிஞர்கள் மற்றும் புனிதர்களின் புரவலர்

தென்னிந்தியாவில் கம்பனின் ஆட்சிக் காலம் பெரும் வணிக நடவடிக்கைகளைக் கண்டது. பரதேசிகள் மற்றும் நானாதேசிகள் என்று அழைக்கப்படும் தமிழ் நாட்டிலும் கர்நாடகாவிலும் வணிகர்களின் காலனிகள் இருந்தன. அவ்வப்போது நடைபெறும் கண்காட்சிகள் வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகத்திற்கு ஊக்கமளித்தன. கம்பனா கடிதங்கள் மற்றும் கல்வெட்டுகளை ஆதரித்தவர் கம்பனாவால் ஆதரிக்கப்பட்ட பயகர அல்லாலநாத் என்ற கவிஞரைக் குறிப்பிடுகிறார். அவரது ராணி கங்கா தேவி சமஸ்கிருதத்தில் வீர

கம்பராய சரிதம் அல்லது மதுர விஜயம் இயற்றினார். கம்பன் தமிழ்நாட்டை நிலைநிறுத்திய பிறகுதான், ஸ்ரீவைஷ்ணவ துறவியான வேதாந்த தேசிகர் சத்தியமங்கலத்தில் தங்கியிருந்து ஸ்ரீரங்கம் திரும்பினார் மற்றும் கிழக்குச் சுவரில் பொறிக்கப்பட்ட இரண்டு சமஸ்கிருத வசனங்களில் கோபண்ணனை (ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீ ரங்கநாதரின் சிலையை பிரதிஷ்டை செய்தவர்) போற்றினார். ரங்கநாதர் கோவிலின் முதல் பிரகாரம். கம்பனா பசுபத பிரிவைச் சேர்ந்த புகழ்பெற்ற காசிவிலாச கிரியாசக்தியைப் பின்பற்றுபவர். கம்பனா 1374 இல் இறந்திருக்கலாம், மேலும் அவரது மகன் ஜம்மன்னா அல்லது எம்பண்ணா அவருக்குப் பிறகு தமிழ்நாட்டின் வைஸ்ராய் ஆனார்.

விஷ்ணுவின் அவதாரம்

குமார கம்பனா தர்மத்தின் பாதையிலிருந்து ஒருபோதும் விலகவில்லை, எனவே அவர் நில மக்களின் விருப்பத்துடன் ஒரு அந்நிய நிலத்தில் விஜயநகர ஆட்சியை நிறுவ முடிந்தது. அவர் மக்களின் இதயங்களை வென்றார் மற்றும் அவரது குடிமக்கள் அவரை விஷ்ணுவின் மற்றொரு அவதாரமாகக் கருதினர், மேலும் அவர் காஞ்சியில் தன்னை நிலைநிறுத்திய பிறகு அவரது புகழ் வெகுதூரம் பரவியது. கே.கிருஷ்ணசாமி பிள்ளை, குமார கம்பனை உள்நாட்டு கலாச்சாரத்தை மீட்டெடுத்தவர் மற்றும் பண்டைய மதத்தைப் பாதுகாப்பவர் என்று போற்றுகிறார்.

கிருஷ்ணதேவராயர்

கிருஷ்ணதேவராயர் (1509-1529) இந்த வம்சத்தில் மிகப் பெரியவர். அவர் ஒரு சிறந்த தளபதி மற்றும் திறமையான நிர்வாகி. அவர் பஹாமனி இராச்சியத்தின் இடிபாடுகளின் மீது வந்த சுதந்திர ராஜ்யங்களுடன் தொடர்ச்சியான போரில் ஈடுபட்டார், சட்டம் ஒழுங்கைப் பராமரித்தார் மற்றும் தக்காணத்தில் போர்த்துகீசிய செல்வாக்கைக் கையாண்டார்.

அவர் முதலில் பீஜாப்பூரின் அடில் ஷாஹி படைகளை முற்றிலுமாக உடைத்து குல்பர்காவைத் தாக்கி, அங்கு சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த மூன்று பஹாமனி இளவரசர்களை விடுவித்தார். குல்பர்காவின் சிம்மாசனத்தை மீட்டெடுக்க அவர் அவர்களுக்கு உதவினார், மேலும் கிருஷ்ணதேவா யவனராஜ்ய ஸ்தாபனாச்சாரியா என்ற பட்டத்தை பெற்றார்.

அவர் தனது கிழக்குப் பிரச்சாரத்தை கி.பி 1513 இல் தொடங்கினார். கிருஷ்ணதேவராயரால் கைப்பற்றப்பட்ட முதல் கோட்டை உதயகிரி. ஒரிசாவின் பிரதாபருத்ர கஜபதியை தோற்கடித்தார். அவர் கஜபதி இளவரசி துக்காதேவி அல்லது அன்னபூர்ணாதேவியை மணந்தார்.

1520 இல் ரைச்சூர் பிரச்சாரம் அவரது கடைசி பிரச்சாரமாகும். அவர் இஸ்மாயில் அடில் ஷாவை தோற்கடித்தார். போர்த்துகீசிய கவர்னர் அல்பான்சோ டி அல்பர்க் கிருஷ்ணதேவராயருடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார். 1510 இல் போர்த்துகீசியர்கள் கோவாவை பீஜப்பூர் சுல்தானிடமிருந்து கைப்பற்றினர். அவர் இலக்கியம் மற்றும் கலையின் சிறந்த புரவலர் மற்றும் அவர் ஆந்திர போஜா என்று அழைக்கப்பட்டார் அஷ்டதிக்கஜஸ் எனப்படும் எட்டு சிறந்த அறிஞர்கள் அவரது அரசவையில் இருந்தனர்.

தாலிகோட்டா போர் (1565)

விஜயநகரப் பேரரசின் உச்சக்கட்டத்தில் இருந்த கிருஷ்ண தேவ ராயா, பிஜாப்பூர் சுல்தானகத்தின் ஆட்சியாளரான இஸ்மாயில் அடில் ஷாவின் படைகளுக்கு எதிரான இரத்தக்களரி வெற்றிகரமான போருக்குப் பிறகு ராய்ச்சூர் கோட்டையைத் தாக்கினார். ரைச்சூர் போர் (1520), விஜயநகரத்தின் தெருக்களில் பரவலாக கொண்டாடப்பட்டாலும், விஜயநகரப் பேரரசின் மெதுவான-இன்னும் நிலையான வீழ்ச்சியைக் குறிக்கிறது.

இறுதியில், தாலிகோட்டா போர் (1565) இருநூறு ஆண்டுகளுக்கும் மேலான ஒரு ராஜ்யத்தின் வீழ்ச்சியைக் கொண்டு வந்தது. இந்த தீர்க்கமான போருக்குப் பிறகு, விஜயநகரப் பேரரசு கடந்த காலத்தின் உச்சத்தை எட்டவே முடியவில்லை. விஜயநகரப் போரினதும், அதைத் தொடர்ந்து பதவி நீக்கம் செய்யப்படுவதற்கும் முன், அந்தக் காலத்தின் அரசியல் சூழ்நிலையை ஒருவர் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அலியா ராம ராயா விஜயநகரப் பேரரசின் ரீஜண்ட் மற்றும் நடைமுறை ஆட்சியாளர் ஆவார். சட்டப்பூர்வ வாரிசான சதாசிவ ராயரை ஒரு பொம்மை சக்கரவர்த்தியாக மாற்ற அவரது சூழ்ச்சி அவரை அனுமதித்தது. ராமராயர் முழுமையான சர்வாதிகாரி அல்ல. அவர் ஒரு திறமையான அரசியல்வாதி மற்றும் நிர்வாகி. அந்த நேரத்தில், டெக்கான் சுல்தான்கள் தொடர்ந்து சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தனர் மற்றும் ராம ராயா பல சந்தர்ப்பங்களில் ஒரு இடைத்தரகராக செயல்பட்டார். விஜயநகரப் படையின் சுத்த அளவும் வீரமும் ராம ராயரை ஒரு வல்லமைமிக்க கூட்டாளியாக மாற்றியது.

1549 ஆம் ஆண்டில், பீஜாப்பூரின் அடில் ஷா மற்றும் பிதாரின் பரித் ஷா ஆகியோரின் கூட்டுப் படைகளை முறியடிப்பதற்காக ராம ராயா அஹமத்நகரின் நிஜாம் ஷாவுடன் இணைந்தார். ராம ராயா அகமதுநகர் சுல்தானுக்கு கல்யாண கோட்டையை கைப்பற்ற உதவினார். எட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, பிஜாப்பூரின் அலி அடில் ஷா மற்றும் பிதாரின் பரித் ஷா ஆகியோருடன் இணைந்து ராம ராயா

அணி மாறினார், மேலும் பீஜப்பூர் சுல்தானின் முறையீட்டின் பேரில் அகமதுநகரை ஆக்கிரமித்தார்.

அந்த நேரத்தில் தனது பேரரசின் தேவைகளைப் பொறுத்து ராம ராயா தொடர்ந்து தனது விசுவாசத்தை மாற்றினார். தக்காண சுல்தானியர்கள் தங்களின் மிகப்பெரிய எதிரியை முறியடிப்பதற்கான ஒரே வழி, விஜயநகரப் பேரரசின் வலிமையைத் தாங்கக்கூடிய ஒரு கூட்டணியை உருவாக்குவதே இறுதியில் உணர்ந்தனர். இந்த ஒருங்கிணைப்பு பல்வேறு சுல்தான் குடும்பங்களுக்கிடையேயான திருமணங்கள் மற்றும் உள் அரசியல் மோதல்களை ஒதுக்கி வைத்ததன் மூலம் அடையப்பட்டது.

தாலிகோட்டாவில் படைகள் மோதியதால், போர் இன்னும் ராமராயரின் படைகளுக்கு ஆதரவாக இருந்தது. ஒரு கணக்கின்படி, நேச நாட்டு டெக்கான் சுல்தான்களின் 80,000 வீரர்களுடன் ஒப்பிடுகையில் விஜயநகர இராணுவத்தில் 140,000 வீரர்கள் இருந்தனர். ராம ராயரின் படையில் இருந்த தளபதிகளான கிலானி சகோதரர்கள், போரின் போது விசுவாசத்தை மாற்றிக்கொண்டபோது, விஜயநகரப் படைகளின் வலிமையை கடுமையாக பலவீனப்படுத்தியபோது திருப்புமுனை ஏற்பட்டது. இதன் விளைவாக ராம ராயரின் பிடிப்பு மற்றும் உடனடியாக தலை துண்டிக்கப்பட்டது, அவரது துருப்புக்களை முற்றிலும் சீர்குலைத்தது.

ஹம்பியின் இடிபாடுகள்

ராமராயரின் தலை துண்டிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து விஜயநகரம் பரந்த அளவில் கொள்ளையடிக்கப்பட்டது. தலைநகரின் செழிப்பைக் கருத்தில் கொண்டு, போர்த்துகீசிய வரலாற்றாசிரியர் டியாகோ டி குடோவின் விளக்கம் மிகைப்படுத்தப்படவில்லை: "...கொள்ளை மிகவும் பெரியதாக இருந்தது, நேச நாட்டு இராணுவத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் தங்கம், நகைகள், விளைவுகள், கூடாரங்கள், ஆயுதங்கள் ஆகியவற்றில் பணக்காரர் ஆனார். , குதிரைகள் மற்றும் அடிமைகள், சுல்தான்கள் ஒவ்வொரு நபருக்கும் அவர் சம்பாதித்ததை உடைமையாக விட்டுவிட்டார்கள்.

விட்டல கோவில் வளாகத்தில் எப்படி ஒரு பெரிய தீ எரிந்தது என்பதை ஒரு கணக்கு விவரிக்கிறது. நேர்த்தியான கல் கட்டிடங்கள் மற்றும் சிற்பங்களை இடிக்க காக்கைகள் மற்றும் கோடாரிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. குடிமக்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டபோது அரச மண்டபங்கள் தரையில் மோதி அனுப்பப்பட்டன. தலைநகரை முற்றிலுமாக இடித்து கொள்ளையடிக்க நேச நாட்டுப் படைகளுக்கு ஐந்து மாதங்கள் பிடித்தன.

இத்தாலிய வணிகரும் பயணியுமான சீசரோ ஃபெடரிசி, தாலிகோட்டா போருக்குப் பிறகு இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு விஜயநகருக்கு விஜயம் செய்தார்: “நகரம் [நகரம்] முழுவதுமாக அழிக்கப்படவில்லை, இருப்பினும் வீடுகள் அசையாமல் நிற்கின்றன, ஆனால் [காலியாக] உள்ளன, மேலும் குடியிருப்பு உள்ளது. அவற்றில் எதுவும் இல்லை, ஆனால் டைக்ரேஸ் [புலிகள்] மற்றும் பிற காட்டு மிருகங்கள்.

தலிக்கோட்டா போரும் இறுதியில் புகழ்பெற்ற விஜயநகரப் பேரரசின் வீழ்ச்சியும் தவிர்க்க முடியாதவை. இடைக்காலப் போர்கள் வழக்கமாக முடிவடைந்த விதம்தான் தொடர்ந்து நடந்த கொள்ளையடிப்பு. இன்று தலைநிமிர்ந்து நிற்கும் ஹம்பியின் இடிபாடுகள் செழுமையையும் அழிவையும் சமமாக அறிந்த காலத்தின் மீள்தன்மை கொண்ட நினைவுச்சின்னங்கள்.

அவரது மகன் இறந்ததால், கிருஷ்ணதேவராயர் நரம்பு தளர்ச்சி அடைந்து 1529 இல் இறந்தார்.

வருவாய்:

நில வருவாய் மாநிலத்தின் முக்கிய வருமான ஆதாரமாக இருந்தது.

பொதுவாக இது மொத்த உற்பத்தியில் ஆறில் ஒரு பங்காக இருந்தது.

சமூகம்:

மக்கள் ஆடம்பர வாழ்க்கை காணப்பட்டனர். பட்டு மற்றும் பருத்தி ஆடைகள் முக்கியமாக ஆடைக்கு பயன்படுத்தப்பட்டன. வாசனை திரவியங்கள், பூக்கள் மற்றும் ஆபரணங்கள் மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்டன. பணக்காரர்களின் அழகான வீடுகள் மற்றும் அவர்களது வீட்டு வேலையாட்களின் எண்ணிக்கையைப் பற்றி பயஸ் குறிப்பிடுகிறார். விபச்சாரம் நிறுவனமயமாக்கப்பட்டது.

தேவதாசி அல்லது கோவில் நடனக் கலைஞர் முறை மிகவும் பிரபலமானது. சதி பயிற்சி மேலும் வலுப்பெற்றது. பிராமணர்கள், கூத்திரியர்கள், வைசியர்கள் மற்றும் சூத்திரர்கள் ஆகிய நான்கு சாதிகளின் இருப்பு.

மதம்:

சங்கம ஆட்சியாளர்கள் முக்கியமாக சைவர்கள் மற்றும் விருபாக்ஷா அவர்களின் குல தெய்வம். ஆனால் மற்ற வம்சத்தினர் வைணவர்கள். ஆனால் அனைத்து அரசர்களும் பிற மதத்தவர்களிடம் சகிப்புத்தன்மையுடன் இருந்தனர். போர்போசா மதவாதிகளைக் குறிப்பிடுகிறார் அனைவரும் அனுபவிக்கும் சுதந்திரம்.

நிர்வாகத்தில் முஸ்லிம்கள் பணியமர்த்தப்பட்டனர் மற்றும் அவர்கள் மசூதிகள் கட்டவும் வழிபாடு செய்யவும் சுதந்திரமாக அனுமதிக்கப்பட்டனர். ஷுன்ய சம்பதனே- இந்த யுகத்தில் தயாரிக்கப்பட்ட வசனங்களின் தொகுப்பு. (வ.,சனம் என்பது கன்னடத்தில் சொற்கள் என்று பொருள்படும், இவை கன்னட மொழியில் இயற்றப்பட்ட கவிதை வசனங்கள், பசவண்ணா தலைமையிலான வீரசைவ இயக்கத்தால் பிரபலப்படுத்தப்பட்டது).

இலக்கியம்:

சமஸ்கிருதம், கன்னடம், தெலுங்கு ஆகிய மொழிகள் விஜயநகர காலத்தில் ஏராளமான இலக்கியங்களைக் கண்டன. சமஸ்கிருதப் படைப்புகள் குறைவு. கங்காதேவி எழுதியது- மதுரவிஜயம் கிருஷ்ணதேவராயா எழுதியது - உஷா பரிணயன், ஜாம்பவந்தி கல்யாணம், மதலாச சரிதா. குரு வித்யாரண்யா எழுதியது - ராஜா கலநிர்ணயா

கன்னட இலக்கியப் படைப்புகள். சாமராசா எழுதியது - பிரபுலிங்கலீலே கனகதாஸ் எழுதியது- ராமதானாசரிதே, நளசரிதே, மோஹந்தராங்கிணி, குமாரவியாசர் எழுதியது - கர்நாடக கதா மஞ்சரி, புரந்தர்தாஸ் - கீர்த்தனைகள்

தெலுங்கில் இலக்கியப் படைப்புகள்

கிருஷ்ணதேவராயர் எழுதியது - அமுக்தமால்யதா அல்லாசானி பெடன்னா எழுதியது - மனுசரிதா நந்தி திமன்னா எழுதியது - பாரிஜாதபராஹணம் போன்றவை அஷ்டதிக்கஜஸ் - தெலுங்கு இலக்கியத்தின் எட்டு பெரிய கவிஞர்கள் கிருஷ்ணதேவராயரின் அரசவையில் வளர்ந்தனர்.

கட்டிடக்கலை:

அவர்கள் திராவிட கட்டிடக்கலையைப் பயன்படுத்தினர், பின்னர் அதற்கு சில தனித்துவமான அம்சங்களைச் சேர்த்தனர், அது விஜயநகர பாணி என்று அழைக்கப்பட்டது.

பாதாமி சாளுக்கியர்களுக்கு இருந்ததைப் போலவே, நீடித்து நிலைத்து நிற்கும் தன்மைக்காக விரும்பப்படும், உள்ளூர் கடினமான கிரானைட் கட்டுமானப் பொருளாக இருந்தது.

விஜயநகரக் கோயில்கள் பலமான சுற்றுச்சுவர்களால் சூழப்பட்டுள்ளன மற்றும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தூண்கள் கொண்ட கல்யாணமண்டபத்தால் (திருமண மண்டபங்கள்) சிறப்பிக்கப்படுகின்றன; சோழர் பாணியில் மரம், செங்கல் மற்றும் ஸ்டக்கோவால் கட்டப்பட்ட உயரமான ராயகோபுரங்கள் (கோயிலின் நுழைவாயிலில் செதுக்கப்பட்ட நினைவுச்சின்ன கோபுரங்கள்);

மற்றும் தெய்வங்கள் மற்றும் தெய்வங்களின் வாழ்க்கை அளவிலான உருவங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த திராவிட பாணி கிருஷ்ணதேவ ராயரின் ஆட்சியின் போது பிரபலமடைந்தது மற்றும் அடுத்த இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் கட்டப்பட்ட தென்னிந்திய கோவில்களில் காணப்படுகிறது.

விஜயநகரின் அரண்மனை கட்டிடக்கலை பொதுவாக கல் இடிபாடுகளுடன் கலந்த சாந்துகளால் ஆனது மற்றும் இஸ்லாமிய செல்வாக்கு கொண்ட வளைவுகள், குவிமாடங்கள் மற்றும் பெட்டகங்களுடன் மதச்சார்பற்ற பாணியைக் காட்டுகிறது.

விஜயநகர பாணியை எடுத்துக்காட்டும் சில பிரபலமான கோயில்களில் ஹம்பியில் உள்ள விருபாக்ஷா கோயில் மற்றும் தேவராய I இன் ஹசரா ராம கோயில் போன்றவை அடங்கும்.

நிர்வாகம்

அவர்கள் பாரம்பரிய முடியாட்சியைப் பின்பற்றினர். அரசன் அரசாட்சியின் இறுதி அதிகாரம். ராணுவத்தின் உச்ச தளபதியாகவும் இருந்தார். அவருக்கு பல உயர் அதிகாரிகள் உதவினர். முதல்வர் மகாபிரதானி என்று அழைக்கப்பட்டார். தளவாய் (தளபதி), வாசல் (அரண்மனையின் காவலர்), ராயசம் (செயலாளர் / கணக்காளர்), அடைப்பம் (தனிப்பட்ட உதவியாளர்), மற்றும் காரிய-கர்த்தா (நிர்வாக முகவர்கள்) போன்ற பல கீழ்நிலை அதிகாரிகளை அவர் வழிநடத்தினார். ஹரிஹர I மற்றும் அவரது உடனடி வாரிசுகள் தங்கள் பிராந்திய கையகப்படுத்துதல்களை ஒருங்கிணைத்ததால், அவர்கள் ராஜ்யங்கள் அல்லது மாகாணங்கள் எனப்படும் நிர்வாகப் பிரிவுகளை உருவாக்கி, பிரதானி என்ற ஆளுநரின் கீழ் பிரதேசத்தை ஒழுங்கமைக்க முயன்றனர். ஹொய்சாள ராஜ்ஜியம், அரகா, பரகூர் (மங்களூர்) மற்றும் முலுவாய் ஆகிய சில முக்கிய ராஜ்யங்கள். புதிய வெற்றிகள் செய்யப்பட்டபோது அவை புதிய ராஜ்யங்களின் கீழ் வைக்கப்பட்டன. 1400 வாக்கில், தமிழ் பகுதியில் ஐந்து ராஜ்யங்கள் இருந்தன: சந்திரகிரி, படைவீடு, வழிதாளம்பட்டு, திருச்சிராப்பள்ளி மற்றும் திருவாரூர். பிரதானி ஒரு அரசு உறுப்பினராகவோ அல்லது அரசு குடும்பத்துடன் தொடர்பில்லாத இராணுவ அதிகாரியாகவோ இருந்தார். பிரதானி தனது சொந்த வருவாய் கணக்காளர்கள் மற்றும் அவரது நிர்வாகத்தில் உதவ இராணுவத்தை கொண்டிருந்தார். ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திலும், நாடு, சிமா, ஸ்தல, கம்பனா போன்ற சிறிய நிர்வாகப் பிரிவுகள் இருந்தன. மிகக் குறைந்த அலகு நிச்சயமாக கிராமமாக இருந்தது. கிருஷ்ணதேவராயாவின் கீழ் நாயக்கர் முறையின் வளர்ச்சியின் காரணமாக துளுவ வம்சத்தின் கீழ் ராஜ்யங்கள் தங்கள் நிர்வாக மற்றும் வருவாய் அந்தஸ்தை இழந்தன. விஜயநகர

நிர்வாகத்தின் முக்கியமான பண்புகளில் ஒன்று அமரநாயகம் இது டெல்லி சுல்தானகத்தின் இக்தா அமைப்பைப் போன்றது.

இந்த அமைப்பில் விஜயநகரப் படையின் தளபதி நாயக்கர் என்று அழைக்கப்பட்டார். ஒவ்வொரு நாயக்கருக்கும் நிர்வாகத்திற்கு ஒரு பகுதி வழங்கப்பட்டது. நாயக்கர் தனது பகுதியில் விவசாய நடவடிக்கைகளை விரிவுபடுத்துவதற்கு பொறுப்பானவர்

அவர் தனது பகுதியில் வரி வசூல் செய்தார் மற்றும் இந்த வருமானத்தில் தனது இராணுவம், குதிரைகள், யானைகள் மற்றும் போர் ஆயுதங்களை பராமரித்து ராயருக்கு அல்லது விஜயநகர ஆட்சியாளருக்கு வழங்க வேண்டியிருந்தது.

அமர-நாயகர்கள் ஆண்டுதோறும் மன்னருக்கு அஞ்சலி செலுத்தினர் மற்றும் தனிப்பட்ட முறையில் தங்கள் விசுவாசத்தை வெளிப்படுத்த பரிசுகளுடன் அரச நீதிமன்றத்தில் தோன்றினர்

நாயக்கர் அமைப்பு

நாயக்கர் என்ற சொல் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து தெலுங்கு மற்றும் கன்னட பகுதிகளில் இராணுவத் தலைவர் அல்லது வெறுமனே சிப்பாய் என்ற பொருளில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட வட்டாரத்தின் வருவாயை நாயக்கருக்கு அவர்களின் இராணுவ சேவைக்காக ஒதுக்குவது பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் காகத்திய இராச்சியத்தில் காணப்படுகிறது. இது அன்றைய தில்லி சுல்தானகத்தின் இக்தா முறையைப் போன்றது. ஆனால் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தில் இராணுவ சேவைக்கு ஈடாக வருவாய் ஈட்டும் பிரதேசத்தின் வழக்கமான ஒதுக்கீடு சுமார் 1500 அல்லது அதற்கு சற்று முன்பு இருந்தே தெளிவாகக் காணப்படுகிறது. கல்வெட்டுகள் இந்த வருவாய் ஒதுக்கீட்டை தமிழில் நாயக்கட்டானம் என்றும், கன்னடத்தில் நாயக்கத்தனம் என்றும், தெலுங்கில் நயங்கரமு என்றும் குறிப்பிடுகின்றன. கிருஷ்ணதேவராயர் மற்றும் அச்யுத தேவராயரின் ஆட்சியின் போது இந்த நடைமுறை நிறுவப்பட்டது. இது கல்வெட்டுகளின் சான்றுகளாலும் நுனிஸ் மற்றும் பயஸின் கணக்குகளாலும் ஆதரிக்கப்படுகிறது. அந்த நேரத்தில் விஜயநகர சாம்ராஜ்யம் இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட படைத் தலைவர்களிடையே (நாயக்கருக்கு அவர் மொழிபெயர்த்தது) பிரிக்கப்பட்டதாகவும், அவர்கள் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையிலான இராணுவப் படைகளை (குதிரைகள் மற்றும் கால் வீரர்கள்) தேவைப்படும் காலங்களில் ராஜாவுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டதாகவும் நுனிஸ் கூறுகிறார். : ஒன்பது நாட்கள் நடைபெறும் மகாநவமி திருவிழா போன்ற ஒரு வருடத்தின் குறிப்பிட்ட காலங்களில் அவர்கள் வருவாயில் குறிப்பிட்ட தொகையை அரசருக்கு செலுத்த

வேண்டியிருந்தது. நூனிஸின் கூற்று கிருஷ்ணதேவராயரின் காலத்தில் இருந்த நடைமுறையைக் குறிக்கும் தெலுங்குப் படைப்பான ராயவச்சகமுவும் ஆதரிக்கிறது. பழைய நாயக்கர் குடும்பங்களின் வாரிசுகளான பழைய நாயக்கர்களின் பிற்கால வம்சவாளிகள் (குடும்ப வரலாறு) கிருஷ்ணதேவராயரின் காலத்தில் நாயக்கர் முறை முழுமையாக்கப்பட்டது என்பதை ஆதரிக்கின்றனர். இந்த நாயக்கர்களில் பெரும்பாலானோர் உள்ளூர் தலைவர்கள் தவிர கன்னடிகர் மற்றும் தெலுங்கு வீரர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் வெவ்வேறு சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்கள், பிராமணர் மற்றும் பிராமணரல்லாதவர்கள். பிராமணரல்லாத நாயக்கர் மீண்டும் வெவ்வேறு சமூகப் பின்னணிகளைக் கொண்டிருந்தார்: பாரம்பரிய போர்வீரர் குழுக்கள், ஆயர் மற்றும் வன குலங்கள் (யாதவா, பில்லாமா), விவசாயக் குடும்பங்கள் (ரெட்டி), வணிகர்கள் (பலிஜா) மற்றும் பல. கிருஷ்ணதேவராயரின் கீழ் செல்லப்பா போன்ற முக்கிய நாயக்கர்களில் சிலர் பிராமணர்களாக இருந்தனர்.

கிருஷ்ணதேவராயர் போன்ற வலிமைமிக்க மன்னர்கள் இருக்கும் வரை இந்த அமைப்பு சீராகச் செயல்பட்டது. வணிக மையங்கள் (பேட்டை) மற்றும் சந்தைகளை உருவாக்கி, விவசாயிகள் மற்றும் கைவினைஞர்களை வரிச்சலுகையுடன் குடியமர்த்துவதை ஊக்குவிப்பதன் மூலம், நீர்ப்பாசன வசதிகளை உருவாக்கி, பராமரித்தல் போன்றவற்றின் மூலம் இந்த தலைவர்கள் தங்கள் நாயக்கன் பிரதேசங்களுக்குள் உற்பத்தியைக் கட்டுப்படுத்தினர். அவர்களில் பலர் உயர் அதிகாரிகளாக (தளபதி, ஆளுநர், கணக்காளர், முதலியன) மற்றும் ராஜாவின் முகவர்களாக பணியாற்றினார். தாலிகோட்டா போருக்குப் பிறகு, நாயக்கர் தலைவர்கள் விஜயநகர மன்னரிடமிருந்து அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ சுதந்திரமடைந்தனர். அவர்களில் சிலர், மதுரை, தஞ்சாவூர், இக்கேரி போன்ற பல சிறிய தலைவர்களை தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு சக்திவாய்ந்த மாநிலங்களை நிறுவினர். பதினேழாம் நூற்றாண்டு இந்த பெரிய நாயக்க அரசுகளின் நூற்றாண்டாகும்.

சமூகம் மற்றும் பொருளாதாரம்

தொடர்ச்சியான போர் மற்றும் அதன் விளைவாக பரவலான துன்பங்கள் அனைத்து ஆரம்ப மற்றும் இடைக்கால சமூகங்களின் பொதுவான அம்சங்களாக இருந்தன. பஹ்மனி மற்றும் விஜயநகர காலமும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. பல நேரில் பார்த்தவர்களின் கணக்குகள் இருப்பதால், அளவு பெரிதாகத் தோன்றலாம். பல நூற்றாண்டுகளாக நீடித்து வந்த பிற விளைவுகள் மக்களின் இடம்பெயர்வு மற்றும் இடம்பெயர்வு. இந்த அத்தியாயத்தின் மூன்று

நூற்றாண்டுகளில், எல்லா இடங்களிலும் இத்தகைய இடம்பெயர்வுகளைக் காண்கிறோம். துருக்கியர்கள், ஆப்கானியர்கள் மற்றும் பாரசீகர்கள் தக்காணத்தில் குடியேறியதால் பஹ்மனி நீதிமன்றங்களில் மோதல்கள் அதிகம். விஜயநகர் பகுதியைப் பொறுத்த வரையில் கன்னட மற்றும் தெலுங்குப் போர்வீரர்களும் அவர்களைப் பின்பற்றுபவர்களும் தமிழ்ப் பகுதிகளிலும் பிற இடங்களிலும் இடம்பெயர்ந்தனர். நாயக்கத் தலைவர்களில் பலர் இந்த மொழிக் குழுக்களைச் சேர்ந்தவர்கள். விவசாயிகள், கைவினைஞர்கள் மற்றும் பிற உழைக்கும் குழுக்களும் இந்த இடம்பெயர்வின் ஒரு பகுதியாக இருந்தனர். மற்றைய விளைவு, ஆளும் வர்க்கத்திற்கும் ஆளப்படுபவர்களுக்கும் இடையே விரிவடையும் இடைவெளி. அனைத்து வெளிநாட்டுப் பார்வையாளர்களும் விஜயநகர், பிஜாப்பூர் போன்ற தலைநகரங்களில் ஆட்சியாளர்கள், அதிகாரிகள் மற்றும் உயர்மட்டத் தலைவர்கள் அனுபவித்த மகத்தான செல்வங்களையும், செல்வச் செழிப்பையும் குறிப்பிடுகின்றனர், இது மக்கள் மத்தியில் பரவலான வறுமைக்கு மாறாக உள்ளது. அடிமைத்தனத்தின் பரவலையும் அவை குறிப்பிடுகின்றன.

மக்கள் மீது வரி விதிப்பதன் மூலம் மட்டுமே அரசு வருவாயைப் பெற வேண்டியிருந்தது. சங்கமப் பேரரசின் போது விஜயநகர ஆட்சி புதிய பகுதிகளுக்கு விரிவுபடுத்தப்பட்டபோது, அவர்களின் அதிகாரிகள் வரி வசூலிப்பதில் கடுமையாக நடந்து கொண்டனர், இது உழைக்கும் மக்களை கிளர்ச்சியில் தூண்டியது. தமிழ்நாட்டின் மத்தியப் பகுதிகளில் 1430இல் அப்படிப்பட்ட ஒரு கிளர்ச்சி நடந்தது. சாதி பேதங்களை மறந்து அனைத்து அடிப்படை உற்பத்தியாளர்களும் இணைந்த கிளர்ச்சி இது. பிரதானி (கவர்னர்), அவரது இராணுவ அமைப்புகள் மற்றும் நிலப்பிரபுக்கள் உட்பட அரசாங்கத்தின் நியாயமற்ற மற்றும் தன்னிச்சையான வரிக் கோரிக்கைகள் காரணமாக கிளர்ச்சி நடந்தது. விஜயநகர இளவரசர் தலையிட்டு கலகம் செய்த மக்களை சமாதானப்படுத்தி வரி குறைப்பை அனுமதித்ததாக கூறப்படுகிறது. பதினாறாம் நூற்றாண்டில், நாயக்கர் முறையின் கீழ், உள்ளூர் நாயக்கர்கள் நெசவு போன்ற கைவினை உற்பத்தியை ஊக்குவித்து, அவ்வப்போது வரிச்சலுகைகளை வழங்க முயன்றனர்.

இராமநாதபுரம் மற்றும் புதுக்கோட்டையில் குட்டி சாம்ராஜ்யங்கள் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் மதுரை நாயக்கர் முத்து கிருஷ்ணப்பாவால் ராமநாடு ராஜ்யம் திறக்கப்பட்டது. போர் பாரம்பரியம் கொண்ட குடிமக்கள் பாண்டியன், சோழ மற்றும்

விஜயநகர மன்னர்களின் கீழ் வீரர்களாக பணியாற்றினர், மேலும் திருநெல்வேலி மற்றும் தமிழ் நாட்டின் பிற தென் பகுதிகளிலும் பரவினர். அவர்கள் நாயக்கர் ஆட்சியாளர்களின் படைகளிலும் பணியாற்றினர் மற்றும் பாரம்பரிய காவல்காரர்களாக இருந்தனர், கிராமம், கோயில் மற்றும் பிற நிர்வாக அமைப்புகளுக்கு பாதுகாப்பு வழங்குவது அவர்களின் பொறுப்பாகும். ராமேஸ்வரத்தில் உள்ள கோயில் ஒரு காவல் தலைவரின் பாதுகாப்பின் கீழ் இருந்தது, அவர் உடையான் சேதுபதி (பாலம் அல்லது தரைப்பாதையின் அதிபதி என்று பொருள், ராமேஸ்வரத்திற்கும் இலங்கைக்கும் இடையிலான பாதையை அவர் கட்டுப்படுத்தியதால்) என்ற பட்டத்தையும் பெற்றார்.

புதுக்கோட்டை, தஞ்சாவூர் மற்றும் மதுரை நாயக்கர் அரசுகளுக்கு இடையே அமைந்த ஒரு சிறிய சமஸ்தானமாகும். இது சோழ சாம்ராஜ்யத்திற்கும் பாண்டியர்களுக்கும் இடையில் ஒரு இடையகமாக இருந்தது. ராமநாதபுரத்தில் வசிப்பவர்களைப் போலவே, புதுக்கோட்டையிலும் தற்காப்பு மரபைச் சேர்ந்தவர்கள் இருந்தனர். எனவே அவர்களின் பகுதி தொண்டைமான்களின் கீழ் "சிறிய இராச்சியம்" என்ற நிலையை அடைய முடியும். தொண்டைமான்கள் ராஜா சேதுபதி மற்றும் மதுரை மற்றும் தஞ்சாவூர் நாயக்க மன்னர்களின் பெரிய அரச குடும்பங்களுக்கு சேவை செய்தனர்.

விஜயநகர காலம் விவசாயம் அல்லாத கைவினைத் துறையில் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சியைக் கண்டது. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரை பொருளாதாரம் முக்கியமாக விவசாயமாக இருந்தது. பதினான்காவது முதல் பொருளாதாரம் வணிகமாக மாறியது.

பண்பு பொருளாதாரத்தின் சகாப்தத்தின் தொடக்கத்தில், நாணயமான பணத்தின் சுழற்சி மற்றும் பயன்பாடு பன்மடங்கு அதிகரித்தது. நெசவாளர்கள், கொத்தனார்கள் மற்றும் கொத்தனார் போன்ற கைவினைஞர்கள் சமூகத்தில் அதிக முக்கியத்துவம் பெற்றனர். இந்த விவசாயம் அல்லாத குழுக்கள் பொதுவாக பட்டடையோர் (பட்டறை மக்கள்) மற்றும் கசாய-வர்க்கம் - அதாவது பணமாக வரி செலுத்தும் குழு என்று அழைக்கப்பட்டனர். வட தமிழ்நாடு, ராயலசிமா மற்றும் கடலோர ஆந்திராவில் அதிக எண்ணிக்கையிலான வணிக மற்றும் நெசவு மையங்கள் தோன்றின. இயற்கையாகவே தென்னிந்திய துறைமுகங்களில் இருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்படும் முக்கிய பண்டமாக ஜவுளி உருவானது. பதினாறாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்து வரத் தொடங்கிய போர்த்துகீசியர்கள் மற்றும் பிற ஐரோப்பிய வர்த்தகர்களுக்கு ஜவுளி முக்கிய வணிக ஈர்ப்பாக மாறியது.